

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 95

I Legislatura

Any 1982 (primer període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 41

tinguda el dia
28 d'abril de 1982

SUMARI

- Sobre la sessió a un quart i mig d'onze del matí. El M. H. Sr. President fa diverses observacions sobre el primer punt de l'ordre del dia, **Discussió i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre la Proposició de Llei sobre declaració com a paratge natural d'interès nacional del massís del Pedraforca** (p. 2693). Es passa a la votació i s'aprova per unanimitat (p. 2693).*
- Per explicació de vot intervenen els Diputats I. Srs. Padullès, del G. p. del PSUC (p. 2693), Ganyet, del G. Socialista (p. 2694), Manuel-Rimbau, del G. p. de Centristes (p. 2695), Prujà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2695), i Selga, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2696).*
- El segon punt és la **Proposta de la Junta de Portaveus de tramitar en lectura única la Proposició de Llei de reforma de la Llei reguladora del Consell Assessor de RTVE a Catalunya**. El M. H. Sr. President fa diverses consideracions respecte a aquesta proposta (p. 2697) i la Cambra l'accepta per assentiment (p. 2697).*
- Es posa a votació el **Dictamen** de l'esmentada Proposició de Llei i s'aprova per unanimitat (p. 2698). Intervenien per explicació de vot els Diputats I. Srs. i Sres. Calvet, del G. p. del PSUC (p. 2698), Sala, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2698), Clotas, del G. Socialista (p. 2698), Hortalà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2700), i Luna, del G. p. de Centristes (p. 2700).*
- El tercer punt és l'**Elecció de l'I. Sr. Diputat que representarà el Parlament de Catalunya en la Comissió de Seguiment per a l'entrada d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea**. El M. H. Sr. President explica com es farà l'elecció (p. 2701). Es procedeix a la votació (p. 2701). Es procedeix a l'escrutini (p. 2701) i surt elegit el Diputat I. Sr. Marçal Casanovas (p. 2701).*
- El quart punt és la **Interpel·lació al Consell Executiu sobre les declaracions fetes per l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances a la revista Cambio 16**. La presenta el Diputat I. Sr. Martín i Toval, del G. Socialista (p. 2701). Respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 2702). El Diputat I. Sr. Martín i Toval intervé per renunciar al torn de rèplica (p. 2702).*
- El cinquè punt de l'ordre del dia és la **Interpel·lació al Consell Executiu sobre el transport de viatgers en automòbils lleugers, a Catalunya**. La presenta el Diputat no adscrit I. Sr. Viñals (p. 2703). Respon l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Pù-*
-

bliques (p. 2704). Intervé en torn de rèplica el Diputat I. Sr. Viñals (p. 2704).

El sisè punt de l'ordre del dia és la **Interpellació al Consell Executiu sobre sanejament a Catalunya**. El M. H. Sr. President comunica que el G. p. del PSUC l'ha retirada (p. 2705).

La sessió se suspèn a un quart menys dos minuts d'una del migdia, i es reprèn a tres quarts menys un minut.

El setè punt de l'ordre del dia és la **Interpellació al Consell Executiu sobre accions empreses per aquest en relació amb la crisi del sector de la motocicleta**. La presenta el Diputat I. Sr. Terradellas, del G. Socialista (p. 2705). Respon l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 2707). Interven en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Terradellas (p. 2709) i l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 2710).

El vuitè punt és la **Interpellació al Consell Executiu sobre criteris i política en matèria de construccions escolars**. La formula el Diputat I. Sr. Lorda, del G. Socialista, (p. 2711). Respon l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 2711). Interven en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Lorda (p. 2712) i l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 2713).

La sessió se suspèn a tres quarts i un minut de dues del migdia i es reprèn a les cinc i quatre minuts de la tarda.

El M. H. Sr. President explica que les tres interpellacions següents, atès que tracten de la mateixa qüestió, seran respostes conjuntament després d'haver estat totes elles presentades (p. 2713).

El punt següent és la **Interpellació al Consell Executiu sobre quines ordres tenen els Mossos d'Esquadra respecte a les protestes i les concentracions que es poden produir davant la seu del Consell Executiu**. La presenta la Diputada I. Sra. Calvet, del G. p. del PSUC (p. 2713).

El punt següent és la **Interpellació al Consell Executiu sobre directrius adoptades quant a l'actuació dels Mossos d'Esquadra davant de les protestes i concentracions que es poden produir a la plaça de Sant Jaume**. La presenta la Diputada I. Sra. Bareny, del G. Socialista (p. 2715).

El punt següent és la **Interpellació al Consell Executiu sobre la intervenció dels Mossos d'Esquadra contra una manifestació de dones**. La formula el Diputat no adscrit I. Sr. Sánchez (p. 2716).

L'H. Sr. Conseller de Governació respon les tres interpellacions (p. 2717).

Acabada la intervenció de l'H. Sr. Conseller de Governació una part del públic assistent interromp la sessió proferint diversos crits des de la tribuna. El M. H. Sr. President mana silenci (p. 2718). En persistir els crits, el M.H. Sr. President mana desallotjar la tribuna i suspèn la sessió (p. 2719). Se suspèn a tres quarts i tres minuts de sis de la tarda i es reprèn a dos quarts i vuit minuts de set.

Interven en sengles torns de rèplica les Diputades I. Sres. Calvet (p. 2719), Bareny (p. 2720) i el Diputat I. Sr. Sánchez (p. 2720).

El M. H. Sr. President proposa introduir un nou punt a l'ordre del dia i la Cambra ho accepta per assentiment (p. 2720).

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix la **Proposició no de Llei sobre els darrers atemptats terroristes** (p. 2721) Es vota i s'aprova per unanimitat (p. 2721).

El punt següent és la **Moció subsegüent a la interpellació a l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia sobre quines mesures ha pres la Conselleria per al compliment de la legislació vigent en matèria d'escomeses elèctriques**. La presenta el Diputat I. Sr. Roig, del G. Socialista (p. 2721). Interven en sengles torns de rèplica els Diputats I. Srs. Casanovas, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2722), Roselló, del G. p. de Centristes (p. 2723), i Vallvé, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2724). Després intervé el Diputat I. Sr. Vives, del G. p. del PSUC (p. 2724). Pren la paraula el Diputat I. Sr. Roig (p. 2725).

Es procedeix a la votació per parts. El **punt primer** fins als dos punts s'aprova per unanimitat (p. 2726). **L'apartat a)**, d'acord amb el text del Diputat I. Sr. Roig, s'aprova per unanimitat (p. 2726). **L'apartat b)**, sense l'incís, fins a «al moment», s'aprova per unanimitat (p. 2726). Finalment es vota la introducció d'una frase i s'aprova per 57 vots a favor, cap en contra i 51 abstencions (p. 2726). **L'apartat segon** s'aprova per unanimitat (p. 2726).

El darrer punt és les **Preguntes amb resposta oral**. El Diputat I. Sr. Besa, del G. p. de Centristes, formula la **Pregunta al Consell Executiu sobre els pròxims concursos de trasllats de professorat d'EGB** (p. 2726). Resposta de l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 2727). Interven en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Besa (p. 2727) i l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 2727).

El Diputat I. Sr. Lorca, del G. p. de Centristes, formula la **Pregunta al Consell Executiu sobre un reportatge publicat a Magazine Actual** (p. 2727). Respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 2728). Intervé en torn de rèplica el Diputat I. Sr. Lorca (p. 2728).

El Diputat no adscrit I. Sr. Sánchez formula la **Pregunta al Consell Executiu sobre les normes de matriculació per al curs 1982-83** (p. 2728). Respon l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 2728). Interven en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Sánchez (p. 2729) i l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 2729).

El Diputat I. Sr. Lorda, del G. Socialista, formula la **Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre el nou traçat per al ferrocarril entre Santpedor i Sallent de Llobregat** (p. 2730). Respon l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2730). Interven en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Lorda (p. 2731) i l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2731).

El Diputat H. Sr. Armet, del G. Socialista, formula la **Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Treball sobre els cooperativistes afectats per la situació de la Caixa de Crèdit Mutual** (p. 2732). Respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 2733). Interven en sengles torns de rèplica el Diputat H. Sr. Armet (p. 2733) i l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 2734).

El M. H. Sr. President comunica que la Diputada I. Sra. Concepció Ferrer i Casals ha retirat la **Pregunta sobre la crisi industrial en la comarca del Ripollès** (p. 2734).

La sessió s'aixeca a dos quarts i tres minuts de nou del vespre.

Sobre la sessió a un quart i mig d'onze del matí. Presideix el Molt Honorable senyor Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, Sr. Pitarch, i els Lletrats Sr. Ferret i Sra. Folchi. Al banc del Govern seuen els Honorables Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Economia, Finances i Pressupost, d'Ensenyament, de Cultura i Mitjans de Comunicació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Comerç i Turisme.

Ordre del dia

1. *Discussió i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre la Proposició de Llei sobre declaració com a paratge natural d'interès nacional del massís del Pedraforca (Berguedà).*

2. *Proposta de la Junta de Portaveus de tramitar en lectura única la Proposició de Llei de reforma de la Llei reguladora del Consell Assessor de RTVE a Catalunya.*

3. *Elecció de l'I. Sr. Diputat que representarà el Parlament de Catalunya en la Comissió de Seguiment per a l'entrada d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea..*

4. *Interpellació al Consell Executiu sobre les declaracions fetes per l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances a la revista «Cambio 16».*

5. *Interpellació al Consell Executiu sobre el transport de viatgers en automòbils lleugers a Catalunya.*

6. *Interpellació al Consell Executiu sobre Sanejament a Catalunya.*

7. *Interpellació al Consell Executiu sobre accions empreses per aquest en relació amb la crisi del sector de la motocicleta.*

8. *Interpellació al Consell Executiu sobre criteris i política en matèria de construccions escolars.*

9. *Interpellació al Consell Executiu sobre quines ordres tenen els Mossos d'Esquadra respecte a les protestes i les concentracions que es poden produir davant la seu del Consell Executiu.*

10. *Interpellació al Consell Executiu sobre directrius adoptades quant a l'actuació dels Mossos d'Esquadra davant de les protestes i concentracions que es poden produir a la plaça de Sant Jaume.*

11. *Interpellació al Consell Executiu sobre la intervenció dels Mossos d'Esquadra contra una manifestació de dones.*

12. *Moció subsegüent a la interpellació a l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia sobre quines mesures ha pres la Conselleria per al compliment de la legislació vigent en matèria d'escomeses elèctriques.*

13. *Preguntes amb resposta oral.*

Discussió i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre la Proposició de Llei sobre declaració com a paratge natural d'interès nacional del massís del Pedraforca

EL SR. PRESIDENT: Comença la sessió. L'ordre del dia d'aquesta sessió està en poder dels senyors Diputats, ha estat publicada al Butlletí 78. La llista de les preguntes a respondre oralment comprèn les dels senyors Diputats Joan Besa, Marià Lorca, Celestí Andreu Sánchez, Felip Lorda, Joan Codina,

Lluís Armet, Xavier Guitart, Pere Ayguadé i senyora Concepció Ferrer. Com que aquesta llista està també en possessió dels senyors Diputats, si els sembla la donarem per llegida i passem directament al primer punt de l'ordre del dia que és la discussió i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre la Proposició de Llei sobre Declaració com a Paratge Natural d'Interès Nacional del massís del Pedraforca.

El Grup que va presentar la Proposició de Llei podria, si ho desitja, presentar la iniciativa. Suposo que per part de la Comissió tampoc no hi ha hagut acord per a fer una presentació del Dictamen. Per tant, doncs, passem directament a la votació ja que, d'acord amb el que disposa l'article 99.2 del Reglament, no havent-hi cap vot particular ni cap esmena en aquest Dictamen, es pot procedir directament a la votació. S'entén, doncs, que anem a votar la totalitat del Dictamen, és a dir, la introducció, l'articulat i el títol de la Llei. Només voldria fer observar als senyors Diputats que en el text imprès del Dictamen la introducció acaba amb les paraules: «es presenta davant d'aquest Parlament la següent Proposició de Llei», que, òbviament, han d'ésser rectificades dient: «el Parlament aprova la següent Llei». Suposo que això és clar per a tothom. Ha estat una omisió en el moment de la redacció del Dictamen.

De manera que passem doncs directament a la votació. Les senyores i senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen per a la Proposició de Llei sobre Declaració com a Paratge Natural d'Interès Nacional del Massís del Pedraforca, que es posin dempeus.

Les senyores i senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

La Llei ha quedat aprovada per la unanimitat dels presents. Hi ha ara la possibilitat d'explicació de vot. Per a explicació de vot, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat senyor Padullés.

EL SR. PADULLÉS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, aquesta és una Llei de tota la Cambra, aprovada per unanimitat al seu moment, la seva presa en consideració, i aprovada per unanimitat, avui, en el Ple del Parlament. En tot cas, tenint en compte que va ésser el Grup parlamentari del PSU qui va tenir la iniciativa de presentar la proposició de Llei, avui convertida en Llei, permeteu-me que expliqui una mica les motivacions que ens van portar a fer aquesta proposta, aquesta iniciativa legislativa, essencialment perquè bona part del motius que ens van portar a la seva presentació avui encara no estan resolts. D'entrada, en la nostra proposta, volíem declarar, com avui s'ha aprovat aquí, el Pedraforca Paratge Natural d'Interès Nacional. Tenint en compte les seves característiques, que no explico perquè són en el preàmbul de la Llei i perquè van ser explicades al moment de la presa en consideració, entenem nosaltres com una obligació del Parlament de legislar en concret mentre no tinguem una proposta legislativa més àmplia per a tot Catalunya que faci referència a Parcs Naturals i a Paratges Naturals d'Interès Nacional.

Però, en tot cas, l'element essencial que ens va portar a nosaltres, com a Grup parlamentari, a presentar aquesta iniciativa va ser l'explotació a cel obert, que en aquests moments s'està fent en el massís del Pedraforca.

Quan aquesta explotació va començar, tota una allau de protestes van ser posades sobre la taula a través de la premsa, a través de tots els mitjans de comunicació, de visites dels-

Grups parlamentaris, d'escrits adreçats a les Conselleries del Consell Executiu de la Generalitat, i fins i tot al Parlament. Escrits de tècnics, d'estudiosos, de centres excursionistes, de grups ecologistes, de centrals sindicals, de partits polítics, etc, fins arribar a una presa de posició dels ajuntament de la comarca del Berguedà, de la Diputació de Barcelona, etc.

Aquestes explotacions a cel obert estan, encara avui, ocasionant greus destrosses al massís del Pedraforca —una explotació de 33 hectàrees—; estan ocasionant greus perills d'allaus com ho testifiquen informes fets per geòlegs de reconegut prestigi. I hi ha una coincidència generalitzada que les destrosses que s'estan produint són difícilment reparables. S'està malmetent, per tant, tota una zona important de Catalunya que té alhora una gran importància des del punt de vista geològic.

Permeteu-me que llegeixi tres o quatre dels punts d'una carta adreçada al Molt Honorable senyor President del Parlament de Catalunya, amb data 2 de desembre de 1981, per tot un seguit d'alcaldes que formen la comunitat, la Mancomunitat de l'Alt Berguedà.

Diuen en el primer punt que el terreny on és ubicada la mina a cel obert és comprès dins la zona que ha de ser declarada en un futur Parc Natural per la Generalitat de Catalunya i el massís del Pedraforca té una missió biològica molt important com a medi de vida, reserva hidrològica, zona d'explotació forestal i zona recreativa i d'esbarjo. Segon. Que la superfície en la qual es pensa seguir treballant comprèn 33 hectàrees i 11 àrees, la qual cosa origina una cràter de 3 quilòmetres de llarg per 500 metres d'ample i 200 metres de fondària. En el punt quart, que el principi de restauració, tal i com es veu en les obres que es van realitzant i les efectuades fa tres anys amb la seva corresponent restauració, és inviable. Sisè, que les explotacions existents, amb el moviment de terres que han fet, han destruït la morfologia del terreny, les torrenteres i les capes de la terra, amb conseqüències imprevisibles.

Aquests són alguns dels punts de la carta adreçada pels alcaldes de la Mancomunitat de l'Alt Berguedà al Molt Honorable senyor President del Parlament de Catalunya, que vénen a dir el que jo intentava dir abans, que hi ha una explotació d'unes determinades característiques, que s'està malmetent una zona important com és el Pedraforca.

Tot això va portar al fet que el Grup parlamentari del PSU, el maig de 1981, adreçàssim una pregunta a l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre si coneixia l'existència d'aquestes explotacions i què pensava fer-hi.

Feta la pregunta, amb la resposta a mà, el Grup parlamentari del PSU va creure necessari portar a terme una iniciativa legislativa que és la que avui cloem amb l'aprovació d'aquesta Llei, alhora que el Consell Executiu presentava al Parlament de Catalunya una altra Llei, la de Mesures Addicionals de Protecció per a Zones d'Activitat Extractiva, que avui és en el Tribunal Constitucional. Una i altra Llei, doncs, es complementaven. Una Llei afectava les explotacions que es feien arreu de Catalunya i l'altra Llei declarava la zona del Pedraforca Paratge Natural d'Interès Nacional i preveia la intervenció del Consell Executiu, i amb l'altra Llei es podia aplicar perfectament a aquesta zona.

Quina és la Llei que avui aprovem i com entén el Grup parlamentari del PSU que permet l'actuació del Consell Executiu de la Generalitat?

Per una banda, es declara paratge natural d'interès nacional el massís del Pedraforca i, per tant, a partir d'aquí el Consell Executiu pot reglamentar, com preveu la Llei, tot el que consideri oportú per a la salvaguarda dels elements naturals de la zona, que no m'hi estenc, perquè tots vostès els coneixen. Per altra banda, es preveu, a l'articulat de la Llei, que tota actuació d'explotacions de recursos de la zona necessitarà l'aprovació i supervisió del Consell Executiu a través dels Departaments corresponents. Per altra banda, es preveu que perquè el Consell Executiu aprovi una actuació caldrà un projecte de reconciliament ecològic de la zona afectada, i es preveu, a l'últim, la sanció i la intervenció del Consell Executiu —si això no es produís tal com diu l'articulat de la Llei— per la via de la paralització, si convenia, de l'explotació que s'estava realitzant.

Finalment, en una disposició transitòria es preveu l'aplicació d'aquesta Llei a les explotacions que s'estiguin fent. I, per altra banda, es preveu la creació d'un patronat per a col·laborar en la conservació i protecció dels espais a què fa referència la Llei. Entenem nosaltres que en aquest apartat es preveu la intervenció dels ajuntaments, de les organitzacions afectades en aquella zona.

Hi havia, en l'original d'aquesta Proposició de Llei, una Disposició Final Tercera que feia referència que el Consell Executiu acceleraria al màxim els estudis de cara a declarar parc natural el Cadí-Moixeró. En el debat en Comissió es va considerar que aquesta disposició no havia d'entrar en aquesta Llei, que, en tot cas, hi hauria un suport a una Proposició no de Llei perquè això fos així, i va ser acceptada, per unanimitat també, aquesta esmena, i el Grup parlamentari del PSU ja va anunciar en aquell moment que presentaria una Proposició no de Llei que tendís a aquesta direcció.

Nosaltres entenem, per tant, que amb aquesta Llei aprovada, el Consell Executiu pot fer una bona tasca en defensa del massís del Pedraforca. Entenem que el Parlament de Catalunya ha acabat la seva tasca, ha fet una bona feina; que és, a partir d'aquest moment, al Consell Executiu de la Generalitat a qui pertoca d'intervenir en aquest afer. Crec, senyores Diputades i senyors Diputats, que hem de felicitar-nos perquè aquesta és la primera Llei acceptada a tràmit i votada avui per unanimitat, que ha presentat un Grup parlamentari que no és dels que donen suport al Govern. Això no és gens usual en aquest Parlament. Crec que ens hem de felicitar perquè això demostra que quan hi ha un esperit d'acceptació de les iniciatives legislatives dels Grups que no donen suport al Govern, és possible que el Parlament de Catalunya també legisli, i legisli bé, com ho demostra el fet que s'hagi aprovat avui, per unanimitat, aquesta Llei. En aquest sentit, el Grup parlamentari del PSU es felicita per haver pogut demostrar això, alhora que felicita tota la Cambra per haver tingut en compte aquesta iniciativa i haver-li donat suport.

Moltes gràcies. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: ¿Altres explicacions de vot? El senyor Ganyet pel Grup Socialista.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, un torn per a explicació de vot del Grup Socialista a la Proposició de Llei sobre declaració com a paratge natural d'interès nacional del massís del Pedraforca, Proposició de Llei presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. A aquesta Proposició de Llei el Grup

Socialista no havia presentat cap esmena. Això vol dir que nosaltres estàvem d'acord amb la lletra i amb l'esperit d'aquesta Proposició de Llei, que fa referència a la protecció del Pedraforca, i a més s'ha produït la unanimitat de tots els Grups, i això és molt positiu. A Catalunya hi ha espais físics, indrets dotats d'especials característiques ecològiques, faunístiques, paisatgístiques, que els fan singulars, i, d'altra banda, n'hi ha molts, dissortadament, que són objecte d'agressió per activitats extractives no suficientment regulades. El cas del Pedraforca és el d'un massís de bellesa singular i que, a més, com ha explicat el senyor Padullés ara mateix, és objecte d'agressió per activitats extractives no prou regulades. D'aquí ens ve, doncs, l'obligació a aquest Parlament, als parlamentaris que hi som presents, d'estudiar mesures urgents de protecció, i la Proposició de Llei que avui acabem d'aprovar va en aquesta direcció, inequívocament. Jo voldria dir, no obstant això, que l'oportunitat d'aquesta Llei presentada pel PSUC no ha d'ocultar que surt com a reacció d'una acció en curs que malmetia, i que malmet encara, el Pedraforca: l'extracció de lignits a cel obert. Vull cridar l'atenció de les senyores i dels senyors Diputats respecte a una evidència: l'exercici de l'autogovern a Catalunya ens obliga a plantejar amb decisió i contundència la protecció del territori nacional a través d'una adequada protecció legal dels seus indrets d'especial relleu ecològic i paisatgístic, sense haver d'esperar que s'hi desenvolupi cap agressió. Hem de protegir el nostre territori nacional d'avançada. És urgent, doncs, que es recorri el camí de l'estudi i de l'aprovació per aquest Parlament del catàleg de paratges naturals d'interès nacional per tal que no es produeixin amb tanta facilitat, que no es puguin produir accions que provocarien reaccions moltes vegades tardanes i ineficaces. El patrimoni natural de Catalunya ha sofert la despietada intervenció dels homes, especialment en els darrers trenta anys, i continua estant amenaçat.

Vull recordar-los que, efectivament, diversos organismes havien convergit els darrers anys en la conveniència de declarar parc natural el Pedraforca, com, per exemple, el Pla d'Ordenació de la província de Barcelona, el *Catàleg de Parcs naturals de la Diputació*, també de Barcelona, el *Catàleg obert de Parcs naturals de l'Institut Nacional per a la Conservació*, ICONA, el *Llibre Blanc de la Natura*. Molts d'aquests estudis consideraven amb encert la conveniència de protegir també tot el massís del Cadí-Moixeró, del qual el Pedraforca és un apèndix. És, efectivament, ben necessari que l'àrea de la Catalunya septentrional, formada per les comarques de l'Alt Urgell, el Berguedà i la Cerdanya, que és presidida pel Cadí, disposi, en benefici de tot el país català, de l'adequada protecció legal. Les meves darreres paraules volen ser d'impuls, perquè s'emprengui sense dilacions l'estudi de tota la xarxa d'espais objecte d'especial protecció a Catalunya, i, en especial, de l'espai natural d'interès nacional del Cadí-Moixeró.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot en nom del Grup dels Centristes, té la paraula el Diputat senyor Manuel-Rimbau.

El Sr. MANUEL-RIMBAU: Senyor President, senyores i senyors Diputats, avui, efectivament, i per la unanimitat de la Cambra, hem aprovat aquesta Llei que potser pot sorprendre una mica, donada la seva curta extensió, el llarg tràmit que ha

tingut, car la Proposició de Llei va ser publicada en el *Butlletí* del 26 d'abril, i fins avui no ha arribat la seva aprovació.

Contra el que pot semblar, tot això no ha estat motivat per una existència de disparitat de criteris entre els diferents Grups, quan es tractava només de qüestions de matís. Jo voldria comentar a la Cambra només les petites modificacions que han estat introduïdes en el text que avui hem aprovat respecte a la Proposició de Llei originària. Una d'elles, de caire purament funcional, és que, mentre en la Proposició de Llei es determinava que les resolucions que afectaven, o que assenyalava aquesta Llei que s'havien de prendre, fossin simultàniament preses per la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques i la d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, es va estimar per unes esmenes, una d'elles presentada per un altre Grup, i també pel nostre, que és més pràctic que sigui una sola Conselleria la que tingui la responsabilitat de la decisió, si bé recapiti, per prendre-la, l'informe d'altres Conselleries que puguin ser afectades. I així es va afegir, a les dues Conselleries de què he fet esment, la Conselleria d'Indústria i Energia, perquè donada l'activitat extractiva que s'està fent a la zona del Pedraforca, com acaba de dir l'il·lustre Diputat senyor Ganyet, és bo que la Conselleria d'Indústria i Energia tingui a dir quelcom pel que afecta el parc natural, la Llei del qual hem aprovat avui.

També una petita modificació, potser tècnica, però crec que important, és el fet que no és el Conseller sinó el Departament, no és la Conselleria sinó el Departament, que ha de prendre les resolucions. Creiem que això és pràctic per tal com no vincula directament la figura o la persona del Conseller, sinó que el departament més especialitzat sobre la qüestió dintre de la Conselleria és el que pot opinar.

Una altra esmena, o una altra variació introduïda al text que hem aprovat, respecte a la Proposició de Llei, és la supressió d'una Disposició Final Tercera que feia esment de l'obligació del Consell Executiu de presentar un projecte de llei per a l'aprovació del parc natural del Cadí-Moixeró, que s'ha estimat que no era aquí, dintre del context d'aquesta Llei, el lloc més adient on col·locar-la.

La meua explicació de vot és breu perquè breu és el text i breu, a més, perquè quan la Cambra es declara per unanimitat és lògic que els Grups no tinguin molta cosa a dir. Sí, solament fer esment d'una preocupació que, evidentment, tota la Cambra sent, que és que la qüestió d'espais naturals protegits, com a conseqüència de l'últim recurs d'inconstitucionalitat de què un text aprovat per aquest Cambra està sent objecte. Aquesta, evidentment, és una qüestió que ens preocupa, i, per tant, sempre hi ha les reserves de veure de quina forma es pronunciarà el Tribunal Constitucional sobre la competència o no d'aquesta Cambra per a la declaració d'espais naturals d'interès protegit.

Res més, moltes gràcies, senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: ¿Alguna altra explicació de vot? En nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, el Diputat senyor Prujà.

El Sr. PRUJÀ: Molt Honorable President, senyores, senyors Diputats, cal dir per endavant que Esquerra té consciència de la necessitat d'utilitzar els recursos naturals de Catalunya per tal d'aconseguir un millorament de nivell de vida per tal d'assegurar una potència energètica que ens permeti desenvolupar

i transformar la nostra indústria per tal d'augmentar, en definitiva, els llocs de treball i reduir a mínims suportables o fer desaparèixer l'atur. Però també estem convençuts que la utilització d'aquests recursos naturals s'ha de fer racionalment, amb mesura i precaució i sense que la seva explotació comporti una degradació del país, que seria molt més cara en el futur que els beneficis que pot proporcionar actualment.

L'experiència de l'anarquia amb què s'ha industrialitzat la nostra terra en el passat i que estem pagant actualment amb la degradació dels nostres rius i platges, amb les zones àrides que s'han format a causa d'explotacions incontrolades i altres fets que s'haurien pogut evitar sense que s'aturés el nostre desenvolupament, ens ha fet pensar seriosament en calcular que en el rendiment de l'explotació minera d'una indústria s'ha de comptar la despesa de la conservació de l'entorn, la depuració d'aigües residuals i la reducció al mínim raonable de la contaminació atmosfèrica. Tenim prop de Barcelona dos exemples del que volem dir: les fàbriques de ciment de Montcada i de Valldar. La degradació d'un terreny que fou una petita muntanya a Montcada i la destrucció d'unes àmplies zones del massís del Garraf, juntament amb la contaminació atmosfèrica que transforma els arbres en figures espectrals de color de terra. Podríem donar exemples de tota mena: les indústries de fibra sintètica de Sarrià de Ter, la Sefa de Blanes, etc., i que no ens diguin que és inevitable. A Suïssa, les fàbriques de ciment ni degraden la muntanya ni contaminen l'ambient. Al Pedraforca s'està produint una degradació que tenim l'obligació d'aturar, i d'aturar sense que signifiqui deixar d'extreure els lignits que necessitem. La zona destinada a l'explotació ocupa una franja en sentit aproximadament est-oest, i això a partir de Saldes sota el pic del Pedraforca. En aquest punt es troba la formació de margues que localment presenten capes de carbó de gruix variable, de vegades mètric, i en qualsevol cas superior en gruix al de les mines del sector de Fígols. Aquest carbó correspon a la varietat anomenada lignits. Les capes es troben fortament inclinades, 60° a la superfície, passant en profunditat a tenir pendents més forts.

Aquest és el fet que dificulta l'extracció a cel obert, tot limitant les reserves explotables d'aquesta manera. La companyia minera intenta explotar al màxim les reserves de carbó fent un tall seguit de la capa de carbó d'inclinació de setanta-cinc graus, aprofundint al màxim.

Paral·lelament, i en profunditat, explota el carbó extraient-lo d'una mina subterrània. Amb els materials extrets, fa un reompliment de forats d'explotació que ja estan esgotats. En ser una explotació a cel obert, s'ha de separar la capa de sòl fèrtil que, encara que s'intenti separar i tornar-la a situar en la part superior, sofreix una deshidratació i alteració que determina la degradació.

L'explotació a cel obert és una explotació barata, si no es compta amb la rehabilitació de la zona que va quedant, sense mineral, zona estèril. Però, en canvi, quan s'incorpora la despesa que representa la regeneració del sòl i la repoblació d'arbres, el que ens preocupa, en aquesta extracció de lignits, es pot resumir en els punts següents. És important l'explotació dels lignits del Pedraforca. S'ha calculat amb exactitud el cost d'extracció a cel obert i la regeneració del sòl i la repoblació forestal tenint en compte que la zona que s'explota té uns desnivells molts forts, cosa que dificulta i encareix la regeneració

del sòl i la repoblació en alguns casos, la fa impossible. El perill d'esllavissaments a causa dels seus forts desnivells, a la pluviositat de la zona i als materials de què està formada la muntanya, que són tous. Si el cost d'extracció a cel obert, comptant amb el conjunt de treballs d'explotació i repoblació i les dificultats exposades, s'acostés al cost de l'extracció per mina subterrània, seria molt important que es fes l'explotació per aquest últim tipus. Ens preocupa el capital amb què compta l'empresa, de 3 milions i mig de pessetes, quan el cost de regeneració del sòl i repoblació s'avaluen en 140 milions, segons ICONA. Això podria comportar que, una vegada extreta la quantitat més gran possible de carbó, l'empresa fes suspensió de pagaments amb el resultat que la repoblació no es faria i, si es fes, seria a càrrec de la Generalitat i amb diners comuns.

Tot això fa que el nostre interès sigui tenir una llei que eviti totalment o en part els perills que hem anunciat. D'altra banda, el pic del Pedraforca és un dels paisatges típics més bonics de Catalunya i hem de conservar-lo i impedir la seva degradació. És una part de Catalunya que ha estat protegida i és el parc natural que enriqueix la terra i se'ns ofereix espiritualment a tots nosaltres. Aquestes són les raons per les quals donem el nostre suport a aquest projecte de llei.

Volem dir també que quan ja el Diputat senyor Padullés, va manifestar per primera vegada la seva personal preocupació i compartida pel seu Grup parlamentari, referida al Pedraforca, vàrem contemplar amb interès la iniciativa, ja que també ens preocupa aquesta zona, una de les més importants de riquesa biològica d'un context geològic únic.

La preocupació manifestada pel Comitè de Salvaguarda del Pedraforca és compartida pel nostre Grup, si bé som partidaris de realitzar sempre el possible, deixant obert o inconclús el tot ideal, esperant sempre les possibilitats que es presentin i arribar, així, a un estat més perfecte de les coses que, difícilment, si volem ser realistes, no serà mai suficient respecte a la protecció de la naturalesa, fins al punt que nosaltres entenem per paratges naturals zones que com la que avui ens preocupa. Però, a més a més, voldríem que hi estiguessin absents els pals elèctrics, pals telefònics i altres serveis. Les conduccions que hi fossin, ho fossin per conductes subterranis. També som sensibles als anuncis que priven pel desmillorament del paisatge. I així voldríem continuar però ens comprometem a fer-ho pas a pas, a mesura que tinguem solucions dins les possibilitats que ens siguin donades.

També entenem, com a excursionistes de l'UEC, que el relleu nacional de Catalunya ha de passar, forçosament, pel patrimoni natural. Hem de tenir present, quan tractem temes ecològics, que les pèrdues no poden ser mai reparades ni compensades per cap indemnització econòmica.

Hem tingut presents totes aquestes informacions que ens han estat trameses pels ajuntaments i associacions; també, acompanyats de geòlegs hem recorregut aquesta zona de l'Alt Berguedà.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? (Pausa.)

El Diputat senyor Selga, en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. SELGA: Senyor President, senyores Diputades i se-

nyors Diputats. Acabem d'aprovar per unanimitat la Llei de Declaració com a Paratge Natural d'Interès Nacional del massís del Pedraforca.

En la presa en consideració ja dèiem i repetíem que votariem que sí a la presa en consideració per la filosofia i l'esperit del tema. I, a més, per a l'acció legislativa d'aquest Parlament, que voldríem ben viu, eficient i concret.

Pel mateix motiu, del nostre afany que fos aconseguida plenament aquesta Llei, afegíem que anirem amb gran precaució, donades les implicacions jurídiques, per no caure, ni remotament, en la possibilitat d'anar a raure altra vegada al Tribunal Constitucional, amb tot el que això comporta.

Per aquesta mentalització presentàvem algunes esmenes que consideràvem necessàries. Però abans d'entrar en Comissió aquesta Llei s'ha debatut i aprovat una llei similar, la de la Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa, amb un dictamen del Consell Jurídic Assessor que aclaria dubtes i precisava conceptes.

Això ha fet la feina més fàcil, donant peu a la retirada de la majoria d'esmenes que, juntament amb les transaccionals redactades, ha fet que arribés al Ple sense objeccions nostres ni de cap Grup parlamentari. Ens en congratulem i expressem la nostra satisfacció amb aquest suport a la Llei. Perquè l'esperit i la filosofia que anima aquesta Llei, Convergència i Unió també l'ha defensada amb entusiasme en les altres lleis d'aquesta naturalesa debatudes i aprovades en aquest Parlament. Per exemple, Llei de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa, Llei de Protecció dels Espais d'Especial Interès Natural Afectats per Activitats Extractives.

El Diputat senyor Masó, de Convergència i Unió, en la seva explicació de vot a la primera, deia: «volem la salvació del patrimoni natural de Catalunya perquè volem que es respecti el dret a fruit-lo de tots els ciutadans.»

I deia també el senyor Masó, en ocasió de l'explicació de vot de la Llei de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa: «ens hem de felicitar del treball de conjunt que s'ha fet i que ha permès d'arribar a un perfecte acord entre tots els Grups parlamentaris.»

Això, ara, és perfectament vàlid i absolutament actuals aquestes afirmacions. Recordem també que la proposició de llei tenia una petició perquè el Consell Executiu ampliés el radi d'acció de paratge protegit a les serres del Cadí i Moixeró. Veient clar que era improcedent i antijurídic que dintre una llei hi hagués suggeriments del Consell Executiu, així ho férem constar i en demanàrem la supressió, que fou acceptada per tots. Però també fidels a la filosofia d'aquesta, acordàvem tots els Grups parlamentaris, a proposició del nostre de Convergència i Unió, que redactés de comú acord una proposició no de llei que recollís l'esperit i l'essència de l'ampliació de la zona protegida a les serralades del Cadí i del Moixeró. Que aquesta llei, diem nosaltres, sigui un esglaió més per a la protecció, salvació i desenvolupament del nostre medi natural, tan malparat, i que la gent del nostre país demana amb tanta insistència i amb tanta raó.

Tots estem contents d'aquesta aprovació i en especial la gent del Berguedà, Bages i Solsonès, que formen el nucli bàsic de la Setena Vegueria. Si és ben cert que totes les dones i els homes de Catalunya han de veure satisfets aquesta llei del nostre Parlament, també és cert que la joventut excursionista,

que és molta, en tindrà un gaudi especial. S'ha donat un pas més en la recuperació total del nostre país. Tots junts caminem, que el cim és més a prop.

Moltes gràcies, senyores Diputades; moltes gràcies, senyors Diputats. Moltes gràcies, senyor President.

Proposta de la Junta de Portaveus de tramitar en lectura única

la Proposició de Llei de reforma de la Llei reguladora del Consell Assessor de RTVE a Catalunya

El Sr. PRESIDENT: Acabades les explicacions de vot, passem al segon punt de l'ordre del dia: Proposta de la Junta de Portaveus de tramitar en lectura única la Proposició de Llei de reforma de la Llei reguladora del Consell Assessor de Radiotelevisió a Catalunya, presentada per tots els Grups parlamentaris.

La sentència del Tribunal Constitucional sobre la Llei del Parlament reguladora del Consell Assessor de Radiotelevisió a Catalunya va deixar, pel que feia referència als articles en vigor, algunes incoherències de redacció, en virtut de les suppressions decretades pel Tribunal, que feia necessària segurament una llei de reforma, donant al text la continuïtat i la coherència necessàries. Així ho van apreciar tots els Grups parlamentaris i van presentar aquesta Proposició de Llei de reforma.

Ara bé, la simplicitat mateixa d'aquesta llei aconsellava aprovar-la pel procediment de lectura única, però el Reglament no havia previst el cas d'aplicació d'aquest procediment de tramitació a proposicions de llei.

En virtut d'això, la Mesa del Parlament, en ús de les seves facultats relatives al Reglament, va acordar una norma supletòria que ha estat publicada en el *Butlletí* número 78 i que coneixen, doncs, tots els senyors Diputats.

És en virtut d'aquesta norma supletòria que la Junta de Portaveus va acordar proposar en el Ple del Parlament la tramitació d'aquesta Proposició de Llei pel procediment de lectura única, i és aquesta proposta de la Junta de Portaveus la que anem ara a sotmetre a la decisió de la Cambra.

Les senyores i els senyors Diputats que estan d'acord a acceptar la proposta de la Junta de Portaveus perquè aquesta Proposició de Llei sigui tramitada per lectura única? *(Pausa.)* Bé. No havent-hi objecció, per assentiment ha quedat aprovada la proposta i, aleshores, d'acord amb la norma supletòria del Reglament a què feia referència anteriorment, s'entén que la proposició de tramitar en lectura única comporta la presa en consideració de la Proposició de Llei.

(El Sr. Manuel-Rimbau es reincorpora a la Mesa.)

Passem, ara doncs, d'acord amb aquesta norma supletòria i l'article 116 del Reglament, al debat que ha de ser com el debat de totalitat, és a dir, un torn a favor de la Proposició de Llei i un torn en contra i la fixació de les posicions dels Grups parlamentaris.

Ara bé, suposo que, com en altres ocasions, donat que la proposta ha estat presentada per tots els Grups parlamentaris, segurament la intenció dels Grups parlamentaris és de suprimir el debat. És així mateix?

El Sr. MARÍN I TOVAL *(de l'escó estant)*: Sí, senyor President. I, en tot cas, poder tenir accés a un torn per a explicació

de vot.

El Sr. PRESIDENT: Evidentment, evidentment.

Passem, doncs, directament, d'acord també amb el que indica l'article 116, a la votació del dictamen de la Proposició de Llei, que recordaran que ha estat publicat en el *Butlletí* número 77.

La Proposició de Llei comprèn tres articles que, no havent-hi, doncs, absolutament cap mena d'esmena, podem passar a votar conjuntament.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text d'aquesta Proposició de Llei, que es posin dempeus.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La Proposició de Llei de Reforma de la Llei Reguladora del Consell Assessor de Ràdio i Televisió a Catalunya ha quedat aprovada per la unanimitat dels presents.

Passem ara al torn d'explicació de vot.

Per a explicació de vot, la Diputada senyora Calvet en nom del Grup del Partit Socialista Unificat.

La Sra. CALVET: Senyor President, senyors Diputats, senyores Diputades, com ara explicava molt bé el President del Parlament, aquesta ha estat una Proposició de Llei que ha estat unitària en tot moment. És cert que els treballs de Ponència es van allargar el necessari però, com vostès recordaran, quan va arribar aquí, al Ple, va ser una qüestió tan unitària que ni tan sols va haver-hi cap tipus d'esmena, tan sols la vam debatre i penso que fins i tot no vam fer ni explicació de vot en aquells moments perquè tots els Grups parlamentaris estàvem d'acord de com havia de ser aquest Consell Assessor.

És en aquest sentit que ens va sorprendre després el recurs al Tribunal Constitucional, tenint en compte, ja que, en ple treball de Ponència, ens havia arribat a la Ponència un informe de l'Assessoria Jurídica de Radiotelevisió fent-hi una sèrie de suggeriments. Suggeriments que nosaltres vam considerar, des de l'aspecte polític i des de l'aspecte jurídic, vam acceptar majoritàriament; molts d'ells ja responien al redactat que teníem fet i és en aquest sentit que ens va sorprendre totalment que aquesta llei pogués arribar, desgraciadament, com moltes d'altres d'aquest Parlament, al Tribunal Constitucional.

Ara, el Tribunal Constitucional ja ha dictat sentència. Nosaltres entenem que aquesta és una sentència favorable al Parlament de Catalunya en la gran majoria dels seus punts, que reconeix que no hi ha lloc a inconstitucionalitat, tret de tres o quatre qüestions. De tota manera, no voldríem deixar d'explicar algunes d'aquestes inconstitucionalitats citades, sobretot pel que fa a l'article segon.

A nosaltres ens sorprèn, ens sorprèn moltíssim, que en aquesta sentència es reconegui com a reiteratiu i que no és necessari anar citant els principis inspiradors d'aquest Consell Assessor. En aquests principis inspiradors nosaltres vam posar la Constitució, evidentment, l'Estatut, la llibertat d'expressió, i penso que aquestes són qüestions que, per més vegades que les anem citant i les anem repetint, mai no serien de més a més. I ens sorprèn realment que a partir d'una Llei existent superior, que evidentment existeix, es consideri que no és necessari parlar de totes aquestes qüestions.

És en aquest sentit que per això s'ha eliminat aquest article

segon, al nostre entendre pensem que erròniament, i més quan les circumstàncies polítiques del país recomanarien que constantment ens anéssim recordant que tenim la Constitució, que tenim l'Estatut, i en el cas també de Catalunya que la llibertat d'expressió és una cosa que continua essent important i que encara, desgraciadament, ens trobem que ho hem de recordar constantment quan tenim persones a la presó en certs moments per qüestions d'aquestes.

També ens sorprèn en aquest mateix article —em refereixo a l'apartat e) d'aquest article segon, quan nosaltres dèiem que una de les tasques prioritàries d'aquest Consell Assessor és la promoció de la llengua i de la cultura catalana— que es consideri que no és necessari, que això és una qüestió que l'Estatut de Ràdio i Televisió ja diu, i com que ja és necessari, ja ho diu l'Estatut, no cal que en parlem. Jo només voldria que tots i totes reflexionéssim sobre si és veritat que avui dia la televisió, fins i tot en la part que fa referència als programes fets directament des de Barcelona o en català, ja reconeix aquesta promoció i aquesta protecció de la llengua i de la cultura catalana. Sembla que tots en aquesta Cambra concediríem que no és així, i per tant, al nostre entendre, era necessari aquest apartat i era necessari que aquesta fos una tasca prioritària del Consell Assessor. Això no ha estat així, com els deia.

Aquests serien, al nostre entendre, els punts més negatius de tota aquesta sentència, però encara que sigui així el Consell Assessor té unes funcions a tirar endavant i té unes tasques a fer, unes tasques a fer de les quals voldria recordar-los que tots nosaltres som corresponsables, els membres d'aquest Consell Assessor els vam escollir nosaltres en aquest Parlament, i ells tenen una sèrie també d'obligacions respecte a aquest Parlament. La primera obligació que tenen és presentar-nos una Memòria anual de tota la tasca feta, memòria que han de presentar també al Consell Executiu de la Generalitat i memòria que no podran presentar si no disposen de mitjans tècnics per a fer aquest Dictamen. Mitjans tècnics que, si bé en la redacció anterior no era clar qui els pagava, pensem que ara, per raó d'aquestes modificacions, ja queda bastant clar, i aquesta és una responsabilitat que haurà de tenir clara l'ens televisió, però també l'hem de tenir clara nosaltres i el Consell Executiu més en concret en el moment de fer els pressupostos en aquest sentit.

Voldria alegrar-me també del fet que fins ara no s'ha elegit encara el Delegat Territorial. Pensem que això és positiu, demostra d'alguna manera una certa deferència a aquest Consell Assessor, però ara el Consell Assessor ja és en marxa, ja no hi ha l'excusa, per a dir-ho d'alguna manera, que falta la sentència del Tribunal Constitucional. Ara és el moment d'escoltar el Consell Assessor, de tirar endavant l'elecció d'aquest Delegat Territorial i, evidentment, que el Consell Assessor funcioni, funcioni amb mitjans tècnics i en condicions i que aquest Parlament sàpiga fer cas i sàpiga utilitzar la majoria d'opinions i dels dictàmens tècnics d'aquest Consell Assessor.

Res més.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyors i senyores Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* En nom del Grup de Convergència i Unió, el Diputat senyor Sala.

El Sr. SALA: Senyor President, senyores i senyors Diputats,

després d'un any de paralització d'aquest Consell Assessor, que va ser elegit per aquesta Cambra, em sembla que no podríem deixar passar aquesta ocasió per a donar una anàlisi del que ha estat durant aquest any. Al mateix temps que Diputat d'aquest Parlament, coincideix que sóc President d'aquest Consell Assessor. Per tant, crec que la Cambra i els senyors Diputats i senyores Diputades rebran una mica d'informació del que hem estat fent durant aquest temps.

Fins ara materialment hem estat paralitzats en totes les nostres funcions pel recurs d'inconstitucionalitat.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, jo crec que es tracta d'explicar el vot, més que no pas d'explicar la tasca del Consell Assessor.

El Sr. SALA: Voldria que aquest preàmbul lligués realment amb el que és l'explicació de vot.

Voldria fer primerament unes valoracions de l'aprovació que hem fet avui, ara, unànime per tots plegats, que són les següents. Primera, el que representa l'aprovació d'avui de la Proposició de Llei de Reforma de la Llei Reguladora del Consell Assessor de RTVE a Catalunya, ja que un cop publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat* tindrem via oberta, oficialment, al diàleg amb el Director General de RTVE per a demanar-li que procedeixi ja al nomenament, un cop escoltat el Consell Assessor, és clar, del Delegat Territorial de RTVE a Catalunya, ja que en realitat aquest ha de ser el nostre interlocutor en els temes i qüestions relacionats amb la nostra funció assessora, i això ja es feia urgent. Doncs un cop passat el sedàs del Tribunal Constitucional, és necessari ser operatius per a donar compliment al manament rebut d'aquesta Cambra, representativa del poble de Catalunya.

Segona, voldria fer també una lleugera valoració del que ha estat la retallada de la Llei antigament aprovada per aquest Parlament. En realitat, comparant el Dictamen que feia l'assessoria jurídica de RTVE en el recurs d'inconstitucionalitat, d'una part, i la sentència que ha dictat el Tribunal Constitucional, d'una altra, veurem que no n'hem sortit massa malparats. Doncs això, com l'assessoria jurídica de RTVE ens impugnava en la nostra Llei, ho feia en onze articles, una Disposició Addicional i la Disposició Transitòria Segona.

El Tribunal Constitucional es limitava a declarar-nos anti-constitucional l'article 2, però ens remet a l'article 4 de l'Estatut de la Ràdio i la Televisió, que, en realitat, ve a dir, més o menys, el mateix.

L'apartat c) de l'article 3, que fa referència a poder proposar semestralment un percentatge d'espais a disposició dels grups socials i polítics més significatius, etc., millor que no ho hagués tocat, però pel que fa a les funcions que ens dona l'article 3 amb la resta d'apartats, el Consell no queda privat de la funció assessora que li és pròpia en aquest sentit.

Referent a l'anul·lació en l'apartat e) del mateix article 3 que deia «fer propostes», significa que el Consell no podrà avançar noms pel que fa al nomenament del Delegat Territorial, sinó que el que podrà fer és donar parer, que vol dir «escoltat», quan el Director General vulgui nomenar el Delegat Territorial de RTVE a Catalunya.

En l'apartat j) de l'article 3, que deia elaborar i articular la proposta de règim transitori de programació específica que ha d'emetre a Catalunya per a la segona cadena d'acord amb la Disposició Transitòria Vuitena de l'Estatut d'Autonomia de

Catalunya, paràgraf segon, que diu el següent: «Fins a la posada en funcionament efectiu d'aquest nou canal de televisió —fent referència al tercer canal—, RTVE articularà a través de la seva organització a Catalunya un règim transitori de programació específica per al territori de Catalunya, que TVE emetrà per la Segona Cadena UHF.» És a dir, que és llàstima que s'hagi produït aquesta anul·lació perquè afecta una atribució que ens ve donada pel nostre Estatut, amb l'aprovació de les Corts generals.

I, finalment, l'apartat primer de l'article 6, sobre el finançament per RTVE del Consell Assessor perquè pugui ésser operatiu i poder dedicar el temps i l'atenció necessaris per a estar al corrent tant de la programació com de la problemàtica que RTVE a Catalunya pugui tenir i, en conseqüència, donar un bon assessorament quan calgui.

De totes maneres, crec que encara que no es contemplin en la Llei dins el bagatge del Delegat Territorial, hi haurà les previsions necessàries perquè això funcioni, encara que en l'apartat 2 del mateix article digui que la Generalitat tindrà prevista una partida necessària per a cobrir les despeses que no siguin finançades pel Pressupost de RTVE. Per tant, penso que amb l'ajut de les institucions podrem encara, arrencant des d'ara, portar a cap les funcions que ens han estat encomanades, i, si més no, sempre podrem comunicar a aquesta Cambra les anomalies que ens dificulten la nostra tasca assessora.

I, per últim, em crec en l'obligació de comunicar a aquesta Cambra quina ha estat la nostra posició durant aquest temps d'hivernació jurídica. Ens hem anat reunint periòdicament —demanaria permís el senyor President perquè, encara que forma part de l'explicació de vot, és una justificació del que ha estat fins ara la nostra tasca...

El Sr. PRESIDENT: Jo pregaria al senyor Diputat que fos extremadament breu sobre això, perquè això surt fora de l'explicació de vot i, en tot cas, crec que és una qüestió que hauria d'ésser adreçada per escrit a la Cambra, d'acord amb la Llei, la Memòria d'actuació.

El Sr. SALA: D'acord, senyor President, però em sento moralment en l'obligació d'explicar una tasca que els senyors Diputats ens varen encomanar... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, ho lamento, però crec que no és procedent fer aquesta explicació en aquest moment.

El Sr. SALA: D'acord. Per tant, senyores i senyors Diputats, ens felicitem que avui hàgim aprovat aquesta Proposició de Llei, que farà més viable i més ràpid que aquest Consell Assessor pugui tenir les funcions que li han estat encomanades.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot (*Pausa.*) El Diputat senyor Clotas, en nom del Grup Socialista.

El Sr. CLOTAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument per manifestar la posició del nostre Grup arran de la modificació de la Llei que al seu dia vàrem aprovar aquí en el Parlament, relativa al Consell Assessor de RTV. Dic molt breument perquè hem sentit ja quin va ser el procediment d'elaboració de l'antiga Llei del Consell Assessor, i quina ha estat l'anàlisi particularitzada de la sentència del Tribunal Constitucional.

Jo voldria emfasitzar la consideració que nosaltres consideràvem més important en el moment d'elaborar la Llei Reguladora del Consell Assessor de Televisió. Nosaltres fèiem una

lectura endavant positiva de la lletra petita de l'Estatut Jurídic de Ràdio Televisió, del seu article 14.2, en elaborar la nostra Llei. La filosofia fonamental que guiava aquest avenç en la interpretació de l'Estatut Jurídic era, des del nostre punt de vista, unànime en la Ponència i en el si de la Comissió sobre les característiques que havia de tenir aquest organisme, característiques mixtes, d'una banda, d'assessorament i seguiment en el Delegat Territorial de RTVE a Catalunya, i, d'altre costat, des de la perspectiva dels interessos de la Comunitat Autònoma de Catalunya en aquest cas. És aquesta doble versió mixta de l'organisme del Consell Assessor que nosaltres volíem emfasitzar en l'articulat de la Llei i en la que la filosofia contrària en aquesta interpretació del Govern de la UCD, interposant recurs d'inconstitucionalitat a través del seu advocat de l'Estat...

És per això que del recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern onze articles dels dotze amb Disposicions Addicionals de què consta la Llei feien referència a aquesta doble composició. El Govern de la UCD entenia, interpretava que aquest organisme havia de ser únicament assessor del Delegat Territorial i que la Llei del Parlament de Catalunya únicament havia de contemplar la seva composició, i nosaltres enteníem que a mesura que havia de vetllar també pels interessos de RTVE a Catalunya, havia de tenir una doble o una mixta vinculació a l'Estat, a RTVE i a la Generalitat de Catalunya. Doncs és evident que la sentència del Tribunal Constitucional s'apropa a aquesta posició inicial nostra de donar-li competències també específiques per a Catalunya. Així, i obviaré a aquesta sentència del Tribunal Constitucional, ens queden els dos punts específics del treball del Consell Assessor.

Primer punt específic, el que de manera genèrica anuncia l'article 5 de la Llei, que és l'estudi i el seguiment de RTVE pel que fa a l'adequació al règim autonòmic, i per a això té un conjunt de funcions, avui ja aprovades, que fan possible aquest estudi i aquest seguiment. I, d'altra banda, com a competència específica per la Generalitat de Catalunya, l'elaboració d'una proposta de gestió directa del canal de televisió autònoma per a la Generalitat, i entenem, tal com ha dit la Diputada Maria Dolors Calvet, que s'ha d'assortir corresponsablement el Parlament de Catalunya i el Consell Assessor dels recursos materials i econòmics necessaris per al funcionament i per a dur a terme aquest objectiu de gestió directa del tercer canal i, d'altra costat, les facilitats que el Govern de la Generalitat a través de l'estudi que sembla ser que té elaborat sobre el muntatge i l'estructura del tercer canal faciliti a aquest Consell Assessor.

És per aquest motiu, senyores i senyors Diputats, que nosaltres esperem que ja aprovat el conjunt de la Llei del Consell Assessor amb totes les funcions específiques que aquest té i corresponsablement els Diputats del Parlament de Catalunya i el Consell Assessor, puguem tirar endavant una televisió entesa com un servei públic, al servei de tots els ciutadans.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, una intervenció molt breu per a donar públicament

l'argumentació del que, al nostre Grup, li ha semblat tot aquest procés que ha portat avui a aprovar definitivament aquesta Proposició de Llei de reforma del Consell Assessor de Ràdio i Televisió Catalanes.

Ja s'ha dit aquí, en les intervencions precedents, tot el que ha estat substantiu en aquest llarg procés; darrerament, podrà començar a funcionar aquest Consell Assessor, i, a nosaltres, en aquest sentit, ens preocupen dos fets: d'un costat, la mateixa virtualitat de la sentència del Tribunal Constitucional, perquè entenem que, tal com era formulada la Proposició de Llei inicial, aollits els suggeriments que, al seu dia, fins i tot es varen donar dels organismes oficials centrals en relació amb el tema de radiotelevisió, aquest tipus de modificacions que avui ens han portat a votar aquesta nova Proposició, fins a un cert punt podrien considerar-se innecessaris.

En segon lloc, i veient aquesta trajectòria, ens preocupa —dins de la satisfacció normal que implica el fet de tenir ja aquesta Llei aprovada— la manca, la possible manca de bon sentit que hi pugui haver en la designació del Delegat Territorial, la qual cosa donaria conflicte a una situació que legislativament ja ha tingut al llarg del seu procés aquesta naturalesa, i, d'altra banda, introduiria, possiblement, un esbiaix, amb la coresponsabilitat que aquest Parlament té davant el Consell Assessor, en el seguiment de la seva tasca, de cara a disposar, per a Catalunya, d'una televisió que serveixi, clarament i nítidament, els interessos de tots els ciutadans de la nostra nació.

Aquestes són, senyores i senyors Diputats, senyor President, les nostres preocupacions i, al mateix temps, també, la nostra satisfacció en haver-se aprovat aquesta Llei.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup de Centristes, té la paraula el Diputat senyor Luna.

El Sr. LUNA: Muy Honorable señor Presidente del Parlamento, señoras Diputadas, señores Diputados, voy a intervenir muy brevemente para justificar, tan sintéticamente como la ocasión requiere, el voto favorable del Grupo parlamentario Centrista al texto de Ley que la Cámara acaba de aprobar a propuesta de todos los Grupos parlamentarios.

No entraré en hacer valoraciones técnicas ni políticas de la sentencia del Tribunal Constitucional, que éste ha dictado dentro de las funciones que le corresponden con arreglo a la Constitución, pues, sobre esta sentencia, los anteriores Diputados que han hecho uso de la palabra en esta sesión y en este debate ya han hecho algunas indicaciones.

Me concretaré al contenido de la Ley que acabamos de aprobar i a señalar no sólo nuestro voto favorable, sino la satisfacción porque esta Ley que ha tenido este largo proceso alcance hoy su culminación. En una parte, esta Ley contiene una serie de preceptos —o esta propuesta que hoy hemos aprobado— que hacen referencia a la adaptación de lo que queda de la Ley anterior después de dictada la sentencia del Tribunal Constitucional, al objeto de consentir una mayor coherencia de la Ley, del texto total de la Ley, y al objeto también de poder conseguir que el Consell Assessor de Radiotelevisión en Cataluña pueda ejercer adecuadamente sus funciones.

Es precisamente por esto por lo que se presentó esta Proposición de Ley y nosotros, como coproponentes de la misma con los demás Grupos parlamentarios, no podíamos sino dar un voto favorable, en el deseo de que el Consell Assessor

pueda realizar rápidamente las tareas, las importantes tareas que tiene encomendadas.

De otra parte, otro de los preceptos de la Ley que acabamos de aprobar tiende a que se realice por parte del Consell Executiu el texto refundido, el texto adaptado de la Ley definitiva. Esto era algo necesario después también de la sentencia del Tribunal Constitucional, y, por otra parte, se sigue una técnica normal y corriente en todos los ordenamientos constitucionales, dentro, lógicamente, de las limitaciones que para esta función de readaptación, de revisar, de hacer un texto unificado, tiene que llevar a cabo.

Por estas consideraciones, nuestro voto ha sido favorable, como era obvio, por lo demás, dado que era una Proposición de Ley presentada por todos los Grupos parlamentarios; nos felicitamos, en suma, de que el Consell Assessor pueda ya realizar rápidamente las importantes tareas que tiene encomendadas.

Muchas gracias, Honorable señor Presidente; muchas gracias, señoras Diputadas, señores Diputados.

**Elecció de l'I. Sr. Diputat
que representarà el Parlament de Catalunya
en la Comissió de Seguiment per a l'entrada
d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea,
en substitució de l'H. Sr. Josep Roig i Magrinyà,
que renuncià a l'acta de Diputat**

El Sr. PRESIDENT: Passem ara al tercer punt de l'ordre del dia: l'elecció de l'I. Sr. Diputat que representarà el Parlament de Catalunya en la Comissió de Seguiment per a l'entrada d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea en substitució de l'H. Sr. Josep Roig i Magrinyà, que renuncià a l'acta de Diputat. Recordaré als senyors Diputats que, com a resultat d'una resolució aprovada pel Ple del Parlament, l'11 de novembre de 1980, es va constituir aquesta Comissió de Seguiment, de la qual formen part cinc membres designats pel Parlament. Aquests membres van ser elegits en votació secreta en sessió tinguada el 16 de juny de 1981, i, havent deixat de formar-ne part el senyor Roig en virtut de la seva renúncia a l'acta de Diputat, procedeix ara procedir a l'elecció de l'I. Sr. Diputat que l'ha de substituir.

Tal com vam fer anteriorment, la Mesa del Parlament entén que no cal procedir al sorteig de la lletra amb la qual seran començats a cridar els senyors Diputats, de manera que seguirem l'ordre alfabètic natural, començant per la lletra A.

La Mesa i els membres del Consell Executiu votaran al final.

En aquest moment s'està procedint a la distribució dels fulls de paper que serviran com a papereta de votació, i recordo als senyors Diputats que han d'escriure-hi un sol nom, ja que es tracta de procedir a la substitució d'una persona. Tot seguit que la distribució sigui acabada començarà la votació i el senyor Secretari donarà lectura als noms dels Diputats per ordre alfabètic.

(Pausa.)

Crec que tots els senyors Diputats ja tenen el full per a procedir a la votació, de manera que el senyor Secretari donarà lectura als noms dels senyors Diputats, als quals prego que, a mesura que siguin cridats, vinguin a votar.

(Els I. Srs. Secretaris Primer i Segon donen lectura als noms de tots els I. Srs. Diputats)

El Sr. PRESIDENT: Tots els Diputats han votat? (Pausa.)
Procedim a l'escrutini.

(Es procedeix a l'escrutini.)

Senyors Diputats, el resultat de la votació ha estat el següent: Marçal Casanovas, 84 vots, Trinitat Neras, 1 vot, en blanc, 31 vots. Per tant, ha quedat elegit representant del Parlament a la Comissió de Seguiment per a l'entrada d'Espanya a les Comunitats Europees el Diputat senyor Marçal Casanovas.

**Interpellació al Consell Executiu
sobre les declaracions fetes
per l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances
a la revista *Cambio 16***

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre les declaracions fetes per l'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances a la revista *Cambio 16*; interpellació que formula el Grup Socialista. Per a exposar la interpellació té la paraula el Diputat senyor Eduardo Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyories, seria molt fàcil per al Diputat que els parla començar aquesta interpellació recordant la irregular conducta del senyor Conseller de Finances davant la premsa, arran d'uns comentaris desafortunats, al nostre entendre, respecte a l'Ajuntament de Barcelona. I dic que seria molt fàcil perquè a ningú no li agrada que li recordin paraules desafortunades. La llengua és un òrgan voluble, que sovint està més en contacte del que voldríem amb l'inconscient; seria, doncs, de mal gust parlamentari explotar davant la premsa el que en el seu moment no va ser més que un *lapsus linguae* del senyor Conseller, o una rellicada ingènua, si hem de fer nostra la indulgent denominació amb què el senyor President de la Generalitat sol qualificar els errors dels membres del Govern. Ho recordaré una mica per sobre per si la memòria no sempre equànime dels senyors Diputats ho havia oblidat.

El senyor Conseller de Finances, senyor Trias Fargas, en unes declaracions concedides al setmanari *Canvi 16*, *Cambio 16*, acabava la seva intervenció comparant la gestió dels ajuntaments socialistes —molt particularment d'un d'ells, el més important de Catalunya, el de Barcelona— amb la corrupció i l'autoritarisme franquistes.

El paràgraf textual em resisteixo encara avui a llegir-lo. El titular de les declaracions era el de «Vozarrón Trias». Malgrat aquest «Vozarrón», l'acusació de corrupció i autoritarisme va perdre força en creuar l'Ebre i va arribar als cercles catalans matisada com un xiuxiueig a cau d'orella que segurament és qüestió del doble llenguatge. Doble llenguatge que, fins ara, aquesta peculiar diglòssia política que practiquen els membres de Convergència i Unió en funció de trobar-se a un extrem o a altre del pont aeri, havia estat considerada només com una característica més del país. Però hi ha una altra dimensió del doble llenguatge que és molt més greu que la del diàleg Madrid-Barcelona. Em refereixo al doble llenguatge que sol practicar Convergència i Unió respecte a les institucions de casa nostra. Un doble llenguatge que amaga, que segurament

amaga sota els seus plecs la dicotomia antiga entre oposició i joc brut, entre democràcia i oligarquia.

Convergència i Unió pretén defensar les institucions però paga planes de publicitat als diaris per calumniar institucions tan venerables —no partits, que també són institucions venerables en democràcia, no ho oblidem—, institucions tan venerables com l'Ajuntament de Barcelona. Convergència i Unió considera que els ajuntaments socialistes són tan corruptes i autoritaris com els del franquisme, però dona tribuna lliure en els seus butlletins doctrinals a un antic alcalde franquista que avui, oh meravella!, milita destacadament a les fileres d'un cert nacionalisme català.

Convergència i Unió pretén controlar de prop les despeses d'unes llagostes evanescents però és incapaç de controlar les paraules madrilenyes del President de Convergència Democràtica de Catalunya.

Els socialistes sabem distingir clarament el que significa una crítica a l'acció de govern, que exercim des d'aquesta tribuna, del que és pur i simple confusionisme. Que el senyor Trias ha de combatre l'Ajuntament de Barcelona, no costa gaire d'entendre, al cap i a la fi és la seva obligació oferir alternatives. Però els judicis d'intencions i les comparacions amb el franquisme van més enllà de la crítica política per entrar en el terreny d'una perillosa demagògia que coincideix amb els objectius de la dreta més reaccionària d'aquest país. El senyor Trias està jugant a l'aprenent de bruixot, amb un tema tan trencadís com la consolidació democràtica.

La tasca històrica dels partits polítics de Catalunya ha de ser en aquests anys la de difondre el concepte democràcia. No ja sols com un sistema de govern, sinó com un valor inherent a l'home social. La crítica és la millor forma de fer servir la democràcia, i fer-la servir és fortificar-la. La *boutade* frívola o mal intencionada, en canvi, no porta enlloc més que a l'escepticisme creixent del ciutadà.

És per tot això, que hem plantejat aquesta interpellació. Per què hem portat aquest tema, en definitiva, al Parlament de Catalunya? Perquè el senyor Trias no és un militant més de Convergència i Unió, i tan sols té importància a aquests efectes que en sigui el seu President. El senyor Trias té un càrrec públic tan important com el de Conseller de Finances de la Generalitat de Catalunya i, en la mesura que no hi ha hagut matisacions a les seves declaracions, podríem creure, hem de creure que les seves opinions vinculen d'alguna manera el conjunt del Consell Executiu.

El Consell Executiu, això sí, ha fet fins ara, i això fa pensar que ho seguirà fent, una funció insòlita a qualsevol govern del món. La voluntat del govern català de fer-se passar per oposició, ja és crònica: és l'oposició, sempre pateix, i no li deixen fer. En les seves manifestacions els membres del Consell Executiu abjuren de l'Estat, sense parer compte que la Generalitat és també Estat. Normalment els governs no fan un redemptisme sistemàtic de les altres institucions que configuren l'aparell de l'Administració. A Catalunya, però, és el pa de cada dia. El ciutadà pot arribar a pensar que els ajuntaments de Catalunya, les diputacions, els sindicats, no són més que obstacles per a la bona marxa del país. Des del govern de la Generalitat es crea ara, per exemple, la imatge que tot està aturat fins que no s'aprovin al Parlament de Catalunya els pressupostos d'enguany. Sense explicar, però, que no hi ha cap govern del món que no

sigui capaç d'assegurar amb la seva majoria una ràpida tramitació dels pressupostos. Amb la qual cosa, també, aquesta Cambra, doncs, es veu afectada per aquesta arrogància infantil de qui no vol que ningú no li faci ombra.

El senyor Trias ha impulsat i s'ha introduït en una dinàmica amb aquestes declaracions, que no s'atura ni en la calúnnia a soscavar les institucions —si ell ho vol, secundàries; nosaltres creiem que no— des d'una perspectiva catalanista, de catalanista municipal de sempre, però cabdals aquestes institucions. L'Ajuntament de Barcelona, per exemple, haurà de dur la democràcia a la població. Sembla com si la dreta convergent hagués confós el govern amb el poder i sembla com si volgués maldar per acumular més i més poder sense comptar amb l'autoritat del bon governament, i podria pensar-se fins i tot, malintencionadament, i nosaltres no volem fer-ho, que això ho fa, acumular més i més, o intentar acumular-ho, costi el que costi a la democràcia.

El sentit d'aquesta interpellació, d'aquesta acció parlamentària, quin és? Constatar això. Constatar-ho formalment en aquesta Cambra. Dir clarament al Consell Executiu des del Grup parlamentari que jo ara aquí represento, que això no es pot fer ni és bo per a Catalunya i per a la democràcia. Intentem aturar això, que no passi més. En tot cas, si volem clarament denunciar-ho, explicitar la posició nostra contrària en bé de la democràcia i de l'autogovern català, que això no succeeixi mai més. És un toc d'atenció en definitiva, un toc d'atenció que aquí s'acaba. Contesti el que contesti el Conseller que contesti, en nom del Consell Executiu, jo ja anuncio aquí que el nostre grup no presentarà cap moció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a la resposta en nom del Consell Executiu té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats. El senyor Martín Toval interpella el Consell Executiu sobre dues qüestions complementàries però a la vegada diferents.

Pregunta, en primer lloc, quins són els actuals criteris, motius i propòsits del govern de la Generalitat en matèria de règim local. I, en segon lloc, quins són els actuals criteris, motius i propòsits en matèria de relació de la Generalitat de Catalunya amb els ajuntaments catalans. Tot això, com a conseqüència d'unes declaracions fetes per l'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances en el número 532 de la revista *Cambio 16*.

Pel que fa a la primera de les dues parts en les quals he decidit dividir la interpellació que m'ha estat formulada, és a dir, pel que fa als criteris, motius i propòsits del govern de la Generalitat en matèria de règim local, he de dir el següent.

Tal com és sabut, per les senyores i senyors Diputats, el règim local és l'ordenament jurídic directament aplicable als ens locals. La Constitució el divideix en tres blocs. Primer, el règim jurídic de les administracions, el règim estatutari de llurs funcionaris, contractes, concessions, procediment, expropiació i matèries sectorials que figuren en la numeració de l'article 149, apartat primer, de la Constitució, la competència de les quals és de l'Administració de l'Estat.

Segon, les matèries contingudes en l'article 148, apartat primer, segon paràgraf, la competència de les quals pot ésser

assumida per totes les comunitats autònomes i ho ha estat en aquest cas pel nostre Estatut d'Autonomia.

I, tercer, les altres matèries que no figuren en cap dels dos articles esmentats, l'atribució competencial de les quals és regulada per l'article 149, apartat tercer, i que ja ha estat assumida estatutàriament també per la Generalitat de Catalunya.

Encara que el Projecte de Llei pel qual s'aproven les bases de l'Administració local, actualment en tramitació al Congrés dels Diputats, divideix el règim local amb evident desconeixement de la Constitució, en «materias menos importantes» i «materias más importantes», encomanant a les comunitats autònomes la regulació total de «las materias menos importantes», el desenvolupament legislatiu de «las más importantes» i el dictat de les disposicions «que sean necesarias para su aplicación» espero que amb el suport de tots els grups polítics d'aquest Parlament i de les forces catalanes representades a les Corts Generals, aconseguirem modificar-ho per a poder discutir i aprovar aquí un projecte de llei municipal de Catalunya que confirmi i si és possible acreixi les competències que en aquest cas ens confereix la Constitució i l'Estatut. Per a quan aquest moment arribi, el Govern vol que la llei s'inspiri, tant com sigui possible, en els nostres precedents legislatius i molt concretament en la Llei Municipal de Catalunya promulgada parcialment l'any 1934. Que sigui realista, és a dir, que contempli amb realisme les necessitats i les possibilitats dels nostres municipis. Que sigui autonomista; per tant, que respecti escrupolosament l'autonomia que per a la gestió dels seus propis interessos els confereixen la Constitució i l'Estatut. Que sigui pragmàtica; vull dir, que creï les condicions necessàries per a fer possible l'eficiència en la gestió. Que sigui flexible; per tant, adaptable a totes i cadascuna de les modalitats municipals del nostre poble. Que tingui un profund contingut social i permeti, per tant, la intervenció decidida i activa de les autoritats municipals en la millora de les condicions de vida dels seus conciutadans. Que sigui progressiva; és a dir, que incorpori a la legislació positiva les experiències més avançades en matèria de règim local. Que cerqui la tecnificació, la capacitat i l'estabilitat dels funcionaris municipals. I, finalment, que faciliti als ajuntaments els mitjans necessaris per a poder aplicar amb dignitat les seves competències sense la qual cosa tota la resta seria inútil. Comprendran, senyores i senyors Diputats, que amb aquests criteris, l'esperit dels quals presideix la nostra tasca diària, la relació de la Generalitat de Catalunya amb els ajuntaments catalans sigui bona, franca i cordial. Presidida pel respecte a llurs competències i, per tant, a l'autonomia municipal i, a més a més, orientats a promoure i a facilitar el bon funcionament, i en la mesura de les nostres possibilitats, la satisfacció de les necessitats dels 937 ajuntaments en els quals Catalunya es divideix.

Aquests són els criteris del Consell Executiu, que comparteixen, senyores i senyors Diputats, tots els seus membres, sense cap mena d'excepció.

Res més, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Martín desitja el seu torn de rèplica?

El Sr. MARTÍN i TOVAL (*de l'escó estant*): Molt bé, gràcies. No, senyor President, jo havia anunciat, senyories, en la meua primera intervenció, que, contestés el que contestés el

Govern, el nostre toc d'atenció, perquè això volia ser la interpellació, s'acabava en la meua intervenció i que no presentàrem moció. Sens dubte, aquí ho ratifico, més encara després de sentir les paraules del senyor Conseller de Governació, en nom del Consell Executiu, perquè el que ens ha dit, sens dubte, ja ho coneixíem i no té res a veure amb el motiu fonamental de la interpellació.

Moltes gràcies, senyor President.

Interpellació al Consell Executiu sobre el transport de viatgers en automòbils lleugers, a Catalunya

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja replicar? Bé. Passem doncs al punt següent de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre el transport de viatgers en automòbils lleugers a Catalunya, que formularà el Diputat no adscrit, senyor Ramon Viñals.

El senyor Viñals té la paraula per a exposar la seva interpellació.

El Sr. VIÑALS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, ara fa gairebé un any va tenir lloc en aquesta Cambra un debat com a conseqüència d'una interpellació sobre el mateix tema que es porta avui aquí al Parlament. Es tracta del problema suscitat amb el transport en automòbils lleugers, altrament dit taxis, problema que és greu dins d'una àrea que és la compresa dins la Corporació Metropolitana de Barcelona.

Jo voldria dir, com a Diputat no adscrit, que tinc poca, poquíssima tendència a fer interpellacions. De fet només n'he fet una i en aquest moment m'estic repetint. I de la mateixa manera, no tinc cap tendència a utilitzar el que potser fora més senzill per a un Diputat no adscrit, que és fer preguntes al Consell Executiu i als Consellers. Normalment, com a Diputat, amb aquesta experiència per a mi nova de més d'un any d'ésser independent he observat com diversos estaments i diversos ciutadans acudeixen a un Diputat, amb els seus problemes i no potser amb una formació política, pel fet que quan hi ha diverses persones de diverses ideologies no volen raure dintre del que pugui semblar el protagonisme d'una tendència política i van a parlar a un Diputat independent. Jo procuro sempre d'atendre al millor possible els ciutadans que a mi se m'adrecen, i ho faig amb contactes directes amb l'Administració sense haver d'arribar a les interpellacions o a les preguntes.

Malgrat això, si he considerat que aquest tema del taxi calia tornar-lo a portar al Parlament és perquè en ell hi ha un contingut que jo espero que al final serà assumit per la Cambra, i que és un contingut profundament polític. El tema de tot el que està succeint al taxi no és el tema de la meua interpellació. Estan passant coses al carrer, ho estem llegint als diaris, hi ha declaracions a favor, en contra, sobretot hi ha declaracions molt en contra de la imatge d'uns honrats professionals, que són els professionals del taxi. Són, dins de l'àrea metropolitana, 11 400 persones, que en aquest moment tenen una baixa imatge davant de la població, i això és una situació absolutament injusta, i aquesta situació ha vingut per uns problemes puntuals que no ens han de fer perdre de vista l'autèntica transcendència del tema, tot el que pugui succeir en tarifes, mòduls, totes les coses que passin, això és la punta de l'iceberg d'un problema que és un problema de contingut social, és un

problema que dintre del sector hi ha unes profundíssimes tensions socials degudes a dues coses: una, a la manca de tipificació legal que té el sector i l'altra deguda a la manca de rendibilitat que té el sector. Aleshores, jo penso que nosaltres podem donar solució a aquest tema. Jo, quan vaig agafar aquest tema fa un any, van venir-me a veure representants de diverses forces sindicals dintre del taxi, UGT, CNT, Força Nacional del Treball i independents. A mi em sembla un grup suficientment representatiu i, a més a més, vaig fer meves les seves raons. Posteriorment, i aprofito aquí per aclarir un tema que crec que és important, hi ha qui de paraula i per escrit m'ha maltractat pel fet d'assimilar jo el que pensava un sindicat que es diu Força Nacional del Treball. I això és greu, perquè indica una absolutíssima falta de maduresa política i democràtica. Quan un sindicat determinat presenta uns temes que són uns temes socials, clars, uns temes que ell mateix demana que hi hagi eleccions, que hi hagi consultes, automàticament cal atendre'ls, perquè si no ens trobaríem amb la dislèxia que aquesta Cambra que diu representar tots els ciutadans resulta que per raons sectàries, polítiques, tan respectables de vegades o no, els rebutja i no els representa. I això no és possible.

D'aquella interpellació va sortir un debat, i del debat van sortir uns fets positius. Els fets positius van ser les manifestacions que van fer el Conseller que va respondre en nom del Govern, el que ens va dir el Diputat senyor Martín Toval, el que ens va dir el Diputat senyor Besa, el que ens va dir el Diputat senyor Ramon Camp. I això que ens van dir —i com que recordo una vegada que el senyor Conseller de Política Territorial que des d'aquesta Tribuna ens va dir que el que compta és el que es diu des d'aquí, jo, aquesta frase, la vaig fer meua, i vaig dir doncs el que compta és el que compta— i, aleshores, què es va dir? El Diputat senyor Martín Toval va dir que això potser hauria de ser tema d'una llei, el Diputat senyor Besa va dir que això era un tema, certament, de la Generalitat, i em refereixo a la regulació al més alt nivell del transport de viatgers amb automòbils lleugers, que sàpiguen que vol dir taxis de ciutat, de muntanya, ambulàncies, etc., o sigui, és un paquet legislatiu conjunt; el Diputat Ramon Camp, en nom del Grup que dona suport al Govern, va dir que era un tema de la Generalitat, que era un tema legislatiu potestat de la Generalitat, i, finalment, el mateix senyor Conseller va dir: no, i a més a més que pensem tot això, hi estem treballant, estem fent un informe jurídic i el tindrem a la fi de l'any. Bé, som ara ja a la fi del mes d'abril, ha passat d'això un any, i és el moment de saber els fruits que allò va donar des d'aquell moment fins ara, i jo desitjo que el senyor Conseller que vulgui contestar en nom del Govern ens digui quines són les actuacions puntuals que ha fet des d'aleshores fins avui, i en funció d'això la interpellació seguirà un curs o en seguirà un altre.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula per a respondre l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la situació de conflictivitat de què fa esment el senyor Diputat en el terreny del taxi s'ha produït exclusivament en l'àmbit metropolità, i com a conseqüència de l'aplica-

ció d'un reglament metropolità que l'entenc ajustat a dret i que, d'alguna manera, va regular el subsector, a fi i efecte que en l'esdevenidor les tensions sorgides puguin ser convenientment superades en benefici tant dels mateixos professionals com de l'usuari. De fet, la crisi en el sector del taxi s'emmarca dins la crisi general, o més general, del sector del transport, conseqüència de la crisi econòmica global, i en el cas concret de l'àrea metropolitana de Barcelona, es deriva del fet històric d'un excessiu nombre de llicències davant la demanda potencial. Aquest últim factor ha estat previst en el Reglament vigent de la Corporació Metropolitana en el sentit de contingentar la concessió de noves llicències.

No pot dir-se amb exactitud, crec jo, que pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques hi hagi hagut una inhibició enfront de la possible problemàtica del taxi, i en aquest sentit, i d'acord també amb les manifestacions fetes per l'Honorable Conseller de Governació, ara fa un any, quan vostè va fer la primera interpellació, la primera pregunta, durant el mes d'abril de l'any passat, amb motiu d'aquesta interpellació es va dir que davant la possibilitat que la Generalitat de Catalunya establís una nova normativa substitutiva de la que avui és vigent, i en aquest sentit es va encomanar a la Direcció General de Transports del Departament que estudiés la idoneïtat de procedir a l'elaboració de noves disposicions legals. Amb aquest motiu, i d'acord amb les ponències tècniques i el plenari de la Comissió de Transports de Catalunya, fou encomanat el mes de maig del 81 un estudi jurídic que definís la situació legal del taxi a Catalunya i les possibles actuacions a dur a terme per la Generalitat. Aquest estudi fou acabat el mes d'octubre del darrer any, del 81, i se'n desprèn que la naturalesa jurídica del taxi queda efectivament definida d'acord amb el conjunt normatiu que impera a l'Estat espanyol, deduint que el servei del taxi té naturalesa local i que es configura com un servei d'interès públic i activitat privada sotmesa a l'atorgament de llicència. Si bé de conformitat amb el que es preveu en l'article 9.15 de l'Estatut de Catalunya, i d'acord amb el Reial Decret 2115/78, del 24 de juliol, la Generalitat pot incidir en la matèria per la via de la legislació i reglamentació en matèria de transports, no és menys cert que la Generalitat no pot disminuir l'autonomia local, realment existent en la matèria, i exercint, si s'escau, la seva competència per mitjà de llei en el sentit formal, no per la via reglamentària.

És en aquest sentit apuntat que el Departament de Política Territorial, i Obres Públiques, a través de la Direcció General de Transports, prepara en aquests moments disposicions destinades, d'una banda, a resoldre la problemàtica del taxi d'alta muntanya, i de l'altra, regulant el transport sanitari i resoldre el conflicte de competències existents entre els autotaxis i els vehicles ambulàncies autoritzats per al transport de malalts. Així mateix, el reforçament en matèria inspectora, recentment assumida per la Generalitat, permetrà, crec jo, en un futur immediat la clarificació del sector arreu de Catalunya.

Res més, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Viñals té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. VIÑALS: Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, agraeixo les explicacions del senyor Conseller de Política Territorial i, certament, quan jo m'he referit a la con-

flictitat dins del sector del taxi, és clar que ho feia d'una manera genèrica, i sé que no és conflictiva dintre de tot el sector, però, naturalment, els taxis de l'àrea metropolitana són gairebé el 90% d'aquest sector, i, per tant, quan hi ha un 90% de conflictivitat es pot potser prendre's un la llicència de generalitzar.

Que aquesta conflictivitat ve com a conseqüència de l'estricta aplicació del Reglament i del Reial Decret que aplica en el seu Reglament l'àrea metropolitana? Bé, això ja és més discutible, és més discutible perquè el Reial Decret és el Reial Decret, i s'ha de complir. Que la Corporació actua amb estricta legalitat, això és absolutament cert, però també és cert que, com he apuntat abans, els problemes profunds no són la contingència del que passa avui amb tarifes o mòduls, això és subsidiari, els problemes profunds arrenquen de tenir una bona llei sobre el tema, una bona tipificació del que és ésser en aquest moment industrial o assalariat del taxi, i, en definitiva, es tracta de veure aquest gran tema de què és aquest servei públic o aquest servei dit d'interès públic, subjecte a llicències. I això és el que hem d'aclarir, i aclarint i deixant net el començament, a la fi es resolen els conflictes. En el que jo realment no crec és en les polítiques fiscalitzadores o inspectores que es puguin portar per a solucionar un problema. Els problemes se solucionen per l'origen, no se solucionen mai enfortint les actuacions inspectores. Ans al contrari, diria que això tendeix a deteriorar el sistema i que moltes vegades les aparents, fortes actituds autoritàries, recolzades en inspeccions i recolzades en intervencionisme en un tema, l'únic que indiquen és la debilitat dels pressupostos en què es basa l'actuació.

Celebro que la Conselleria hagi tirat endavant aquest informe que va prometre al seu dia el senyor Conseller de Governació, això ja vol dir que s'ha fet un treball, s'ha complert quelcom que es va dir aquí, i que la Generalitat vegi ara més clar que és possible que nosaltres abordem aquest tema amb una perspectiva de llei, i aquest Diputat farà les seves reflexions sobre el tema, però en la possible moció que es presenti s'abordarien aquestes possibilitats de projecte de llei dintre de Catalunya en el sentit de dir que la moció serveix per a deixar escrit i fixat que hi ha una tasca a fer i que aquesta tasca veritablement es farà.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja intervenir novament? *(Pausa.)* No.

Interpellació al Consell Executiu sobre sanejament a Catalunya

Passem, doncs, al punt següent de l'ordre del dia, que era la interpellació al Consell Executiu sobre sanejament a Catalunya, formulada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat ha comunicat a la Presidència que retira la interpellació.

Continuem, doncs, amb la interpellació següent que és la formulada al Consell Executiu sobre accions empreses per aquest en relació amb la crisi del sector de la motocicleta, formulada pels Diputats senyors Daniel Terradellas, Xavier Guitart i Carles Cigarran, del Grup Socialista.

Per a exposar la interpellació té la paraula el Diputat senyor... *(Pausa.)* Quin dels tres Diputats? *(Pausa.)* El senyor Terradellas té la paraula. *(Pausa.)*

Senyores i senyors Diputats, interromprem la sessió durant uns quants minuts, donada l'hora, i perquè el fet d'haver-se retirat una interpellació ha provocat que no hi hagi la presència en aquest moment de totes les persones interessades.

Se suspèn la sessió per cinc minuts.

(Són les dotze i deu del migdia. La sessió es reprèn a dos quarts i deu minuts d'una.)

Interpellació al Consell Executiu sobre accions empreses per aquest en relació amb la crisi del sector de la motocicleta

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Érem a la interpellació al Consell Executiu sobre accions empreses per aquest en relació amb la crisi del sector de la motocicleta que han formulat els Diputats senyors Terradellas, Xavier Guitart i Carles Cigarran.

Per a exposar la interpellació, té la paraula el Diputat senyor Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, pocs minuts per presentar aquesta interpellació al Consell Executiu sobre la crisi del sector de la moto a Catalunya.

De vegades tenim una falsa imatge del que és el món de la motocicleta. En parlar de motos, ens podria venir al cap la idea d'aquelles imatges d'uns joves fent fressa pels carrers, avançant-nos, a vegades imitant l'Àngel Nieto, o bé trencant la tranquil·litat d'un passeig a la muntanya. Aquesta seria una visió totalment equivocada del motorisme, tant en la ciutat com en carretera com en muntanya. Som milers els afeccionats al motorisme, que estimem la moto, la tranquil·litat i la natura i sofrim les conseqüències d'una minoria que ha donat la fama que la moto és una eina *non grata*. És per això que demano a les senyores i als senyors Diputats que en parlar aquí, al Parlament, de les motocicletes, intentin distingir el fet negatiu del motociclisme, que és molt marginal encara que faci molta fressa.

Darrera de la moto hi ha tot un món importantíssim a Catalunya. Milers d'afeccionats que ens posen a un nivell clarament europeu, tot un món esportiu en les diferents vessants, tant a nivell de velocitat, tot terreny, trial, motocross i d'altres modalitats americanes que s'estan imposant en el nostre país. Hi ha una indústria pròpia del país, amb una tecnologia aconseguida després de molts anys de treball, i que és l'orgull, o havia estat orgull de la indústria catalana arreu del món.

Així s'expressava, amb aquestes paraules, en aquesta tribuna, el Molt Honorable President de la Generalitat en el discurs d'investidura —que de passada haig de dir que es va quedar curt quan va xifrar que hi havia una marca que era campiona del món. En tenim tres. La indústria de la moto a l'Estat espanyol pràcticament podem dir que està concentrada a Catalunya.

En la interpellació que totes les senyores i els senyors Diputats hauran pogut llegir en el *Butlletí* número 73 del Parlament de Catalunya, hem intentat exposar la problemàtica d'aquest sector, que ara resumiré.

Aquest sector de la motocicleta, si bé comparativament no és tan important com els sectors tèxtil, naval i siderúrgic, té tres factors primordials que el situen en un sector prioritari en la reconversió. Aquests tres grans punts són: primer de tot, l'alt nivell de desenvolupament tecnològic; aquestes empreses han assolit un alt nivell de desenvolupament tecnològic amb una tecnologia pròpia de casa nostra, pròpia del nostre país, i exportant més del cinquanta per cent de la producció d'aquestes indústries catalanes. També hi ha un altre punt importantíssim, i és els èxits esportius que han aconseguit les màquines fetes a Catalunya. En definitiva, són tres marques campiones del món, que han aconseguit, en total, quinze campionats del món. I també un altre tema important. És el nivell d'ocupació, que si bé és relativament baix en treballs directes, ja és molt més elevat en treball indirecte. El treball directe del sector de la motocicleta, el podem calcular, aproximadament, en 2 000 treballadors.

Les empreses d'aquest sector, les desxifrarem breument. Ossa, una empresa familiar, reconvertida en societat anònima laboral pels mateixos treballadors amb la finalitat de salvar els llocs de treball, dona ocupació a 256 treballadors. La situació actual és realment crítica, ja que és a punt de finalitzar aquest període de regulació, única font d'ingressos en aquests moments per als treballadors.

Bultaco està actualment en suspensió de pagaments. Dona feina a 388 treballadors, la totalitat dels quals són afectats d'un expedient de regulació de jornada el termini del qual és al final d'aquest mes de maig en què ara entrarem. Una de les paradoxes d'aquesta empresa és que, per manca de recursos econòmics, no pot vendre, no pot exportar la demanda cada vegada més creixent dels seus productes fabricats, especialment en motos de fora de carretera, i especialment trial.

La Montesa, la marca Montesa, de moment ha fet diferents expedients de regulació, però ha anat intentant sortir-se'n portant a terme la seva pròpia reestructuració.

Derbi, possiblement és la menys afectada en la crisi del sector. Això no és aliè a una bona política comercial i també a una no menys encertada gestió de l'empresa.

Gimbernati, una empresa d'àmbit familiar, actualment està en suspensió de pagaments, amb la totalitat de la seva activitat industrial paralitzada, cosa que ara s'arrenca, i en procés de reconversió en societat anònima laboral com a possible fórmula que permeti la conservació dels llocs de treball.

Aquesta greu situació de les empreses del sector de la moto ja va estar alertada, fa temps, per UGT i també han vist la preocupació de l'altra central sindical, Comissions Obreres. Aquestes dues centrals han fet diferents gestions en diferents Departaments de la Generalitat i de les delegacions de l'Administració central.

Hi ha una altra empresa, la Semsal, que fa la Sanglas, i l'altra, Intersemsal, que és Mototrans, i que fa la Ducati, que és afectada per l'acord Banesto-Yamaha, i que teòricament és en una situació privilegiada en relació amb la resta del sector, gràcies als favors de l'Administració central i —ho pensem nosaltres— a la passivitat del Govern de la Generalitat.

La resta d'empreses del sector són o ben minoritàries o no tenen aquests problemes.

L'Administració central, al seu dia, i actualment, està fent un proteccionisme duaner que no beneficia gens ni el desenvolupament

tecnològic industrial ni des del punt de vista de l'exportació. Al mateix temps dona llum verda a un projecte Banesto-Yamaha per a la teòrica fabricació de motocicletes japoneses a Espanya. Aquest acord pot significar —pensem nosaltres— un impacte negatiu en la indústria nacional i, concretament, a Catalunya. A nosaltres ens sembla que el Govern de la Generalitat ha adoptat una actuació aparentment passiva davant aquest projecte Banesto-Yamaha, malgrat que lesiona directament la indústria catalana del sector.

La dispersió de les indústries o de les empreses catalanes del sector respon a polítiques individualistes de temps enrera, que ara continuen igual, i que nosaltres pensem que han portat a aquesta situació crítica. La mateixa competència d'aquestes indústries, que al seu moment va donar un impuls a les empreses, en aquests moments nosaltres pensem —i ho citem textualment— que és una baralla d'infants davant de la competència, sobretot de motos japoneses pel que fa a les motos de carretera, Honda, Kawasaki, Suzuki, Yamaha, i a les motos de fora de carretera, sobretot en la indústria italiana.

La indústria italiana, que fins fa pocs dies no tenia res a veure, no tenia res a competir amb les marques catalanes, espanyoles del sector, actualment se'n està menjant tot un mercat importantíssim que nosaltres pensem que era un prestigi aconseguit durant molts anys, i que si no s'hi posa remei urgentment pot ser irreversible, perquè la confiança dels clients amb aquestes indústries catalanes, tant a nivell internacional com a nivell estatal, es va perdent perquè és té la por que d'un moment a l'altre puguin tancar.

Aquesta situació actual de la indústria catalana nosaltres pensem que és molt similar a la crisi que va passar al seu dia la indústria britànica del sector. Els anglesos, al seu moment, tampoc no varen reaccionar, i ara són uns bons clients de les motos japoneses per als qui fan carretera, i de motos espanyoles i italianes pel que fa a motos que en podríem dir de muntanya.

Nosaltres pensem que la reestructuració d'aquest sector és possible si l'Administració s'ho agafa amb seriositat, amb ganes i amb urgència. Això no solament pot significar salvar la indústria de la moto en el nostre país, sinó tenir un sector d'exportació important i preparat per al dia que Espanya entri a formar part de la Comunitat Econòmica Europea i això signifiqui un estalvi de regalies en *royalties*, que pensem que és ben necessari per al nostre país.

S'ha iniciat un estudi sobre la situació de les empreses del sector, dirigit a elaborar un pla de reestructuració de les quatre empreses més importants. Aquest estudi es va començar a principis del 81, i tenim la informació que durant molt de temps va estar paralitzat. Bé; ateses aquestes circumstàncies, varem fer la següent interpellació al Consell Executiu:

«Quines han estat les accions empreses pel Consell Executiu en relació amb la crisi del sector de la motocicleta a Catalunya i quins són els seus propòsits davant la possible reestructuració de les empreses situades a Catalunya per tal d'evitar que algunes d'elles tanquin les portes i més de 800 treballadors directes es quedin sense feina, que no es continuï l'actual deteriorament de la imatge internacional de les marques catalanes i es perdi part de l'alt grau de desenvolupament tecnològic a causa de la fuga de tècnics i quadres a empreses estrangeres per falta d'expectatives professionals en el sector?»

Les senyores i els senyors Diputats han pogut observar que aquesta interpellació va ser presentada gairebé fa dos mesos. Durant aquest temps, què és el que ha passat? Jo diria que una cosa positiva, i és que ja tenim un estudi, un estudi les alternatives del qual no ens agraden, però, bé, ja és una eina de treball, ja és alguna cosa. Però, d'un altre costat, durant aquests dos mesos ha passat una cosa negativa, i és que s'ha anat podrint —per dir-ho d'alguna manera— la situació d'aquest sector.

Per tant, pensem que el fet que hagin passat dos mesos no significa que la interpellació hagi perdut actualitat, sinó que penso que és més urgent que mai.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula per a la resposta l'Honorable senyor Conseller d'Indústria i Energia.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, tal com ha dit el Diputat senyor Terradellas, en el sector de les motos hem aconseguit importants èxits esportius: sis campionats del món de trial, set campionats del món de velocitat, dos del món de velocitat a 125, etc. Ho ha dit el Diputat, i és cert, com també és cert el que també ha assenyalat ell, que és que Ossa està en una situació crítica; que Bultaco està amb expedient de regulació de jornada i en suspensió de pagaments; que Montesa també té expedient de regulació de jornada; que Derbi és l'empresa —d'aquestes quatre, diguem-ne, de les més grans— pròpiament catalana, de capital català, que va aguantant en funció d'unes determinades característiques.

El que vol dir això és senzill. Vol dir que una cosa són els èxits esportius, una cosa és el desenvolupament tecnològic i una altra cosa és la consistència de fons d'un determinat sector, d'unes determinades empreses. Teòricament podria passar que es fabriquessin només unes quantes motos o uns quants cotxes en una determinada fàbrica per a guanyar un campionat del món i que l'empresa com a tal, l'endemà, desaparegués perquè per a tenir resultats és necessari vendre, en qualsevol sector productiu, i per a tenir 2 000 treballadors directes i 200 000 potser de tipus indirecte, no n'hi ha prou de guanyar campionats, no n'hi ha prou de ser bons mecànics; a més, cal una gestió, i a més, cal una estructura del sector realment moderna i preparada per a suportar la competència estrangera. Parlant de competència, val a dir que durant el decenni 70-80, en què es guanyaven aquests campionats, la importació de motos pujava anualment en un 38%, i el creixement de les vendes internes de les motos creixia anualment en un 9%. Un 38% contra un 9%. Val a dir —després en tot cas sortirà— que a l'inici del 81 aquestes situacions crítiques —fins i tot a finals del 80— a les quals s'ha referit el senyor Diputat i a les quals hem refereixo jo també ja eren damunt la taula.

Bé, què hem pensat, què hem fet al Departament a la vista d'aquesta situació? Primer, entendre que era insostenible. Nosaltres vàrem parlar amb —concretament va ser als darrers mesos del 80— dues de les empreses en crisi, concretament Ossa i Bultaco, van venir per separat per demanar-nos ajuda, per demanar en quina mesura el Departament d'Indústria podia ajudar-les. Nosaltres vam entendre que aquesta sollicitud d'ajuda tenia un sentit, que valia la pena estudiar-la a fons,

però vam entendre també que, suposant que poguéssim ajudar aquestes dues empreses, amb això no aconseguíem que realment es consolidessin de cara a una creació futura, seriosa, de llocs de treball, i a una creació futura, seriosa, de riquesa, i que el que calia era fer tot allò que fos a les nostres mans per a consolidar el sector en el seu conjunt; és a dir, per a incorporar dins dels plans estratègics les altres empreses de Catalunya dins el ram de les motos.

Així, concretament a mitjan 81, s'aconsegueix que ja siguin els quatre empresaris més importants del sector, és a dir, Derbi, Montesa, Ossa i Bultaco, els que, conjuntament amb el Departament d'Indústria i Energia, vegin clar que és necessari que tinguin la voluntat d'iniciar un estudi d'estratègia global, única possibilitat que el sector continuï existint.

Nosaltres, a la vista d'aquesta primera posada d'acord, absolutament imprescindible —el senyor Diputat ha parlat amb tota la raó de posicions individualistes i és així—, però a la vista d'aquesta primera posada d'acord de les empreses del sector, ens posem en contacte amb el Director General d'Automoció del Ministeri d'Indústria i, conjuntament amb les empreses, doncs, els exposem la nostra voluntat de treballar per la reconversió del sector, per la consolidació de cara a tot el sector, i els advertim que dins d'aquesta reconversió entrarà, sens dubte, la necessitat d'ajuts de l'Administració de l'Estat. És ben vist aquest posicionament pel Ministeri d'Indústria i Energia i comencem a treballar. Nosaltres, aleshores, encarreguem un primer estudi sectorial, de tot el sector, que financem en un 50% el Departament, atès que ens sembla que aquesta és la manera d'avançar de pressa en aquest ram. En aquest primer estudi es posa de manifest, primer, que algunes d'aquestes empreses per separat no poden subsistir; és a dir, que és qüestió de mesos, que s'acaben definitivament; es posa de manifest que és necessari, per a anar endavant, una concentració dels centres de fabricació, que és necessari un increment de productivitat. En tot això estic dient necessari, i en tots els casos no és necessari, és absolutament imprescindible per a l'existència del sector, per a la continuació del sector, concentració de centres de fabricació, increment de la productivitat, ajust de les plantilles a les possibilitats reals del conjunt de les empreses, sanejament financer i una certa diversificació de productes. Aquests són els resultats d'aquest primer estudi, i n'informem acuradament les centrals sindicals, nosaltres, el Departament d'Indústria i Energia, i el Departament de Treball.

En funció de les conclusions es decideix, en una nova reunió, dins del Departament d'Indústria, d'abordar una segona fase en què es tracta ja de veure quins camins exactes i precisos proposem nosaltres —després han de ser els agents econòmics que les acceptin, però ho proposem nosaltres— per tirar endavant. Bé, com a conseqüència d'aquest nou estudi, en el qual també participem nosaltres econòmicament, arribem a la conclusió que únicament anirà endavant aquest sector si es contempla la formació de dos grups únics: un grup format per Montesa-Ossa, i un altre integrat per Derbi-Bultaco. Cadascun d'aquests dos grups, entenem nosaltres, i així ho proposem, ha de disposar de dues unitats de muntatge, amb dues marques, una de bàsica i una de complementària, més una part de la indústria auxiliar. És necessari, a més, un sol centre de fabricació d'engranatges i dos centres fabricants

de motors. Els dos grups, d'altra banda, responen a una filosofia industrial diferent. D'una banda hi ha el grup que podríem denominar Montesa, que és el grup Montesa-Ossa, en el qual es tracta d'un procés discontinu. El que pensem que en aquest cas ens hem de fixar com a objectiu és augmentar el nombre de motos/any, el nombre de motos que cada home fabrica al cap de l'any al doble, pràcticament passar de 33 motos que es fabriquen actualment, que són molt poques, molt poques, a 60. En el cas del grup Derbi-Bultaco, que és un procés més seriat, el que nosaltres creiem que es pot fer, i ho proposem seriosament, és moure'ns en xifres no inferiors a 120 motocicletes/home/any; actualment estan a 54. Així que es tracta d'una mica més que de doblar la productivitat; es tracta, en el cas concret de Derbi —que és l'empresa que en aquest moment està en millors condicions—, es tracta, de tota manera, de veure si proposem la integració del grup Derbi-Bultaco sobre la base que els models i la marca Bultaco poden significar per a Derbi aconseguir aquesta diversificació de productes a la qual em referia en parlar dels resultats del primer estudi.

L'ideal seria, i nosaltres ho diem, que, a més, hi hagués una societat coordinadora dels dos grups, amb unes funcions de seguiment i de control del pla, amb unes funcions d'estudiar possibles centralitzacions de compres, normalització, propostes d'especialització, investigació bàsica, amb uns possibles estudis de mercat, d'homologacions, robotització. En fi, pensem que seria convenient, i així ho proposem, que hi hagués una unitat o una societat coordinadora dels dos grups.

Atesa la situació d'algunes de les empreses a les quals he fet referència, aquesta reconversió comportaria una variació de les plantilles que entenem que hauria de ser d'aquest ordre: si en aquest moment hi ha —estem parlant de treballadors directes—, si en aquest moment hi ha 1 657 treballadors aproximadament, 1 650 aproximadament, pensem que cap a l'any 83 haurien de ser uns 870 i que després es podria anar augmentant a 950, aproximadament, cap a l'any 84, i a 1 050 l'any 85. La reducció, doncs, seria forta. Aquest projecte de viabilitat és un projecte d'urgència, és un projecte dur, és un projecte al qual ens du la situació actual, però nosaltres pensem i ho volem dir en aquest Parlament, que si el projecte no es porta a terme la situació serà irreversible a curt termini, en algun cas, i a termini mitjà en algun altre cas, serà irreversible per a totes quatre empreses. Amb aquest projecte, creiem nosaltres que es potencia una activitat industrial d'una manera, si s'accepta, realment irreversible, que significa la consolidació del sector ja per a un futur; concretament pel següent: en primer lloc perquè, atès el domini pràcticament total dels mercats internacionals per l'oferta japonesa, de fet s'hi està desitjant la introducció d'unes marques acreditades pel sol fet de suposar una oferta alternativa, és a dir, d'alguna manera el mercat està esperant una competència —el mercat europeu—, està esperant una competència a aquesta força tremenda de xoc dels japonesos, i en aquest sentit creiem que la nostra oferta, realment, les marques espanyoles estructurades des d'un punt de vista empresarial, amb solidesa i amb fortalesa, poden constituir aquesta oferta alternativa que sigui ben vista pels mercats europeus. D'altra banda, pensem nosaltres que el futur del sector no és dolent, el futur del sector d'Europa des del punt de vista de la demanda; és a dir, segons els nostres estudis preveiem uns increments importants de la demanda, en determinats països

europeus i en països en vies de desenvolupament que són accessibles a la nostra producció, ho repeteixo, un cop integrat des d'un punt de vista industrial.

D'altra banda, el sector de les motos, tal com ho ha dit també el senyor Diputat, és un sector que té una tecnologia mitjana alta, que ens sembla que és la més adient a les nostres possibilitats, és a dir, en molts casos no es tracta —és pràcticament impossible— de cercar tecnologies de punta —en molts casos això són paraules però és difícil de dur-les a terme—, però en canvi, el que hem de fer també és fugir d'unes qualitats baixes, és a dir, ens hem de situar en unes tecnologies mitjanes altes, en unes qualitats mitjanes altes, per a, d'aquesta manera, sortir de la competència que signifiquen per a nosaltres els països en vies de desenvolupament, és a dir, superar-los mitjançant un pas endavant, i al mateix temps no caure d'una manera brutal, d'una manera directa i frontal, en la competència dels països que ja tenen una tecnologia molt refinada i molt sofisticada. Creiem que les motos permeten aquest tipus de tecnologia mitjana alta que és la nostra. D'altra banda, tal com hem dit, les quatre marques són conegudes i són prestigiades a nivell mundial, aquest actiu, certament, no es pot malmetre.

Bé, nosaltres informem els empresaris i les centrals sindicals del resultat del nostre estudi i els demanem quin és el seu posicionament. Concretament, el 16 d'abril expliquem els resultats d'aquest estudi als empresaris, els donem l'estudi, per descomptat, i els demanem que en deu dies ens diguin si hi estan d'acord; tres dies després, és a dir, el dia 19 d'abril, aquest mateix estudi, duríssim, com he dit, però aquest mateix estudi, el donem a les centrals sindicals perquè presentin, si s'escau, les seves propostes alternatives o ratifiquin, si s'escau, les propostes nostres, les conclusions de l'estudi. El dia 26 d'abril es té una reunió amb els empresaris i ens donen el vist-i-plau, donen el vist-i-plau a aquest procés de reconversió, d'agrupació de marques i d'integració de diferents grups. I el que ens proposem és, abans del 15 de maig, establir tota la distribució de les despeses financeres necessàries, de les despeses financeres i del capital financer necessari, per a portar a terme aquesta reconversió, és a dir, per a, en definitiva, plantejar a l'Administració de l'Estat que l'Administració catalana i els empresaris del sector i les centrals sindicals corresponents entenen que aquest és un pla seriós, que aquest és un pla estratègic viable i que, per tant, exposem quin és l'ajut que nosaltres estimem que és necessari de l'Administració de l'Estat i que, ho repeteixo molt clarament, des del primer moment l'Administració de l'Estat ha estat en la línia proposada per nosaltres de fer un estudi seriós, de fer un estudi en el qual participin empresaris i centrals, i després d'ajudar, en el cas que els plantejaments que es facin siguin realment viables i tinguin un futur, com és el cas.

Per descomptat, nosaltres, en la mesura que ens sigui possible i en què disposem d'algun mitjà d'aval per a aquest any 82 en aquest sector, aplicariem el màxim que se'ns concedís quant a possibilitats d'avaluar, és a dir, participariem amb totes les nostres possibilitats, en la reconversió.

Si vostès em demanen si estic animat o no, jo dic que, per primera vegada, tenim un estudi seriós, que per primera vegada els empresaris i les centrals estan treballant en el sentit de veure que és necessària una reconversió integral, i que, si

en algun moment hi ha hagut possibilitats d'aconseguir un sector realment amb futur ja d'una manera permanent, és ara. Creiem que qualsevol altra alternativa no és viable, i, per tant, estem en un moment positiu en aquest sentit, sabem exactament el diagnòstic. La reacció, tant dels empresaris com de les centrals, és de permanent negociació, contacte, intercanvi d'impressions, i, per tant, ens sembla que és molt positiva i pensem que podem realment..., ja dic, per primera vegada estem en posició, em sembla, d'arribar a una consolidació. El que faltaria finalment és que sigui acceptat tot aquest pla exposat.

Bé, respecte al grup Sanglas-Ducati-Yamaha-Banesto, jo crec que el senyor Diputat ho ha de comprendre, el senyor Diputat ha de comprendre que nosaltres arribem, al Govern de la Generalitat, no amb quatre fàbriques de motocicletes, sinó amb sis fàbriques que estan pràcticament en una situació molt propera a la desaparició. Aleshores, si resulta que se'ns avança la possibilitat que s'inverteixin mil milions de pessetes, cinc-cents milions a càrrec d'un grup estranger i cinc-cents milions a càrrec, concretament, del Banc Espanyol de Crèdit, per a salvar, consolidar i tirar endavant dues d'aquestes empreses, tenint en compte que la situació de les altres és anterior a aquesta proposta del grup Yamaha, nosaltres no podem, no podem honestament dir que no, nosaltres hem de dir que sí; són mil milions, és consolidar uns cent-cinquanta llocs de treball directes més tots els indirectes corresponents, no es fa mal a un sector que ja està patint des de fa deu anys, que està a les acaballes des de fa deu anys, progressivament des de fa deu anys, independentment d'aquest projecte. El que nosaltres podem fer i el que nosaltres fem, això sí que ho fem, és parlar amb els fabricants del sector, amb els fabricants catalans del sector, explicar-los el projecte, veure quins són els inconvenients que ells posen de cara a aquest projecte, per a aconseguir que aquest projecte, tirant endavant, en tot cas, no sigui lesiu per a la situació de les empreses ja existents, fer nostres bona part dels seus plantejaments i exposar-los a l'Administració central i aconseguir que Yamaha faci un nou plantejament en funció del qual s'augmenten els índexs de nacionalització. En definitiva, es fa tot un replantejament, que permeti que aquesta inversió, aquest apuntament de llocs de treball, aquesta consolidació, es facin dins d'un esquema que permeti que la reconversió a la qual m'he estat referint fins ara sigui possible, sigui factible i realment pugui anar endavant. Nosaltres influïm seriosament en aquest sentit, aconseguim uns resultats, i, a partir d'aquí, hem de dir que nosaltres no ens mostrem en contra, ans el contrari, del projecte, que significa la consolidació d'aquestes dues empreses. L'abonem a base d'una rectificació d'acord amb les demandes de Sermoto, d'acord amb les demandes de les empreses catalanes de les quals he fet esment. Només han de pensar el que significaria que a la situació que acabo de descriure, que seria la mateixa, s'hi afegissin dues empreses més, amb la mateixa condició que tres de les quatre a les quals m'he referit anteriorment, i, per tant, doncs, amb sis empreses en comptes de quatre en la situació que ha descrit el Diputat senyor Terradellas.

I res més, aquesta ha estat la nostra actuació, i per aquesta línia continuarem actuant amb directa i estreta relació i negociacions permanents amb els grups empresarials, amb les centrals sindicals i amb el govern de l'Administració de l'Estat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Terradellas desitja replicar? (Pausa.) Té la paraula el senyor Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, agrairia, en primer lloc, l'explicació que ens acaba de fer el Conseller d'Indústria.

Senyor Conseller, jo estic en part d'acord amb l'anàlisi que fa vostè, em penso que coincidim bastant, ja ho he exposat abans. El que passa és que em queden alguns punts amb els quals no estic d'acord i d'altres interrogants.

Primer de tot, senyor Conseller em penso que estem d'acord tots que arribem tard, i no pels deu anys, sinó perquè és podia haver resolt o intentar resoldre abans; sembla que a vegades anem a cops d'interpellació, i, bé, ja és hora que es comenci a treballar en ferm en aquest tema. Les propostes que vostè em fa corresponen a un estudi del tema, que em sembla que té coses bones, ho he dit en un principi, però vostè estarà d'acord amb mi que té un alt cost social. Jo diria que aquest estudi pot ser viable, pot ser possible, però el cost social que tindrà o que podria tenir en posar-se en pràctica, penso que no va, i mai tan ben dit en aquest cas, ni amb rodes.

Ens ha donat unes sortides, les sortides aquestes; hem vist l'estudi, ens l'hem mirat i, entre altres coses, l'estudi no parla massa de què pensa fer amb els ciclomotors però, en tot cas, penso que és bo el que ha dit el representant del Consell Executiu que es pensa promoure una negociació per les parts, tant administració com empreses, sindicats, i jo penso que se n'hi ha d'afegir una, les indústries auxiliars, per buscar-hi millor sortida. A més a més, queden uns interrogants importants, davant d'aquesta situació, que jo penso que si es fa el que diu el Consell Executiu, que es negociï entre les parts, pot donar una sortida, al més viable possible per a aquest sector i el menys sagnant, per dir-ho d'alguna manera.

Però, jo deixo anar alguns interrogants: Investigació. Potenciar o no potenciar la investigació, tant a la indústria auxiliar com fan els italians —hi ha dos models d'indústries de motociclisme, un és l'italià, on pràcticament és la indústria auxiliar qui fa les motos, i l'altre és el japonès, amb les motos japoneses, evidentment, amb les grans fàbriques japoneses, aquí no podem competir-hi, per tant, jo penso que el model italià, no pot quedar massa lluny de la nostra possible sortida—, investigació: pensem potenciar-la o no podem potenciar-la? Sobretot en la indústria auxiliar, que pot ser un dels sectors que pot recuperar gent que surti dels expedients. Les mateixes fàbriques o els mateixos tècnics. Jo no sé si de les universitats laborals surten bons tècnics preparats per a ésser competitiu ja avui dia en aquest sector tan tecnificat com és el de la moto.

El cost social de la reestructuració. Els treballadors que quedaran sense feina: es tindrà en compte aquells treballadors que ja han esgotat el subsidi d'atur? Què pensa fer el Consell Executiu de la Generalitat amb aquest tema, que no es trobin alguns treballadors al carrer, i a més a més sense subsidi d'atur perquè ja l'han esgotat abans? Com es pensa potenciar aquest cabal de tècnics preparadíssims perquè si surten de les fàbriques puguin anar directament a la indústria auxiliar?

I hi un altre tema, senyor Conseller. Em preocupa de veritat molt el que farem amb les indústries japoneses. L'entrada d'indústries japoneses, sigui a través de grups mixtos, etc., em preocupa de veritat, perquè si es fa ben fet evidentment pot ser

molt positiu per a aquest país. És veritat que hi ha una demanda de motos de carretera, sobretot, que la indústria catalana no pot cobrir. Hem d'anar a recórrer a indústria italiana, que és caríssima, o a la indústria japonesa, que com que no vénen directament han de venir sobretot d'Anglaterra que valen molts calés. Però és que si aquestes indústries quan són aquí llavors es dediquen a fer ciclomotors, com és previst en l'acord Banesto-Yamaha d'aquí un temps, o com es diu que Honda està en contactes amb Montesa, llavors ensorrarem el poc que tenim aquí. Em sembla molt bé salvar 150 llocs de treball, però si això ha de conduir a dos o tres o cinc anys vista a l'ensorrament d'aquestes indústries pròpies de Catalunya, em penso que haurem fet un mal negoci.

Hi ha un altre tema, i amb això acabo. Vostè m'ha parlat també, i m'ha elogiat i ha constatat el fet positiu, de la vessant esportiva. Miri, senyor Conseller, jo penso que és bo potenciar en el sector de la moto, buidant-hi els màxims d'esforços, la vessant esportiva. Èxits esportius en motos són vendes que es fan a nivell internacional, i a més a més són vendes i, per tant, exportació. No com en altres sectors on importem en gran quantitat i perdem la lliga. No, en aquest cas no és així. En aquest cas els èxits esportius es transformen en pessetes que entren en aquest país. Bé, jo penso en definitiva que queden aquests interrogants i celebro, i espero que així sigui, que la negociació per aquesta reestructuració es faci al màxim de ràpid i de ben feta, perquè tots creiem i som conscients que la reestructuració s'ha de portar a cap si no volem que s'ensorri la indústria de la moto a Catalunya, ara bé, el que ens semblaria és que es fes només des d'un punt de vista, i que el cost social que això té no es tingués prou en compte. Si es fa aquesta negociació, estem absolutament convençuts que moltes d'aquestes possibles falles es podran corregir.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor President, si em permet el senyor Diputat, començaré pel final.

Jo crec sincerament que no hauria hagut de dir que els èxits esportius són importants. No perquè no sigui veritat, sinó perquè és tan veritat que pel fet de dir-ho sembla que volgués assenyalar que per a mi no són importants. Jo, evidentment, crec que és un bon sistema de venda, i sobretot en aquest sector i en d'altres, els èxits esportius. Però, el que vull dir, és que no és suficient. És que a més a més la indústria requereix uns tipus d'estructura, de gestió, d'investigació, de tecnologia, de comercial, etc. que fan que també siguin importants. El que he volgut és fer ressaltar en la meua primera intervenció el fet que parlar d'èxits sense tenir en compte el punt realment crític a què han arribat les indústries del sector, doncs, era insuficient. Ara, estic completament d'acord que és un punt de venda important d'investigació i de tecnologia el fet de tenir la competició com un dels reptes per a les empreses.

Respecte que arribem tard, no arribem massa aviat, perquè ja fa dotze anys que s'arrossega el tema, de fet, com segur que vostès deuran saber molt bé, el que hi va haver al seu moment, en comptes d'una concentració d'esforços, fou una separació d'empreses, concretament això és el que va passar,

ja fa molts d'anys. Sí que hem de dir que des que nosaltres hi som hem intentat d'anar al més de pressa possible. És a dir, el primer estudi, concretament és de mitjan 81, i el segon de finals, és a dir que hem intentat de fer les coses al més ràpidament possible, tenint en compte que es tracta doncs de treballar amb uns empresaris que són competidors entre si, i amb tota una sèrie de problemes que vostè sens dubte té presents.

Respecte al tema d'investigació, insistir que és un dels temes bàsics; investigació en tots els seus aspectes, investigació comercial, fins i tot tecnològica, de base. Insistir que si no s'arriba dins de les negociacions a constituir una unitat o societat coordinadora dels dos grups serà molt difícil. Jo comprenc que això és difícil; si és difícil passar de quatre empreses a dues, encara és més difícil que aquestes dues admetin, doncs, aquesta societat coordinadora d'aquests dos grups. Però he de dir-li que si no es fa d'aquesta manera, les coses estan molt difícils, si no es fa d'aquesta manera serà difícil que hi hagi la investigació i l'especialització necessàries per a consolidar veritablement el sector.

Respecte als japonesos..., és clar, els preocupen els japonesos. Sí que ens preocupen els japonesos, però si no hi hagués japonesos en Motor Ibèrica, per exemple, potser ja no hi seria. Aleshores, del que es tracta és d'intentar que la nostra potenciació d'estalvi i d'inversió, la nostra, sigui la màxima possible, i si és possible no solament arribar aquí als resultats obvis des del punt de vista de capitalització, sinó fins i tot anar a fora. Però, què creu que s'ha de fer quan, en uns determinats moments, resulta que l'única possibilitat de salvar, doncs comptant aquest sector i d'altres desenes de mils de llocs de treball, és comptar amb capital estranger. Jo he de dir que en aquests casos no hi estic en contra, jo hi estic a favor; crec que els llocs de treball són més importants. Del que sí que es tracta és que les condicions d'entrada d'aquests capitals no siguin lesives, o ho siguin al menys possible, per a les empreses espanyoles i catalanes, en aquest cas. Però al mateix temps tenint en compte una cosa, i és que el que nosaltres no podem és tancar-nos a tot el que sigui de fora i pretendre al mateix temps exportar els nostres productes. Això no ho podem fer. Si nosaltres volem continuar exportant Seat, per exemple, i que des d'aquí s'exportin, doncs, Ford i cotxes de la General Motors, no hi ha més remei que actuar amb molta prudència, amb tota la fermetat, però amb tota la prudència, respecte a l'entrada de capital, i respecte a l'entrada d'importacions.

Aleshores, aquesta és la nostra posició: per sobre de tot hi haurà el fet de salvar el màxim nombre de llocs de treball, i, com diu vostè i aquí sí que tindria raó, si resultés que a causa de l'entrada d'una empresa estrangera es perdessin més llocs de treball dels que s'intenten salvar, aleshores, evidentment, tindria tota la raó. El que nosaltres hem intentat, i crec que hi hem influït positivament, és precisament de cara que això no passi. De cara a salvar els llocs de treball i, al mateix temps, que continuï essent possible, i realment doncs molt factible, la reconversió de la resta del sector de motos. Això és possible fer-ho, i per tant, pensem que per aquest costat no s'han fet malament les coses. I, a l'últim, per descomptat, estic totalment d'acord que tots els problemes que hi ha pendents i per descomptat els laborals, però no solament els laborals, sinó tots els problemes que hi ha pendents, són necessaris, es podran tirar endavant en la mesura que certament hi hagi una

negociació aprofundida i permanent entre totes les parts.

Aquest cas és claríssim, perquè com vostè diu la vessant laboral és molt important. Les altres també, els tècnics i els treballadors són gent que coneix bé el seu sector, que està molt integrat en el seu sector, i per tant la seva presència en les negociacions és absolutament ineludible i convenient per a tots, no solament per a nosaltres, sinó per a les empreses.

Moltes gràcies, senyor President.

Interpellació al Consell Executiu sobre criteris i política en matèria de construccions escolars

El Sr. PRESIDENT: Passem al punt següent de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu, del Diputat senyor Felip Lorda, del Grup Socialista, sobre criteris i política en matèria de construccions escolars.

Té la paraula el Diputat senyor Lorda per a l'exposició de la seva interpellació.

El Sr. LORDA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, tots vostès han tingut ocasió de conèixer els motius que ens han impulsat a formular aquesta interpellació, per tal com ha estat publicada en el *Butlletí Oficial del Parlament*, número 74, del 29 de març d'enguany, distribuït ja fa unes setmanes. En faré un breu recordatori:

A Montmeló, municipi del Vallès Oriental d'uns 7.000 habitants, hi ha una escola d'educació pre-escolar i bàsica que porta amb dubtosa adequació el nom d'un il·lustre català, Pau Casals.

Ho dic així perquè aquest —que em sento inclinat a qualificar d'hipotètic— centre docent es troba en una situació desastrosa: no té edifici propi i funciona malament sotmès a una dispersió total de les seves dependències, les quals, a més a més, han estat habilitades improvisadament i amb prou feines responen a les condicions mínimes. Per a acabar d'adobar tot això, l'habilitació indispensable, els lloguers, la neteja i, a més a més, la difícil coordinació d'un centre docent desmembrat exigeixen al modest pressupost de l'Ajuntament més d'un milió i mig de pessetes anuals. És aquest un problema greu que el municipi de Montmeló té plantejat des de fa ben bé dotze anys. Ja l'Ajuntament pre-democràtic va intentar solucionar-lo. No se'n va sortir. El més trist per ara és que l'Ajuntament que s'instaurà l'abril del 79 tampoc no se'n surt, malgrat que ja des de fa temps ha posat —almenys aquestes són les notícies que nosaltres en tenim— el terreny destinat a la construcció escolar a disposició de l'Administració, que és allò que en aquests casos està obligada a fer la corporació local —em refereixo, naturalment, a l'Administració catalana, que gaudeix de competència en la matèria des d'abans del començament del curs 80-81 i, en conseqüència, de les dotacions econòmiques corresponents, tant pel que fa a les despeses corrents com a les inversions.

Pensem que si no aconseguim fer vibrar la sensibilitat de l'Executiu, un altre any s'afegirà a la ja llarga sèrie d'anys —una dècada i escaig— en què els escolars de Montmeló, més de quatre-cents cinquanta, no hauran disposat d'allotjament com cal.

Allò que més ens preocupa, però, és el caràcter de símptoma que pugui tenir el cas de Montmeló, raó per la qual, mitjançant

aquesta interpellació, sol·licitem al Consell Executiu que expliqui a la Cambra quins criteris adopta per acollir les demandes locals i, en concret, quina és la política que porta a terme en matèria de construccions escolars.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a respondre en nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo voldria respondre a la interpellació que m'ha fet el Diputat senyor Lorda, tant pel que fa referència a la seva intervenció oral com pel que es refereix a la part que apareix publicada al *Diari del Parlament* i que d'una manera molt concreta, com ell explicava, es referia a aquest centre, a aquest possible centre de Montmeló. Jo també li voldria dir que aquesta és una qüestió que el meu Departament ha tractat àmpliament, no solament amb l'Ajuntament de Montmeló, sinó també amb algun Diputat, el Diputat, concretament, senyor Marcel Planellas, que s'havia interessat ben sovint per aquest tema, i, per tant, és una qüestió a què hem donat voltes, en què hem demostrat el nostre esforç constant i la possible solució de la qual jo els diré després.

En relació amb els criteris que adopta el Departament d'Ensenyament, jo li podria dir que aquests criteris són coneguts, però jo amb molt de gust els repetiré. Corresponen a una Ordre del Departament en la qual es diu que els criteris, els estableixen les Direccions Generals, que les propostes, les fan els serveis territorials i que és, en definitiva, el Departament qui decideix. El nombre pel qual es fa una inversió és una relació que es quantifica, que és nombre de demandes d'escola pública no ateses per manca de places, zones amb *ratios* elevades, zones d'expansió urbanística amb fort augment de la població i d'equipaments deficitaris, anàlisi de la situació global de la zona, relació pública-privada, qualitat de l'ensenyament privat, substitució d'edificis en estat deficient, substitució d'aules habilitades en precàries condicions, foment, sempre que sigui possible, de la desconcentració escolar per raons pedagògiques —evitar el desarrelament de l'infant—, econòmiques —estalvi entre esport i menjador escolar— i funcionals —reobertura d'escoles tancades en bon estat—, construccions que puguin eliminar itineraris de transport escolar, casos no atesos en programacions anteriors i dotació d'edifici a centres d'ensenyament secundari creats i en funcionament en locals molt precaris. A més, les programacions són públiques i figuren en els annexos dels pressupostos que el Departament presenta per a la seva aprovació al Parlament de Catalunya, si bé en alguns casos cal introduir a posteriori algunes modificacions derivades de fets urgents i imprevistos o per manca de solar o per altres circumstàncies.

Pel que fa al cas concret que ha mogut a la interpellació, el cas concret de l'escolarització dels alumnes d'educació general bàsica a Montmeló, m'interessaria deixar ben clars els fets perquè no indueixin a interpretacions equivocades. Per tal de resoldre el problema de l'escolarització dels alumnes del centre de pre-escolar i EGB Pau Casals, l'Ajuntament de Montmeló va iniciar una actuació d'expropiació forçosa de caràcter urgent. Contra aquesta actuació els propietaris dels terrenys van interposar dos procediments paral·lels: un de civil, exercint l'acció reivindicatòria en haver-se desestimat un

interdicte previ perquè el jutge va manifestar que la qüestió no era plantejable per la via de l'interdicte; i, un altre, de contenciós administratiu que impugnava el pla parcial i l'expropiació realitzada. El judici civil el va resoldre, en primera instància, el jutge del Jutjat número 2 de Granollers, declarant que l'actuació expropiatòria de l'Ajuntament de Montmeló era anul·lada de ple dret amb l'article 47.1.c) de la Llei de Procediment Administratiu, i així ho proclama en els seus considerants segon i vint-i-dos, però en el següent, vint-i-tres, diu que aquesta nul·litat absoluta i evident que ell expressament reconeix, ha de declarar-la el Tribunal Contenciós Administratiu, fet pel qual desestima la demanda. Ho diu literalment —i perdonin la lectura literal d'aquests considerants— en el segon considerant:

«Que así los acontecimientos históricos que fundaron la referida sentencia y han de fundar ésta, perfectamente constatados en este proceso, pueden reducirse, extractarse a modo de síntesis en el tenor que sigue:

»a) El Ayuntamiento de Montmeló ejecutó por el sistema de expropiación sobre la finca propiedad de las actoras el llamado Plan Parcial de la Zona Norte, en contra de la aprobación emitida por la Comisión Provincial de Urbanismo según la cual la ejecución debía de haber seguido el sistema de cooperación.

»b) Al así actuar el ente administrativo no recurrió a la llamada expropiación-sanción.

»c) Tampoco lo hizo en ejecución de un sistema general de ordenación urbanística del territorio, es decir, de modo general y sistemático sobre todo un polígono o unidad de actuación ni para realizar una actuación aislada en suelo urbano (folio número 62 y siguientes, 98, 122 y siguientes y 145 y siguientes).»

En el considerant 22 diu: «Que de aplicar lo que se ha expuesto al supuesto enjuiciado derivan las siguientes consecuencias» —punts suspensius.

I »c) Al tratarse de una actuación urbanística de expropiación no sancionatoria ni precedida de una delimitación de polígonos o unidades de actuación ni aisladas sobre suelo urbano, la sanción que merece es la nulidad absoluta y estricta y no la anulabilidad, como se expuso en la sentencia dictada en el proceso interdictal, en aplicación de la norma del artículo 47.1.c) de la Ley de Procedimiento Administrativo, ya que se llevó a cabo prescindiendo total y absolutamente del procedimiento establecido, que era el fijado en la aprobación vinculante del Plan Parcial y no otro cualquier distinto.»

I en el 23 diu: «Que, en fin, la cuestión queda reducida a determinar si esta nulidad absoluta fue constitutiva de vía de hecho en el sentido de quedar extramuros del derecho administrativo o no lo fue, y por ello si el ente conserva o no su privilegio de fuero, status especial, por más que de la norma propia y por la jurisdicción especializada deba recibir la sanción de ineficacia de que es merecedora la actuación concreta.»

Quant al procediment contenciós administratiu, el recurs número 163/79 acumulat al del número 59/79, s'està tramitant actualment a la Sala primera de la jurisdicció contenciosa administrativa. En aquest recurs es demana el reconeixement de la nul·litat absoluta de l'expropiació practicada i del mateix Pla Parcial que ha servit de base a l'esmentada expropiació.

A la vista d'aquests antecedents sembla més que raonable

que el Departament d'Ensenyament de la Generalitat no hagi procedit a la licitació de les obres a realitzar sobre un terreny l'expropiació del qual el mateix jutge de la primera instància ha considerat que era una actuació nul·la de ple dret, la qual cosa remarco en tant que fet objectiu, sense perjudicar la sentència encara pendent de la sala primera del Tribunal Contenciós Administratiu. Les nostres notícies són que aquesta sentència estaria a punt d'aparèixer un d'aquests dies, fins i tot jo tenia l'esperança que avui s'hagués pogut conèixer, però no ha estat així.

Si el Departament d'Ensenyament, per tant, hagués procedit a construir un centre escolar en el terreny ofert per l'Ajuntament, terreny que encara és en litigi, els senyors Diputats del Parlament de Catalunya podrien acusar-nos, amb tota la raó, de lleugeresa i de manca de rigor en l'administració dels diners públics. El Departament d'Ensenyament ha de ser en tot moment respectuós amb l'administració de la justícia, fet aquest que no ha impedit repetir els contactes i reiterar els ofers de col·laboració amb l'Ajuntament a fi de buscar propostes alternatives, propostes que si no han prosperat no ha estat per manca d'interès del Departament, sinó per causa de la decisió de l'Ajuntament de mantenir-se en la seva posició respecte als terrenys en litigi esperant el resultat de la sentència a què em referia abans suposadament.

Independentment d'aquesta sentència sobre els esmentats terrenys, el Departament d'Ensenyament reitera el seu oferiment de treballar amb l'Ajuntament de Montmeló i de trobar vies de solució al conflicte, a fi de poder construir l'escola, tan necessària com deia el senyor Diputat, tal com ha fet i continuarà fent en tants ajuntaments de Catalunya que s'han trobat amb problemes semblants.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Lorda desitja replicar? (Pausa.) Té la paraula el senyor Lorda.

El Sr. LORDA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, sí, jo agraeixo molt a l'Honorable senyor Conseller que ens hagi informat sobre l'estat de la qüestió en relació amb la construcció de l'escola Pau Casals a Montmeló. El que sembla és que hi ha una diferència d'interpretació entre l'Ajuntament, o un sector de l'Ajuntament, i la Generalitat, perquè els meus informadors de l'Ajuntament em diuen que aquesta qüestió legal estava resolta, estava ja resolta, hi ha un acte d'ocupació dels terrenys destinats a la construcció escolar que ens ocupa, que porta data del 8 de setembre de 1979, ara fa uns trenta mesos, i diuen que això no pot ser obstacle. Però el senyor Conseller ens ha demostrat amb una documentació realment important que això depèn ara del contenciós administratiu i que, per tant, després, una vegada resolt... És clar, ha dit que aquesta sentència, si no s'ha pronunciat, està a punt de pronunciar-se. L'important seria saber quin sentit serà el d'aquesta sentència, si serà positiu, en el sentit que l'Ajuntament podrà disposar dels terrenys o no. De tota manera, caldria —perquè sembla que el senyor Conseller està convençut que realment és necessari el col·legi Pau Casals—, convindria arbitrar un mitjà o altre perquè aquesta situació d'emergència en què es troba l'educació pre-escolar i bàsica a Montmeló se solucionés al més aviat possible.

El cas de Montmeló per a nosaltres era un pretext perquè el

senyor Conseller ens exposés la política general del Departament sobre construccions escolars i sobre demandes locals. Bé. En aquest sentit, el senyor Conseller ens ha donat tota una sèrie d'informacions que sembla que permetin un seguiment d'aquesta política pel Departament.

En fi —repeteix—, li agraeixo molt la informació i esperem que, en tot cas, en el cas concret de Montmeló, aquesta qüestió legal sigui l'únic obstacle que impedeix la construcció d'aquesta escola.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula per a un torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (*de l'escó estant*): Des de l'escó, senyor President.

Jo li vull agrair, al senyor Diputat, la seva intervenció però també li vull reiterar l'interès del Departament a resoldre el problema de Montmeló i el problema de les poblacions de Catalunya que estan en una situació escolar com la que es troba Montmeló, que, malauradament, són moltes: moltes escoles, moltes aules habilitades a Catalunya, molts infants amb mala escolarització.

Del que pot tenir la seguretat el senyor Diputat és que, sigui quina sigui, quant a la solució d'aquest terreny pendent d'aquesta sentència, nosaltres farem els possibles per tal de trobar una solució al problema de Montmeló. I amb això comptem i comptarem amb la col·laboració de l'Ajuntament i amb la col·laboració i amb la bona intenció del Departament per a resoldre aquest problema.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyors i senyores Diputats, les tres interpellacions que segueixen en l'ordre del dia fan referència a una mateixa qüestió i sembla, doncs, oportú que siguin substanciades en una mateixa reunió.

Per aquesta raó, doncs, entenc que és preferible que interrompem la sessió ara, per continuar-la aquesta tarda a dos quarts de cinc, amb la màxima puntualitat possible.

Se suspèn la sessió.

(*Són tres quarts i un minut de dues del migdia. La sessió es reprèn a les cinc i quatre minuts de la tarda.*)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Tenim ara les tres interpellacions al Consell Executiu sobre la intervenció dels Mossos d'Esquadra en una manifestació, sobre quines ordres tenen els Mossos d'Esquadra respecte a protestes i concentracions que es poden produir davant la seu del Consell Executiu, i sobre les directrius adoptades quant a l'actuació dels Mossos d'Esquadra davant les protestes i concentracions que es poden produir a la plaça de Sant Jaume. La Presidència entén que, estenent a les interpellacions el que indica l'article 130, apartat 2, per a les proposicions no de llei, i tenint en compte les facultats del President per a ordenar els debats, article 66, apartat 5, del Reglament, aquestes interpellacions es poden acumular als efectes de la resposta i rèplica del Consell Executiu, perquè, evidentment, i em penso que tots els interpellants hi estan d'acord, es refereixen a una mateixa qüestió o a qüestions que tenen connexió directa entre elles. Per tant, doncs, el representant del Consell Executiu que contesti aquestes interpellacions esperarà que s'hagin produït les tres intervencions dels tres Grups interpellants.

**Interpellació al Consell Executiu
sobre quines ordres tenen els Mossos d'Esquadra
respecte a les protestes i les concentracions
que es poden produir davant la seu del Consell Executiu**

La primera de les interpellacions, per ordre de presentació de registre, és la que va formular el Diputat senyor Rafael Ribó, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, sobre quines ordres tenen els Mossos d'Esquadra respecte a les protestes i les concentracions que es poden produir davant la seu del Consell Executiu. Per a exposar aquesta interpellació, té la paraula la senyora Calvet.

La Sra. CALVET: Senyor President, senyors Diputats, senyores Diputades, és cert que aquest Parlament ja ha tractat en diferents ocasions d'aquest tema, hem presentat ja aquesta qüestió en forma de pregunta des d'aquí, en el mateix Ple, la Comissió de Drets Humans se'n va fer ressò i va tenir una llarga sessió amb el senyor Conseller intentant recollir opinions, intentant refer els fets del que va passar aquell dia a la plaça de Sant Jaume. Però el nostre Grup parlamentari s'ha vist en l'obligació de continuar mantenint aquesta qüestió com a interpellació avui al Ple, perquè, evidentment, no ens donem per satisfets ni de la versió que ens dóna ni dels fets que ens va explicar el senyor Conseller. És per això que nosaltres avui ens tornem a trobar aquí exactament per preguntar quines són les orientacions que s'han donat al cos de guàrdia dels Mossos d'Esquadra respecte a quina actitud han de tenir davant totes les protestes i concentracions que es puguin fer davant la plaça de Sant Jaume.

Aquesta és una qüestió que no ha quedat clara en cap de les explicacions, com els anava a dir, perquè ja vam explicar aquí, en una altra ocasió, que, al nostre entendre, el dia 16 es van presentar a la plaça de Sant Jaume una colla de dones carregades de tota raó, raó que després se'ls ha donat en la mateixa sentència que han dictat els jutges a Bilbao —tots són conscients d'això—, dones que tenien un pla de treball ja molt estructurat, que havien fet diferents accions i manifestacions al llarg d'una sèrie de dies, definint-se a favor del dret a l'avortament, en contra de judicis com el que s'estava celebrant en aquells moments, dones que, com a una prova més d'aquesta manifestació, es van acostar a la porta de l'entrada de la Generalitat, l'entrada del Palau del Consell Executiu de la Generalitat, allà es van trobar amb una barrera del cos de Mossos d'Esquadra, i mentre estaven negociant la manera d'entrar per tenir una entrevista— com va quedar clar, penso, en les preguntes aquí i després en les mateixes declaracions de les dones— va sortir de darrera de la barrera dels Mossos d'Esquadra un altre mosso d'esquadra que amb una porra va ser el primer que va obrir un cap amb dos punts. Aquesta va ser la primera qüestió, que van començar les agressions i a partir d'aquí penso que, com molt lògicament i afortunadament passa, les dones es van defensar d'aquesta qüestió, i a partir d'aquí va haver-hi agressions d'un costat i de l'altre. La qüestió va acabar amb set o vuit dones a l'hospital, amb els comunicats mèdics corresponents, i sembla que també algun mosso d'esquadra ferit, almenys durant una hora o dues, també amb comunicat corresponent.

Nosaltres hauríem volgut que aquesta qüestió hagués estat investigada pel senyor Conseller, que se'ns haguessin donat

explicacions de com havia anat aquesta qüestió, veure exactament de les dues parts quina, d'alguna manera, es podia haver equivocat, tenint en compte qui tenia la màxima responsabilitat, qui tenia les porres a la mà en aquells moments. I ens trobem avui després de totes aquestes discussions, i nosaltres no veiem en quina qüestió ni en quina direcció ha investigat el senyor Conseller aquesta qüestió. És cert que ell ha recollit informació de quantitat de funcionaris i d'alguna persona no funcionària que passava aquells moments per la Generalitat. Es veu que aquestes hores del migdia bastants funcionaris acostumen a ser per la porta de la Generalitat i, per tant, estan en condicions de testimoniar en aquesta direcció, però, en canvi, pensem que no ha recollit exactament quina podia ser la versió de les dones que hi eren presents en aquells moments i que van ser les víctimes propiciatòries de tota aquesta agressió.

És cert que és més còmode, i ha estat molt més còmode per al senyor Conseller, intentar justificar el que va passar allà, ja que ell és el responsable, justament, responsable polític de les forces dels Mossos d'Esquadra. Ell continua defensant —després suposo que ens ho explicarà— que les dones van intentar assaltar el Palau de la Generalitat, van intentar ocupar-lo, que són les dones les que van intentar pegar persones que sortien en aquell moment del Palau —no entenem per què dones que havien estat tot el matí manifestant-se per Barcelona, que no havien tingut cap enfrontament fins i tot amb la policia nacional que les havia estat seguint tot el matí, en aquell moment decideixen començar a pegar persones que surten del Palau—, i també el senyor Conseller ens ha explicat que fins i tot alguna d'aquestes dones va intentar prendre la porra a un dels mossos d'esquadra.

Nosaltres voldríem que avui s'intentés aclarir d'una vegada per totes qui va ser el qui va donar l'ordre, el responsable directe, amb el nom i cognom, o almenys amb el número, d'aquest mosso d'esquadra que de darrera la barrera que havien fet els altres va donar el primer cop de porra. Nosaltres tenim la declaració d'algunes de les dones que van veure aquesta agressió, d'algunes de les dones que van veure aquesta qüestió, i pensem que aquesta és una dada a investigar, a tenir en compte, i que això encara ha quedat confús al llarg de tots els debats que hem fet.

Una segona qüestió al nostre entendre contradictòria de la versió del senyor Conseller i de la versió dels testimonis escrits que tenim tots i dels orals que hem pogut anar recollint és que —encara que ell ens ha explicat les funcions que tenen els Mossos d'Esquadra, i que és cert que entre aquestes funcions hi ha la de protegir els edificis, i també és cert que les dones no van ser dins de l'edifici en cap dels moments— nosaltres no entenem com és que, si les ordres són de protegir aquesta entrada, els mossos van arribar a perseguir algunes de les dones més de deu metres al mig ja de la plaça de Sant Jaume. Hi ha diferents testimonis, de la Núria Casals, de l'Arantza Arzak, diferents dones que testimonien aquesta qüestió. O, fins i tot, tampoc no entenem com és que, si la funció és protegir aquests edificis, algun mosso d'esquadra va arrencar violentament pancartes de dones que eren a més de tres metres de l'entrada, i que els mossos van sortir, van arrencar aquestes pancartes i se les van endur cap a dintre. Si defensem el dret a l'expressió, tampoc no entenem que en un moment de confrontació la tasca sigui, concretament, anar a prendre les pancartes de

mans de les dones.

Hi ha una tercera contradicció que nosaltres veiem en l'informe que ens ha presentat el senyor Conseller, i que pensem que no té conseqüència amb tot el que s'ha dit. I és que, com vostès saben, l'altre dia vam explicar aquí nosaltres que les tensions es van agreujar quan una de les dones va ser estirada i entrada dintre del Palau de la plaça de Sant Jaume. Llavors això va generar un sentiment de solidaritat, afortunadament, i va fer que moltes altres dones es tiressin a treure aquesta dona que era dintre. La versió de tot això que ens ha donat el Conseller exactament és que una de les dones manifestants es va agafar amb les dues mans a una de les porres dels mossos, estirant-la com si la hi volgués prendre. I com que el mosso s'hi oposava retirant-se cap a l'interior del Palau i la dona no deixava la porra, una i altre hi entraren de forma precipitada.

El Conseller continua dient: «En veure's dins, la dona en qüestió, afectada d'una excitació nerviosa notable, va ser atesa pels mossos, que la van fer seure en un banc de l'entrada, procurant tranquil·litzar-la.»

No cal que els expliqui el substrat de tot això. Ja se sap que les dones som totes molt nervioses, molt histèriques, se'ns ha de tranquil·litzar. Afortunadament, els mossos, en aquest cas, estaven jo diria quasi afectuosos en aquesta situació, intentant fer més agradable l'estadi interior d'aquesta dona, cosa que podria ser que fos veritat, que podria ser que fos veritat —a mi no m'ha passat mai, però podria ser que fos veritat en aquest cas— si no fos perquè tenim una versió no exactament igual, diria que contradictòria, d'una advocadessa. Això és testimoni també que té la mateixa Conselleria —jo en tinc fotocòpia— de la senyora Mercè Molina Garcia, advocadessa, que hi era present en aquells moments, a qui es va informar que hi havia una dona que acabava de ser entrada, sembla que no per la seva pròpia voluntat, dins del Palau. Aquesta dona hi va entrar com a advocat, ensenyant el carnet d'advocadessa, va demanar entrar i que deixessin anar aquesta persona. Ella diu exactament que li van demanar l'acreditació, que va parlar amb el senyor Beltrán Gómez Alba, que aquest li va dir que era el responsable dels Mossos d'Esquadra, i que quan ella va dir que per què retenien aquesta dona dintre, li va contestar aquest senyor que allà no hi havia ningú. Va tornar a insistir, perquè hi havia testimonis presencials del fet, dient que havien vist com estiraven aquesta dona i l'entraven cap a dintre, i el senyor Gómez Alba va continuar dient que no hi havia ningú allà dintre. Després, al cap d'un moment, aquesta dona va sortir.

Jo, sincerament, no entenc que, si aquesta dona gairebé havia entrat per la seva pròpia voluntat agafada a la porra d'un mosso d'esquadra, no entenc per què s'havia de dir que allà dintre no hi havia ningú, evidentment. I no entenc que, si se l'estava tranquil·litzant asseguda en un banc, en forma tan còmoda, no s'havia fer que l'advocadessa pogués entrar per a acabar de poder-se-la emportar.

Aquesta dona, quan va sortir, va sortir, com diu l'advocadessa, tota espantada i va manifestar que l'havien apallissat amb una porra elèctrica. Porra que vam tenir oportunitat de veure a la Comissió de Drets Humans, per gentilesa del senyor Conseller, la va provar la persona voluntària i el altres no vam tenir ganes de provar-la, i deduïm que és una cosa bastant efectiva en aquestes situacions i, segurament, no deu ser

massa simpàtic que te l'apliquin en moments d'aquests.

Aquestes són contradiccions en què nosaltres pensem que la versió del senyor Conseller té una part de la veritat, la part de totes aquestes persones que a les dotze del migdia eren a la plaça, però que ha tingut molt poc en qüestió el testimoni de les mateixes dones afectades. I voldríem saber com ho farà el senyor Conseller per explicar totes aquestes contradiccions entre la seva versió i altres versions que ell també té entre les mans i que l'altre dia tampoc no va posar sobre la taula.

I d'aquí deduïm dues qüestions: o que el senyor Conseller, en aquest cas, no va controlar, o no controla, generalment, l'activitat del Cap responsable dels Mossos d'Esquadra, que és el que dóna les ordres i que, en aquest moment, era present en els fets, o que un dels mossos d'esquadra es va equivocar. Nosaltres ja entenem que la gent s'equivocui, ja entenem que un mosso d'esquadra, en un moment determinat, es pugui equivocar, però esperem —i per això pensem que som tots aquí, per a reconèixer-ho— que el senyor Conseller sigui el primer a reconèixer que hi ha d'haver algun dels mossos que es va equivocar, que es va saltar les normes donades tradicionalment quant a manifestacions allà davant i què, evidentment, va prendre unes mesures, vull dir, de molta agressivitat que van generar on van generar i que s'hauria pogut estalviar si no hi hagués hagut aquesta primera agressió des del primer moment.

Això no ha estat així fins ara, en aquests moments. Esperem que avui tinguem una mica més de sort, si no, nosaltres ens haurem de plantejar, evidentment, d'intentar fer una moció també en alguna direcció per intentar d'acabar d'esclarir els fets una vegada més, però desitjaríem —això sí— que el senyor Conseller, si és cert que fins ara ha tingut molt voluntarisme, en un moment determinat, les coses, les intentés resoldre potser amb menys voluntarisme però, en canvi, amb més voluntat i amb més energia.

Ell ha dit en les sessions que vol una policia democràtica, nosaltres també; ens ha dit una policia democràtica, encara que pegui —ja ho continuarem discutint això en el moment que discutíem la Llei de Policia Autònoma de Catalunya. Però nosaltres pensem que, tal com està funcionant avui el cos dels Mossos d'Esquadra, difícilment es pot trobar la base per a aquest funcionament totalment democràtic d'aquest cos dels Mossos d'Esquadra, i no pels integrants d'aquest cos, que nosaltres ja varem defensar aquí a l'anterior intervenció, quan fèiem la pregunta, sinó, sobretot, per alguna de les persones que estan comandant aquest cos dels Mossos d'Esquadra. Nosaltres pensem que no podem estar demanant realment que s'apliquin certes lleis si algunes de les persones encarregades d'aplicar-les, públicament i notòriament, diuen, en alguna ocasió, que no acaben d'estar d'acord amb això, o si diuen, com es veu en alguns dels testimonis, que els és igual que hi hagi ferits en aquestes situacions. I el senyor Conseller ha tingut maneres de canviar les situacions, les ha tingut, i continua tenint-les: hi ha maneres de poder fer que els Mossos d'Esquadra siguin el que, històricament, havien estat a Catalunya. És un cos que tots havíem respectat, i és un cos que tots pensàvem que era nostre, i, realment, al pas que anem en aquests moments, ens arrisquem que sigui una policia més, com les que desgraciadament hem conegut durant molts anys.

També voldria dir que el senyor Conseller, com a correspon-

sable de tot el govern de la Generalitat, se n'havia de fer també ressò, intentar d'impulsar tot tipus de mesures que poguessin evitar judicis com aquest que avui ens trobem encara discutint, com el del setze del mes passat, perquè si, realment, el govern de la Generalitat de Catalunya hagués fet més cas a l'oposició d'aquest Parlament i hagués tirat endavant mesures referents al dret a l'avortament, referents als anticonceptius, referents a totes aquelles sobre les quals el Parlament té poder en aquest sentit —i altres governs provisionals hi havien treballat molt més que no pas el Govern actual de la Generalitat—, si tot això es tirés endavant —i ho dic al senyor Conseller com a coresponsable d'aquest Govern, no com a responsable directe d'aquesta àrea—, si tot això es tirés endavant, si es veiessin aquestes mesures, segurament no ens hauríem de tornar a trobar aquí discutint aquests temes. Mentre això no es faci, nosaltres molt ens temem que haurem de continuar sortint aquí defensant, moltes altres vegades, les dones quan, carregades de raó, continuïn reivindicant aquestes qüestions.

Res més.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyors Diputats i senyores Diputades.

**Interpellació al Consell Executiu
sobre directrius adoptades quant a l'actuació
dels Mossos d'Esquadra davant de les protestes
i concentracions que es poden produir
a la plaça de Sant Jaume**

El Sr. PRESIDENT: Segueix ara la interpellació al Consell Executiu sobre directrius adoptades quant a l'actuació dels Mossos d'Esquadra davant de les protestes i concentracions que es poden produir a la plaça de Sant Jaume, de la Diputada senyora Rosa Barenys, del Grup Socialista.

Per a l'exposició, té la paraula la senyora Barenys.

La Sra. BARENYS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, com ha dit la Diputada que m'ha precedit, és la tercera vegada que parlem d'aquesta qüestió referent a la repressió de la manifestació que va succeir el 16 de març passat.

És evident —i jo dic el mateix que la meua companya Diputada— que, si l'Honorable Conseller, en la Comissió de Drets Humans, hagués estat una mica més clarificador, aquesta interpellació, l'hauríem retirat. Però hem de dir clarament que continuem insatisfets de la versió oficial, i, per això, volem novament demanar a la Cambra que faci un esforç de reflexió i de clarificació dels fets a fi que es requereixi la posada en funcionament d'aquelles mesures necessàries perquè situacions com les del passat 16 de març —ja ho dèiem en la pregunta que vam formular en aquelles dates— no es repeteixin més.

Després de la informació donada per l'Honorable Conseller el passat 2 d'abril, nosaltres volem fer algunes consideracions.

Una primera consideració va orientada a reconèixer quina és la funció dels Mossos d'Esquadra com a agents de l'autoritat, evidentment, i com a defensors d'aquesta i de les seves institucions. I, com a conseqüència, tenen l'obligació —així ens ho deia el Conseller i hi estem d'acord— de vetllar perquè no es produeixi cap forma d'agressió.

Entre les funcions que els Mossos d'Esquadra tenen, entre altres hi ha la de garantir i assegurar la seguretat ciutadana, ga-

rantir el compliment de les disposicions i ordres de la Generalitat, protegir les autoritats i protegir els funcionaris. Hi estem totalment d'acord, no cal dir-ho.

Ara bé, a pesar que estem d'acord amb aquestes atribucions, considerem que els mitjans que en el fet que ens ocupa van utilitzar els Mossos d'Esquadra per a complir-les, per a complir aquest dret a la seguretat ciutadana que tenim tots els veïns, va ésser totalment desproporcionat i també inadequat a la força o a la manifestació o al grup de dones que es trobaven en aquell moment manifestant-se a la plaça de Sant Jaume.

Nosaltres creiem que, davant de qualsevol fet, l'actuació dels mossos d'esquadra o de la força pública ha d'ésser adequada sempre a la proporció i als mitjans dels grups manifestants.

No ens sembla justificable de repellar una manifestació pacífica de vuitanta dones —la majoria dones, com ha dit la meua companya— amb porres elèctriques, i també ens sembla injustificable —i no sabem si és cert; ho diu l'informe— que el fet que es llancessin algunes taronges i llaunes de conserva —no sabem si és cert, ho diu l'informe— no era un motiu per a repellar amb porres elèctriques els manifestants; no deixava de ser una manifestació pacífica.

Creiem que, si es tractava de garantir la seguretat ciutadana i protegir, com deia, les autoritats i les institucions, no calia arribar en aquest tipus d'actuació tan contundent i ho dic entre cometes, «tan excitada». Penso que una simple tanca protectora darrera de la qual es poguessin situar els mossos d'esquadra hauria evitat, segurament, el desencadenament d'aquests fets —així sembla ser que es fa en diferents països de l'Europa Occidental—, i, possiblement, aquesta tanca hauria privat que no es donés lloc a aquesta provocació i a aquest abús d'autoritat que, en aquell moment, varen demostrar els mossos d'esquadra.

Voldria fer una altra consideració —i potser em repetiré d'acord amb el que s'ha dit, però em sembla que, en fi, ja no parlo en aquest moment com a dona, sinó com a Diputada— que és que em sembla que en aquest informe hi ha una sèrie de valoracions que són pejoratives, que se'ns colloquen com a etiqueta moltes vegades a les dones. Em refereixo, lògicament, a les crisis d'histèria, a les excitacions nervioses —en parla dues o tres vegades aquest informe, sense fer cap referència en cap moment, als possibles descontrols o actituds també de crisi o d'histèria que podia tenir, en aquest cas, el grup repressor.

Per exemple, si nosaltres poguéssim tenir accés als arxius de la Direcció General de Seguretat, jo no sé si trobaríem expressions com aquestes. Jo no sé si les trobaríem, a mi em sembla que no. És un argument que no es deuria utilitzar, i, si en aquest moment es va utilitzar, per alguna cosa seria, i segurament seria perquè els qui han elaborat l'informe, evidentment, també han estat més homes que dones; em sembla que han estat homes, evidentment.

Una altra consideració que jo voldria fer és que crec que hem de denunciar la necessitat que tots ens puguem expressar lliurement sobre qüestions com aquesta de l'avortament que ha estat resolta, quant al judici, favorablement. Penso que aquesta va ser una qüestió que va, d'alguna manera, exasperar el personal que hi havia a la porta, i el que no es pot fer, de cap manera, és reduir-la a una qüestió de neures femenines.

Crec que no és viable, no és acceptable, aquest tracte dife-

renciat; se'ns havia dit que hi havia hagut més de cent manifestacions a la plaça de Sant Jaume i que només en dues —i una era aquesta, que era majoritàriament de dones— els mossos havien actuat d'aquesta forma tan contundent i tan desafortunada.

Crec que, a part de les atribucions que es confereixen al cos dels Mossos d'Esquadra, no tenien ni tenen altres instruccions... És a dir, la pregunta que jo li faria al Conseller —i que ja li van fer a la Comissió de Drets Humans— és si no hi ha altres mitjans tècnics per a fer front als manifestants que no siguin, evidentment, les porres elèctriques. Aquesta pregunta, encara no la tenim contestada, i crec que s'hauria d'intentar i poder clarificar davant de la Cambra. Perquè, com deia, si salvaguardar l'ordre públic, salvaguardar les institucions i salvaguardar el govern vol dir repellar, en moments determinats, amb actuacions com aquestes, una manifestació pacífica, em sembla que la responsabilitat —ja ho hem dit dues o tres vegades— no és, evidentment, dels mossos d'esquadra, com se'ns ha intentat fer dir que deiem, sinó que, evidentment, la responsabilitat és totalment del Conseller de Governació.

És per tot el que he dit i per la preocupació que sentim davant la manca de mesures —jo penso que possiblement també tècniques—, que porten a l'adopció de mesures represives a aquells que no saben com actuar en moments determinats, perquè no tenen ordres per a actuar en moments determinats, que varem presentar aquesta interpellació, en la qual plantejarem quines són les directrius que el Consell Executiu ha adoptat en relació amb l'actuació dels mossos d'esquadra davant de les protestes i concentracions que es puguin portar a terme a la plaça de Sant Jaume davant del Palau de la Generalitat.

Gràcies, senyor President.

Interpellació al Consell Executiu sobre la intervenció dels Mossos d'Esquadra contra una manifestació de dones

El Sr. PRESIDENT: Finalment, hi ha una interpellació al Consell Executiu amb les ordres que tenia l'esmentat cos dels Mossos d'Esquadra, en general, en aquella manifestació i respecte a les diverses manifestacions i concentracions que es realitzin davant la seu del Consell Executiu a la plaça de Sant Jaume, que formula el Diputat senyor Sánchez Ramos.

El senyor Sánchez Ramos té la paraula per a exposar la seva interpellació.

El Sr. SÁNCHEZ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, jo penso, com l'altra vegada, quan vaig parlar d'aquest tema, que cal reprendre una mica el perquè succeeixen els problemes. Perquè, si no, moltes vegades acabarem dient que els problemes es resoldran augmentant i perfeccionant la repressió. I nosaltres no estem per aquesta solució. Cal recordar que aquest fet succeeix a partir d'un judici que es planteja a Bilbao contra unes dones per avortament, i que l'avortament, a Espanya i a Catalunya, és un tema tabú, sobre el qual en moltes formacions polítiques parlamentàries no volen parlar, no volen discutir, i, a més, utilitzen les seves opinions i la seva representació parlamentària per a impedir que aquest tema sigui resolt. I l'avortament és un problema i una realitat. I un problema que és de tothom, dels homes i de les

dones, però que, fonamentalment, el pateixen les dones. I per la no-solució parlamentària d'aquest tema, i institucional, sorgeixen problemes com aquell del qual avui parlem, com el de la plaça de Sant Jaume o d'altres.

Jo penso que, això, cal plantejar-ho, perquè el problema de fons no està simplement en quina política té el Consell Executiu respecte als Mossos d'Esquadra —i també volem discutir això— sinó fonamentalment en quina solució institucional i democràtica es dóna als problemes que tenen les capes populars a Espanya i a Catalunya.

A partir d'aquí, cal dir que igual com els partits polítics resolen aquest tema d'una manera determinada, no discutint-lo, no cercant solucions —i no dic tots els partits polítics, però sí alguns—, al mateix temps, les dones i els homes tenen el dret, reconegut per la Constitució, de defensar els seus problemes, i, entre ells, hi ha la manifestació. I és això el que feien les dones: el que feien és utilitzar un element constitucional. Fer una manifestació per a reivindicar una qüestió que els afecta, al marge que alguns o altres no estiguin d'acord amb aquesta reivindicació de l'avortament, però això és un dret que planteja la Constitució i que ha de ser respectat.

Jo, la veritat és que moltes de les qüestions, de les contradiccions que han aparegut en la resposta que va fer el senyor Conseller quan vam preguntar els tres Diputats, jo m'ho estalvio perquè jo penso que les dues companyes Diputades que m'han precedit ho han fet molt bé. Però jo voldria plantejar un tema, que és el que em preocupa, i és el que voldríem que el senyor Conseller ens contestés. Mireu, el problema de fons no és si en lloc de porra elèctrica el mosso d'esquadra té més mecanismes de repressió, no és aquesta la solució que nosaltres volem. El que nosaltres volem és si el senyor Conseller té una proposta política que es plantegi als Mossos d'Esquadra que faci possible, no el perfeccionament de la repressió, sinó mecanismes que facin possible la lliure expressió democràtica de les opinions que cadascú té. I aquest és el tema de fons, en aquesta direcció anava la nostra interpellació, i és si la solució que dóna el senyor Conseller és més diners per a més porres i per a més mossos d'esquadra o més diners per a perfeccionar i possibilitar el lliure exercici de la defensa que els ciutadans tenen reconeguda en la Constitució. I aquest és el tema.

I, per acabar, voldria dir que a nosaltres ens preocupa que una institució com han estat els Mossos d'Esquadra pugui no ser mirada amb afecte per la població de Catalunya perquè la solució que es dóna és augmentar la repressió i no augmentar els mitjans per a fer possible l'exercici de la democràcia en profunditat i la defensa dels ciutadans.

I és en aquesta direcció que nosaltres intentaríem que el senyor Conseller ens expliqués això, no si la porra o no la porra, perquè jo sé el que és una porra elèctrica i una porra elèctrica fot mal.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a contestar les tres interpellacions, en nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, em limitaré a contestar les interpellacions que han estat adreçades al Consell Executiu, és a dir, les tres interpellacions que han estat

defensades aquí pels tres Diputats, per les dues Diputades i pel Diputat que han tingut abans ús de la paraula, i em limitaré estrictament al plantejament d'aquestes interpellacions sense entrar, evidentment, en altres temes que no són tema de la interpellació, però que, en canvi, han estat utilitzats aquí durant la intervenció dels Diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula.

No obstant això, voldria fer també algunes precisions. He de dir, per començar, que les interpellacions, les tres interpellacions, fan referència a quines són les ordres que s'han donat o que tenen els Mossos d'Esquadra respecte a les protestes i concentracions que es puguin fer a la plaça de Sant Jaume. La interpellació del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya diu concretament: «¿Pot explicar l'Honorable Conseller de Governació quines ordres ha donat a l'esmentat cos de guàrdia respecte a les protestes i concentracions que es puguin fer en aquest lloc?» La del Grup Socialista diu: «Quines són les directrius que el Consell Executiu ha adoptat en relació amb l'actuació dels Mossos davant de les protestes i concentracions que es puguin portar a terme a la plaça de Sant Jaume davant del Palau de la Generalitat?» I la del Diputat senyor Celestí Andreu Sánchez Ramos, que demana a l'Honorable Conseller de Governació que expliqui quines ordres tenia l'esmentat cos de Mossos d'Esquadra en aquell moment i, en general, respecte a les diverses manifestacions i concentracions que es realitzin davant de la seu del Consell Executiu a la plaça de Sant Jaume.

És, doncs, ben clar que, atenent les interpellacions que han estat formulades, jo he de contestar sobre aquests temes i ho faré a continuació. Però, com deia abans, voldria fer algunes precisions, precisions que van ser àmpliament fetes en el transcurs de la sessió informativa que va tenir lloc el dia 2 d'abril davant de la Comissió de Drets Humans; àmpliament, dic, perquè es va esgotar el temps que aquestes comissions informatives tenen assignat, és a dir, les quatre hores reglamentàries, i perquè em sembla, d'altra banda, que en aquella Comissió, en aquella sessió, es va donar una informació prou àmplia i prou detallada. Però malgrat això voldria fer algunes precisions, perquè és evident que les senyores i els senyors Diputats presents avui a l'hemicicle no van tenir tots l'oportunitat d'assistir a aquesta sessió. No m'hi estendré, perquè, com he dit primer, crec que jo he de contestar les interpellacions en la forma que han estat formulades —ja he dit en quina forma ho havien estat. D'altra banda, les senyores i senyors Diputats, i qualsevol persona interessada sobre el tema, poden consultar el *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya*, concretament el de la Comissió de Drets Humans, que acaba de ser lliurat fa uns moments, en el qual es reproduïx, a bastament, paraula per paraula, tot el que va ser dit en aquella ocasió. Però, com deia abans, voldria fer algunes precisions, que són les següents.

Afortunadament, afortunadament, controlo els Mossos, controlo el cos de Mossos d'Esquadra, i he de dir en ordre a la veritat que, a més, els Mossos d'Esquadra són disciplinats. En el moment que vaig comparèixer per contestar les preguntes que em van ser formulades en una anterior sessió del Ple, vaig dir que em feia responsable, completament, de l'actuació dels Mossos d'Esquadra —ho havia de fer, d'altra banda, hi estigués o no hi estigués d'acord, és la meva responsabilitat.

Però he de dir que ho reafirmo i ho reafirmo amb més força que no ho havia fet en aquell moment, perquè des del dia que les preguntes van ser contestades hi ha hagut un procés d'investigació, hi ha hagut un procés que per a mi ha aclarit definitivament els fets, un procés en el qual van intervenir una quantitat notable de persones, concretament vint-i-set, i en aquest procés d'investigació van poder prestar la seva declaració testimonis de tota mena, que no queden desqualificats per cap de les seves característiques, testimonis imparcials i testimonis parcials, per què no dir-ho, és a dir, gent que no participava i no tenia per què participar en els fets, i gent que hi participava, és a dir, els Mossos d'una banda, i de l'altra les manifestants, o almenys algunes de les manifestants.

He donat, com ja vaig dir, explicacions àmplies sobre aquests fets, i voldria explicar que algunes de les expressions que jo vaig llegir de les declaracions que havien estat formulades pels testimonis, algunes de les expressions que aquí han estat també plantejades com a pejoratives per a les dones, no són expressions meves ni expressions dels qui van elaborar l'informe, sinó expressions dels testimonis que varen declarar en el transcurs de la investigació i que, al moment de ser llegides, perquè així va ser demanat en el transcurs de la Comissió, havien de ser llegides de la mateixa manera que els testimonis les havien pronunciat. He de dir, en tot cas, que jo no em solidaritzo amb aquestes expressions i que jo no les comparteixo, però, en tot cas, jo no les puc amagar, i quan ens va ser demanat vaig haver-les de llegir, i ho vaig fer, per a donar una informació clara, concreta, precisa i àmplia de tot el que havia succeït i també de com havia estat duta a terme la investigació.

Voldria també fer una precisió sobre un fet que ha estat àmpliament comentat i que ha tornat a sortir avui, en el sentit que, segons s'havia dit, algun mosso mentre les manifestants estaven davant la porta de la Generalitat, i abans que no produís cap agressió, havia sortit per darrera de la fila de mossos que protegien l'entrada del Palau i que impedien l'entrada a les manifestants i que havia començat a pegar amb algun instrument contundent —no entrem si es tractava d'un porra elèctrica o d'uns porra convencional— i que d'aquí havia nascut tot el conflicte. Bé, jo, en aquest cas concret, a més, en aquest que és molt important perquè, d'alguna manera, explica com es varen generar els fets, he tingut, com en tots els altres aspectes, molt en compte el testimoni de tothom, també de les manifestants. I, justament en aquest cas concret és de remarcar —és l'únic paràgraf que llegiré d'una de les declaracions— la declaració de la senyora Núria Casals i Pérez, que declara com a portaveu de les seves companyes i de l'advocadessa que les acompanyava, declaracions que són després confirmades i reafirmades per totes les dones que varen comparèixer a declarar. Aquest paràgraf diu: «Per finalitzar, volem deixar molt clar que rebutgem profundament la versió que va facilitar la Conselleria de Governació de la Generalitat el dia següent a la premsa, quan deia que la nostra voluntat era assaltar el Palau de la Generalitat. També fer constar que l'actitud de totes les dones presents va ser absolutament correcta i pacífica, i rebutgem també que, davant d'unes declaracions fetes per l'esmentada Conselleria, que volíem agredir una dona i un home que volien sortir de la Generalitat, que això és absolutament fals; que precisament quan aquestes sortien —es refereix a l'home i la dona— per la porta de la Generalitat, va ser quan

va començar l'agressió dels Mossos d'Esquadra a les dues primeres dones, que van resultar ferides.» Això vol dir que si aquesta declaració, avalada per totes les dones que van presentar-se a declarar, estableix que va ser precisament quan un home i una dona sortien per la porta de la Generalitat que va començar l'agressió dels Mossos d'Esquadra a les dues primeres dones que van resultar ferides. No és cert, doncs —si això és així, i jo ho crec, tal com ho explica la senyora Núria Casals—, que l'agressió comencés quan les dones estaven davant el Palau de la Generalitat, els mossos els impedien l'entrada i uns mossos, des de darrera, varen fer ús de les seves porres i varen començar a agredir.

Entrant en el contingut de les interpellacions, quines són les ordres que ha donat el Conseller de Governació o quines són les ordres que tenen els Mossos d'Esquadra respecte a les protestes i concentracions que es puguin fer en aquest lloc. Els Mossos d'Esquadra tenen l'ordre, i la compleixen, també en aquest cas que estem comentant, de no intervenir en cap de les manifestacions que se celebren a la plaça de Sant Jaume, legals o il·legals. Els Mossos no intervenen en les manifestacions, ni les dissolen, ni ho han fet mai, ni entren en el tema ni en el contingut de les reivindicacions dels manifestants.

(Forta remor de veus en la tribuna del públic.)

(El senyor President demana que es faci silenci.)

Això és cert sempre, i també en aquest cas. Els Mossos tenen l'ordre concreta de protegir els accessos del Palau de la Generalitat i d'evitar que al Palau s'hi entri per procediments que no siguin els procediments establerts, coneguts i utilitzats per tothom, també per tots els manifestants, per totes les nombroses manifestacions que accedeixen diàriament, o gairebé diàriament, a la plaça de Sant Jaume.

Ja vaig explicar en el transcurs de la sessió informativa tinguda a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, quin és el procediment per a entrar al Palau de la Generalitat, i em permetré repetir-lo. Per a accedir a les dependències del Palau de la Generalitat cal seguir els procediments establerts segons que la visita respongui a una audiència concedida pel President, pels Consellers o pels alts càrrecs de la Generalitat o la Diputació de Barcelona, o bé es realitzi sense anunci previ. Els visitants que acudeixen a una audiència sol·licitada amb anterioritat entren per la porta principal, sense cap més requisit que la seva identificació. Els Mossos han rebut vint-i-quatre hores abans una relació de les audiències concedides. També poden entrar per la porta principal els Diputats i Senadors, els Diputats al Parlament de Catalunya i les autoritats locals exhibint el carnet que els acredita. Els visitants que acudeixen al Palau sense prèvia audiència i que no són autoritats parlamentàries ni municipals poden entrar per la porta de Sant Sever, prèvia identificació i registre a través d'un arc detector de metalls i inspecció electrònica dels paquets que desitgin introduir. A aquests visitants se'ls lliura una targeta de color que han de portar en lloc visible. Els colors són diferents i, en veure'ls, els Mossos de servei a l'interior del Palau saben, justament a causa d'això, a quina zona tenen dret a anar.

El Molt Honorable President de la Generalitat no rep audiències si no han estat prèviament sol·licitades i concedides, i com es notori el Conseller de Justícia té el seu despatx oficial al carrer de Pau Claris, número 131.

Poden entrar també per qualsevol de les portes del Palau els

informadors acreditats, el personal que presta serveis en empreses subministradores i els empleats de la Generalitat i de la Diputació que tenen el seu lloc de treball fora del Palau però que han d'acudir-hi de forma regular i periòdica. Tant els uns com els altres disposen d'una tarja d'identificació personal expedida pel servei corresponent.

Llevat d'aquest procediment o d'aquests procediments que acabo d'esmentar, les persones que no utilitzin, per tant, cap d'aquests procediments no poden entrar al Palau de la Generalitat. Els mossos ho saben i tenen l'obligació d'impedir-los l'entrada.

I això és el que van fer en el moment en què es va produir una manifestació, a la qual han alludit els Diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula i això és el que faran complint les ordres del Departament de Governació, que en aquest cas són estrictes, d'ara en endavant i mentre jo sigui Conseller de Governació.

Res més, senyor President, senyores i senyors Diputats.

(Es profereixen crits des de la tribuna del públic.)

El Sr. PRESIDENT: Silenci! Si no, faré desallotjar la tribuna de públic. *(Continuen els crits des de la tribuna del públic.)* Silenci! Facin el favor de desallotjar la tribuna, senyors uixers.

(Se suspèn la sessió a tres quarts i tres minuts de sis de la tarda i es reprèn a dos quarts i vuit minuts de set.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió, després d'aquests incidents, als quals no hem d'atribuir cap importància especial, perquè això es produeix a tots els Parlaments del món. L'única cosa que cal, al meu entendre, és mantenir el principi que la sessió no pot continuar mentre hi hagi aldarulls. Continuem, doncs, en el punt en què ens havíem interromput. Té la paraula, per al torn de rèplica, si desitja fer-lo, la senyora Calvet.

La Sra. CALVET: Senyor President, senyors Diputats, senyores Diputades, després d'aquests lamentables incidents, com ara deia el senyor President, que tots lamentem i que tots hem intentat d'evitar en la mesura possible, com que això, evidentment, no qüestiona el fons del problema que estàvem discutint, penso que val la pena intentar —ho intentaré, almenys— replicar el que abans ens deia el senyor Conseller. I dic que intentaré replicar perquè jo sento dir-li, senyor Conseller, que, després d'haver-lo escoltat, amb tota l'atenció, tres vegades, continuo pensant que no ha contestat la qüestió que aquí li hem plantejat, ni l'altre dia ni avui. Jo penso que el senyor Conseller s'ha fet amb una història, amb una història entorn de tota aquesta situació, que moltes vegades genera contradiccions entre uns punts i els altres. Ell ha dit, evidentment, que controlava els Mossos d'Esquadra, i jo em pregunto: què vol dir controlar els Mossos d'Esquadra? Controlar els Mossos d'Esquadra vol dir que, quan tenen ordres de protegir l'entrada d'un local, persegueixen la gent fins a 10 metres fora d'aquest local? Controlar els Mossos d'Esquadra vol dir que, quan tenen ordres de no reprimir cap manifestació, perquè hi ha dret a llibertat d'expressió, segons que ens deia el senyor Conseller, resulta que han sortit a arrencar pancartes que es portaven a uns metres lluny de la porta? Aquest és el control que porten els mossos d'esquadra? Ell deia una cosa que jo comparteixo totalment: els mossos d'esquadra són disciplinats —d'això, n'estic seguríssima; estic convençuda que són disciplinats—, el problema és qui dona les orientacions d'aquesta disciplina i qui és el cap que dona les orientacions immediates

que han de complir aquests mossos d'esquadra. I aquest és el punt del qual, d'alguna manera, el senyor Conseller és el responsable polític. D'aquesta situació, com ell deia, n'és el responsable, se'n fa responsable, i, a partir d'aquí, continuem dient: si els controla i no han obeït les ordres que diu que tenen, quines mesures pensa prendre, o bé és que ja ha renunciat a tot aquest tipus de control.

És a dir de la forma més enèrgica que el senyor Conseller s'ha atribuït un paper que no és el paper que li donen ni el Reglament del Parlament ni les interpellacions. El senyor Conseller de Governació no és el jutge del que va passar a la plaça de Sant Jaume; el senyor Conseller és l'interpellat en aquesta situació. Nosaltres estem interpellant el senyor Conseller per uns fets referent als quals no ens sembla que vagi passar el que, d'acord amb el Reglament, hauria d'haver passat, i li demanem explicacions d'aquests fets. El senyor Conseller no ens dona explicacions dels fets, sinó que s'erigeix en jutge, i busca qui és el culpable d'aquesta situació, partint de zero, partint que tothom té la mateixa responsabilitat, sense recordar-se que ell és el responsable del Cos de Mossos d'Esquadra i que la resposta que ens havia de portar ell avui aquí és exactament si els Mossos d'Esquadra han complert totes les funcions que tenen encarregades o no han complert aquestes funcions. I, tal com deia abans penso que continua havent-hi, en la seva intervenció, quantitat de contradiccions que demostren que o no han complert les seves funcions, o tenen unes funcions i algú els està donant unes funcions que no són les que tenen d'acord amb el seu Reglament.

També voldria dir-li que alguns dels testimonis utilitzats pel senyor Conseller no són acceptables, no són acceptables. Vull dir: realment, en un judici, aquests casos han portat ja una denúncia presentada en aquests moments; nosaltres esperarem el resultat de totes aquestes denúncies, però, evidentment, les denúncies han d'estar com a mínim firmades, i el senyor Conseller, a les explicacions que ens va fer a la Comissió, com vostès recordaran, va utilitzar testimonis de cartes sortides en els diaris, la firma dels quals, evidentment, no explica. Diu que ell en coneix la firma —firmes que no han sortit en aquests moments i penso que, evidentment, no són acceptables testimonis d'aquesta mena.

Jo voldria dir-los també que el senyor Conseller ha llegit una part de les declaracions de la senyora Núria Casals, ell ens ha llegit la part en què la senyora Núria Casals explica una part —el moment en què ella diu que van començar els fets, ella veu el moment que comencen els fets—, però el que el senyor Conseller no ens ha llegit, és la part en què la mateixa persona explica el que jo els he explicat a la primera intervenció meua i el dia passat, que hi havia una fila de mossos d'esquadra i que, de darrera d'aquesta fila, va sortir el primer cop que va obrir el primer cap. Això, també ho diu la declaració aquesta, i això no ens ho ha llegit el senyor Conseller —ell ja ho sap que, això, ho diu—, i jo continuo demanant-li que, si, realment, ell és l'encarregat, ja que no és el jutge, d'investigar i de donar explicacions a aquestes qüestions, que ens agradaria que ens expliqués les contradiccions entre unes ordres que diu que tenen els Consellers, que em sembla que és bastant evident que en molts d'aquests casos no han complert. Això té un responsable polític, i, segurament, també té un responsable immediat en la persona encarregada de donar directament aquestes ordres

als mossos d'esquadra.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyor Diputatss.

El Sr. PRESIDENT: Pot fer ara ús del torn de rèplica la senyora Rosa Barenys.

La Sra. BARENYS: Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, crec que el que ha passat fa uns moments aquí —i ho hem de dir— ha estat una mostra del que hauria pogut ser la manifestació del dia 16 de març. Hem interromput una estona l'actuació parlamentària, però amb el diàleg hem arribat a un acord i hem intentat salvar la nostra responsabilitat en els deures parlamentaris. Nosaltres, de tota manera, hem de lamentar l'incident que s'acaba de produir en aquest hemicicle, però no creiem que res justifiqui l'entorpiement, com deia el senyor President, del normal funcionament d'una institució democràtica com és el Parlament de Catalunya. No obstant, hem de dir igualment que aquest incident no s'hauria produït, com deia fa un moment, sense els fets que han estat el seu desencadenament. És a dir: la responsabilitat del que va passar, creiem que s'ha d'estendre sobre aquells que han estat, d'alguna manera, la seva causa remota.

Els fets que hem denunciat no perden ni una mica de la seva gravetat —ho diem així mateix— pel que aquí en aquest moment hagi passat, i, molt menys encara, creiem que no han de servir d'excusa al senyor Conseller ni a aquells que no varen actuar —creiem nosaltres— d'una forma adequada.

Tornant al motiu de la interpellació, amb la nostra rèplica nosaltres, en la nostra intervenció, no volíem, ni de bon tros, tenir una actitud de revenja ni tan sols de crítica. Voldríem que això quedés ben clar. Simplement, nosaltres volíem cridar l'atenció sobre els criteris que inspiren les forces de l'ordre de la Generalitat. Creiem, senyor Conseller, que vostè no ha desfet el nus fonamental d'aquesta qüestió i del que havia estat la nostra intervenció. El nus del problema és, per a nosaltres, saber si els mossos d'esquadra tenien o no instruccions clares i concretes de reaccionar amb la deguda proporció davant les accions dels ciutadans, fins i tot, creiem nosaltres que, quan les lleis reconeixen el dret de legítima defensa de qualsevol persona, exigeixen que aquest dret sigui exercit d'una manera proporcionada a l'ofensa rebuda. Per tant, els agents d'un cos de seguretat, dintre d'un sistema democràtic, i per raó de la seva professionalitat,

estan més obligats encara a observar aquesta regla de proporcionalitat, que és aquella a la qual nosaltres fèiem referència en la nostra interpellació.

Quan això no es fa així, hem de reconèixer que hi ha hagut un excés d'acció, creiem que fora mesura.

Nosaltres compremem que el senyor Conseller vulgui fer costat a les forces que estan a les seves ordres; és normal i és lògic. Però amb l'obstinació a no voler reconèixer l'error que han comès, s'exposa a produir un efecte contrari al que segurament pretén.

Convindria, doncs, penso, creiem, meditar sobre tot això i pensar si per tal de prestigiar les forces que té sota les seves ordres no seria millor que procurés que no es repetixin situacions com les que han motivat la nostra interpellació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té ara la paraula, per a un torn de rèplica, el Diputat senyor Sánchez Ramos.

El Sr. SÁNCHEZ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats. primer, vull lamentar els fets que han ocorregut al Parlament de Catalunya, però, al mateix temps, dir que la solució per a resoldre el problema de conflictivitat s'ha d'abordar de la manera com finalment la Mesa del Parlament ho ha plantejat.

Jo penso que aquesta és una bona manera de resoldre problemes conflictius. Jo penso en aquest fet tan negatiu, que expressa una mica l'opinió que nosaltres tenim i que és el que demanàvem al Conseller de com i de quina manera s'han de resoldre els problemes de conflictivitat davant de fets reals ja.

A partir d'aquí, i deixant molt clara aquesta qüestió, hem de dir també que la resposta del senyor Conseller no ens ha satisfet tampoc, a nosaltres, perquè el que s'expressa és que de les nostres interpellacions hi ha lectures diferents. El senyor Conseller ha interpretat de la nostra interpellació quines ordres d'intervenir, no intervenir, com intervenir, exclusivament; però no ha posat l'accent també en un element que és fonamental, des d'un punt de vista de la Conselleria, des del nostre punt de vista, i és com assegurar que el dret que la Constitució dóna a tothom es pugui exercir al mateix temps d'assegurar l'ordre públic i d'assegurar les competències que els Mossos d'Esquadra tenen.

Nosaltres pensem que aquesta era la intenció de la nostra pregunta, i això no ha estat respost.

Al mateix temps, voldríem dir un altre tema. Estem segurs que els mossos d'esquadra van complir ordres i que són disciplinats. I aquesta és la nostra preocupació. Aquesta és la nostra preocupació perquè, és clar, les ordres quines eren? Ja ho ha dit la senyora Diputada que m'ha precedit, les ordres quines eren? D'anar fins al mig de la plaça i donar cops amb porres elèctriques? Les ordres, quines eren? Sortir a deu metres i trencar pancartes i treure pancartes? Les ordres quines eren? Aquestes? Aquestes eren les ordres ja que els Mossos d'Esquadra són disciplinats? Aquesta és la nostra preocupació perquè si aquestes han estat les ordres nosaltres pensem que aquesta no és la via per a resoldre els problemes.

Res més. Moltes gràcies, senyors Diputats, senyores Diputades; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Governació desitja replicar sobre les darreres intervencions?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, el Conseller de Governació creu que no és ni necessari ni oportú, en aquest moment, utilitzar el torn de rèplica.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Senyors i senyores Diputats, abans de passar al punt següent de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació que havien presentat els Diputats senyors Roig i Pere Ayguadé, del Grup Socialista, voldria comunicar-los que s'ha presentat no fa gaire a la Mesa una Proposició no de Llei que, portant la signatura de tots els Grups parlamentaris, dels portaveus de tots els Grups parlamentaris en nom dels seus Grups, compleix els requisits de l'article 129 del Reglament. I la Mesa, examinada aquesta Proposició no de Llei, n'ha decidit l'admissibilitat.

Aleshores, per indicació dels senyors portaveus, em perme-

to proposar a la Cambra que s'accepti la inclusió a l'ordre del dia, és a dir, entre el punt onze, que hem acabat, i el punt dotze, que encara no havíem encetat, d'aquesta Proposició no de Llei, i que se l'exempti de tots els tràmits reglamentaris.

Aquesta proposta és conforme al Reglament, a l'article 61.

De manera que demanaria a les senyores i senyors Diputats si estan conformes amb aquesta alteració de l'ordre del dia, que significa la inclusió d'aquesta proposició no de llei i l'exempció per a aquesta de tots els tràmits reglamentaris. *(Pausa.)*

Proposició no de Llei sobre els darrers atemptats terroristes

Bé. Acceptat això, doncs, el senyor Secretari donarà lectura a la Proposició no de llei ja que no tenim en aquest moment possibilitat material, en el curt temps de què disposem, de poder-ne fer fer una còpia per a tots els senyors Diputats.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Davant els darrers atemptats terroristes perpetrats contra membres i edificis, tant de les forces armades com de les forces de seguretat de l'Estat a l'àmbit territorial de Catalunya, reivindicades o atribuïdes a diferents grups terroristes, el Parlament de Catalunya, reunit en sessió plenària, vol fer públics els acords següents:

1. Manifestar la seva més contundent condemna d'aquests fets pel que tenen de menyspreu a la vida humana i a la convivència pacífica del poble.

2. Expressar el sentiment solidari de la Cambra catalana amb els familiars i companys d'aquells membres de les forces de seguretat abatuts per les armes terroristes, tant a Catalunya com a la resta d'Espanya.

3. Constatar la intenció antidemocràtica i antiautonòmica d'aquests atemptats que intenten crear un clima de desestabilització per a minar les bases de consolidació de la democràcia i l'autogovern.

Aquesta Cambra, emanació directa que és del poble català, entén la pau i la llibertat com uns valors suprems als quals no poden renunciar. El terrorisme no pot ser, en cap cas, entès com un fet aliè a la nostra autonomia.

Amb aquest acord, el Parlament de Catalunya vol fer palesa, una vegada més, la voluntat democràtica d'identificació dels ciutadans amb aquells altres ciutadans que, constitucionalment, tenen encomanada la tasca de vetllar per la pau i la llibertat del nostre poble que, entre tots, hem fet i anem fent possible cada dia.»

El Sr. PRESIDENT: Aleshores, d'acord amb l'article 129 del Reglament, ja que la Proposició està signada per tots els Grups parlamentaris, no hi ha necessitat d'obrir cap període d'esmenes. De manera que podem passar directament al debat.

Ara bé, se m'ha indicat també que els signants de la Proposició consideraven que no era necessari cap debat per tal com hi havia la unanimitat de tots els Grups parlamentaris de la Cambra respecte al contingut d'aquest text.

Podem passar, doncs, directament a la seva votació.

Demano a totes les senyores i senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text que ha estat llegit, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

La Proposició no de Llei que ha estat llegida pel senyor Secretari ha quedat aprovada per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació a l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia sobre quines mesures ha pres la Conselleria per al compliment de la legislació vigent en matèria d'escomeses elèctriques

Podem passar ara al punt següent de l'ordre del dia que és la moció subsegüent a la interpellació que va ser formulada a l'Honorable senyor Conseller d'Indústria i Energia sobre quines mesures ha pres la Conselleria per al compliment de la legislació vigent en matèria d'escomeses elèctriques. Interpellació que havia estat presentada al seu dia pels Diputats senyors Joan Roig i Pere Ayguadé, del Grup Socialista.

Per a defensar la moció, té la paraula un dels dos Diputats presentants... El Diputat senyor Roig.

El Sr. ROIG: Senyor President, senyors Diputats, senyores Diputades, tal com vam exposar el Grup Socialista en presentar la interpellació corresponent, vam veure que en el tema de les escomeses elèctriques intervenien, d'un costat, els usuaris, les empreses elèctriques i l'Administració; que hi havia una legislació que tenia cura de vetllar per les relacions dels drets; que un dels àrbitres importants perquè aquestes relacions fossin bones i evitar conflictes era l'Administració, en aquest cas l'Administració catalana, la Generalitat, a través de la Conselleria d'Indústria i Energia. Vam veure també que els traspassos estaven complets: per tant, entrava de ple dintre de les competències de la Generalitat i, per tant, era un tema que, d'alguna manera, també vam veure, a través de denúncies concretes i a través de processos que estan passant, que estava al carrer, que hi havia afectats, que hi ha afectats avui dia, a diferents nivells. I, una vegada estudiada la legislació, vam veure també que la legislació era prou clara en segons quins aspectes. Aquesta legislació manifesta clarament que hi ha dos decrets: el Decret de l'any 59 que diu com s'ha de comportar l'Administració davant de cada cas i el Reglament de verificacions elèctriques, que també desenrotlla de quina manera s'han d'anar resolent els diferents casos, en cas que no estigui reglamentat.

També vam manifestar al seu moment que hi havia un ampli ventall de sentències del Tribunal Suprem en què es donava àmplia interpretació dels diferents casos que han anat passant.

Aquest tema de les escomeses elèctriques no és un tema nou que es plantegi ara, és un tema que, qui més qui menys, l'ha patit, ja a nivell urbà o a nivell rural. Moltes vegades hem sentit quan alguna empresa ha fet alguna extensió de línies o alguna modificació de voltatge, ens hem trobat que el veïnat d'un poble o el que ha anat a construir una granja ha tingut més o menys problemes per a poder solucionar el tema que se li plantejava i, llavors, aquí, i aquest ha estat també el motiu del plantejament de la interpellació i de plantejar aquí la moció subsegüent, és que hem vist que hi ha una legislació que és prou clara, que aquesta legislació cal interpretar-la clarament, dir a l'usuari quin són els seus drets i, en el cas que no entri dintre d'un dels articles 3 i 4 del Reglament del Decret de l'any 59, aleshores veiem que s'han de fer una sèrie de passos i

que aquests passos estan en mans de l'Administració.

Aleshores, jo no voldria tampoc sortir aquí a fer una denúncia expressa contra el Govern de la Generalitat o contra la Conselleria d'Indústria, vull dir que al cap i a la fi fa poc temps que els traspessos són fets. No es tracta d'això. Es tracta del fet que el problema ja existia abans, i això ja ho he dit, que continua existint avui, que hi ha una inèrcia d'abans que continua estant al carrer. I llavors, el que ens ha mogut a portar aquesta moció aquí ha estat d'intentar resoldre aquest tema, intentar que el ciutadà s'adonés que hi ha una legislació que l'empara, intentar promoure que el Govern de la Generalitat agafi el tema amb la seriositat que li correspon, perquè aquí, en aquesta tribuna, s'ha parlat moltes vegades de la crisi econòmica, de la poca incidència que tenen les inversions, i ens trobem que, per a poder invertir, per a poder crear nous llocs de treball, per a poder crear noves explotacions, és necessari fer unes inversions a vegades tan importants... A dintre del món rural, aquestes inversions sabem tots el sacrifici que costen per a poder tirar-les endavant, i veiem que moltes vegades part de la inversió que s'ha posat se'n va per canals que no li corresponen legalment i que, a dreta llei, no caldria que es paguessin.

Llavors, davant de tota aquesta exposició, el Grup Socialista ha cregut convenient, després d'escoltar les respostes de l'Honorable senyor Conseller, que calia clarificar més aquest tema, més aviat de cara a l'usuari, perquè s'assabentés bé de quina era la situació actual i que el Govern de la Generalitat prengués el tema amb la seriositat que li correspon i amb la responsabilitat que el tema comporta per a poder evitar que hi hagi abusos o per a poder evitar que hi hagi situacions que, a la pràctica, es tradueixen en un perllongament en el termini per a resoldre cada cas.

Vull dir que tots vostès sabran que moltes vegades quan un pagès o un usuari de la població vol posar electricitat, sigui el motiu que sigui, passa un mes, passen dos mesos, s'entra en una baralla o en una picabaralla entre les empreses elèctriques i l'usuari va de vegades a l'Administració i l'Administració no li dóna la contesta contundent o ràpida que es mereix l'usuari. Per tota aquesta sèrie de raons, el Grup Socialista ha presentat la moció subsegüent a la interpellació que va presentar al seu moment.

La moció que nosaltres presentem, que és prou clara, consta de dos punts. En el primer punt diem que «El Consell Executiu vetllí per l'estricta compliment del Decret 394/1959, del 17 de març, sobre escomeses elèctriques, especialment en allò establert en els seus articles 3 i 4 i a aquests efectes:

»a) Promogui una campanya pública adreçada als ciutadans, especialment a través de totes les entitats que per la seva incidència pública puguin facilitar la tasca d'informació sobre les normes que regulen les escomeses i instal·lacions elèctriques.

»b) Emprengui gestions directes amb les empreses subministradores d'energia elèctrica per tal d'acabar amb l'actuació portada fins al moment i es doni el degut compliment de la legislació vigent.»

Jo crec que aquest segon punt és important, almenys el Grup Socialista el valora com a important, perquè de problemes, encara n'hi ha al carrer, i aquí, com he dit abans, no es tracta de venir a fer una acusació directa al Consell Executiu, sinó que es tracta d'acabar amb la situació actual i que qualse-

vol usuari entengui i sàpiga que l'Administració de Catalunya té el dret i el deure d'atendre degudament aquest tema, i en virtut de cada cas que es vagi plantejant donar-li una sortida ràpida, perquè qualsevol usuari a qui es plantegi una qüestió d'aquestes la pugui solucionar al més ràpid possible. Per tant, nosaltres fem una atenció especial a aquest segon apartat del primer punt, perquè el motiu de la moció bàsicament és aquí: acabar amb les situacions que hi pugui haver, i que l'Administració realment agafi el tema amb valentia i vagi solucionant tots els casos i no els doni llargues. El primer apartat d'aquest primer punt és important perquè, mitjançant la campanya que pugui fer la Generalitat, a través d'institucions, que n'hi ha, no cal oblidar que hi ha diferents institucions on més o menys es debaten els problemes de la vida diària, ja sigui el món rural, ja sigui el món urbà. Per tant, entenem que la filosofia que és impresa dintre dels dos apartats del primer punt, és prou important.

El segon punt diu que «en el termini de dos mesos, el Consell Executiu clarifiqui tècnicament, mitjançant una disposició de rang adequat, la tasca d'arbitratge prevista en l'article 6 del Decret 394/1959, del 17 de març». Aquesta és una qüestió en què es demana que el Consell Executiu expliqui a qualsevol ciutadà de Catalunya quins són els passos que ha de fer quan se li planteja un tema per poder tirar endavant l'electrificació, ja sigui rural ja sigui urbana.

Jo voldria dir aquí, abans d'acabar la meua intervenció, que jo sé que el Consell Executiu ha fet passos, en alguns punts concrets, sobre el tema d'electrificació rural, que s'està estudiant el tema, que hi ha hagut fins i tot algun conveni entre part de la Unió de Pagesos i les empreses elèctriques —tot això ho conec—, però jo voldria recalcar aquí que el Decret del 17 de març del 1959 especifica perfectament en els seus articles 3 i 4, quan el tema està perfectament solucionat, i els articles 5 i 6, quan el tema no està tan clar i aleshores demana la intervenció de l'Administració. Jo entenc que el que està fent fins ara i ha fet —i crec que val la pena que es continuï fent—, el Consell Executiu, ha estat més des de l'òptica dels articles 5 i 6 del Decret de 59, que és en les zones on el tema no és resolt, on cal un arbitratge i parlar amb els usuaris, parlar amb les empreses elèctriques per poder portar l'electrificació a aquelles zones. Però aquí del que es tracta és que quedi ben clar quan és que un usuari es troba amb els articles 3 i 4 del 59, i quan es troba amb els 5 i 6 del dit Decret. Aleshores, bàsicament aquesta moció va encaminada a clarificar aquest tema i que els passos que s'han fet fins ara creiem que són positius, que han de continuar d'alguna manera, però que el que s'ha d'aconseguir de totes passades és que la legislació actual existent es pugui conèixer a les zones afectades i que, òbviament, es pugui arribar al seu compliment ple.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Podran intervenir els Grups parlamentaris que han presentat esmenes a la moció. Han presentat esmenes els Grups d'Esquerra Republicana, de Centristes i de Convergència i Unió. Seguint l'ordre habitual, té la paraula el representant del Grup d'Esquerra Republicana, el Diputat senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, senyories, abans de començar la meua intervenció els voldria fer notar que aquesta

esmena nostra que els ha estat repartida abans de començar la sessió, i que diu «esmena número 2», és mal transcrita, o sigui que queda completament transformada, a diferència de l'esmena que el nostre Grup havia presentat a la Mesa del Parlament. O sigui que hi sobra aquest primer tros, que diu «...incidència pública», que sembla que estiguem d'acord amb tot el paràgraf que venia anteriorment, això hi sobra, això no hi és, i ha de començar dient: «a) Faciliti la difusió de la informació sobre les normes que regulen, etc.», o sigui que la nostra esmena tendeix a començar a l'apartat a) del punt 1 amb «faciliti la difusió d'informació». Una vegada aclarit això, els voldria dir que ja quan es va produir la pregunta que ha donat lloc a la presentació d'aquesta moció que ara tractem, tots vam poder adonar-nos, tant per l'exposició del Diputat senyor Roig, com per la resposta del senyor Conseller d'Indústria i Energia, de la complexitat que comporta la interpretació de les disposicions legals vigents en matèria de connexió i subministrament d'energia elèctrica en aquells casos que surten de les simples escomeses de domicilis urbans. Aquesta dificultat d'interpretació pot generar, i en alguns casos genera, o ha generat, abusos de les empreses subministradores, que juguen sovint amb la ignorància de les disposicions que té l'usuari. Nosaltres ens hem estudiat la moció i veiem bé que es reclami al Consell Executiu que vetlli per la recta aplicació d'aquesta legislació, d'unes competències que fa poc ens han estat atribuïdes, i també que faciliti la difusió de les normes que regulen les instal·lacions i les escomeses, de manera que no puguin produir-se situacions d'ambigüitat o dubte. De tota manera, ens sembla, d'acord amb la nostra esmena, que al punt a) de la moció el text resulta força ambigu quan es demana una campanya pública d'informació a través d'entitats d'incidència pública. No sabem ben bé què són unes entitats d'incidència pública, això és confús. Creiem que aquest punt quedaria més clar si simplement es limitava a demanar, tal com nosaltres proposem, i ho repeteixo, apartat o punt a): «Faciliti la difusió d'informació sobre les normes que regulen les instal·lacions i escomeses elèctriques». Si els senyors Diputats proposants de la moció poguessin incorporar aquesta nova redacció en el primer apartat, o apartat a) del punt 1, creiem que milloràriem la redacció general de la moció, i en aquest cas podria ser assumida per nosaltres.

Moltes gràcies, senyor President. Gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula en nom del Grup de Centristes el Diputat senyor Roselló.

El Sr. ROSELLÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres, en principi, estem d'acord amb el plantejament fet pel Grup Socialista en aquesta moció subsegüent a una interpellació. Estem d'acord amb el plantejament perquè, veritablement, hi ha hagut moltes situacions que creiem completament desfavorables i injustes contra un sector determinat, que és la pagesia, en aquest cas concret.

S'han vist pressupostos elevats, pressupostos en els quals després les companyies elèctriques han anat a la baixa, amb la qual cosa demostraven que el pressupost inicial era completament fora de lloc. D'altra banda, per esmenar aquest petit defecte, últimament les companyies elèctriques s'han dividit les zones. Això fa que, si no es vetlla pel compliment de les normes estrictes, els pagesos continuïn discriminats tal com passa en altres sectors, com és el cas dels telèfons, que ja s'ha

discutit en aquest Ple, en aquesta Cambra. I per tot això, nosaltres estem d'acord amb el plantejament de la moció. Pot semblar que per les esmenes presentades per nosaltres no hi estiguéssim, però no és així, nosaltres explicarem que les esmenes presentades a l'efecte eren perquè el redactat potser no està prou d'acord o no està prou clarificat, i per això havíem presentat les esmenes que ara a continuació comentarem.

La primera, que és de supressió del punt a), va en la línia que és un text confús, i creiem que una campanya pública pot ser desmesurar el cost a l'efecte. Una campanya pública destinada a tots els ciutadans de Catalunya quan només ha de tenir incidència sobre els que pretenen instal·lar una escomesa d'electricitat, creiem que seria desmesurada. De tota manera, estem d'acord que la informació es faciliti a totes les entitats afectes al sector. Lògicament n'hi ha que tenen incidència sobre el sector: no cal dir que les Cambres Agràries són òrgans d'informació al pagès i poden intervenir perfectament en la informació al pagès, igual que les organitzacions professionals agràries també hi poden intervenir, i seria bo que el Consell Executiu, en aquest cas la Conselleria d'Indústria, els facilités tota la informació adequada perquè aquestes entitats poguessin informar tots els ciutadans interessats en noves escomeses elèctriques. No cal dir que també es podria fer a través d'oficines d'informació de la mateixa Conselleria, que qualsevol que es trobes en aquestes circumstàncies hi pogués acudir.

Per tot això, i en aquest paràgraf a), nosaltres retiràriem aquesta esmena, fent l'excepció que reduint-la, i en certa manera en la línia que plantejava després de l'explicació de l'error que hi ha a la transcripció dels papers, creiem que limitar, facilitar la difusió d'informació que plantejava el Grup d'Esquerra Republicana, creiem que s'adequa més a la realitat.

Respecte al segon punt, efectivament, no totes les actuacions portades fins ara per les companyies elèctriques han estat dolentes. Acaben d'esmentar aquí un conveni que s'havia signat amb un determinat sindicat —que al nostre punt de vista és exagerat, perquè el conveni, que jo sàpiga, eren quatre mil pessetes més per cavall contractat, creiem que això és desmesurat que ho pagui el pagès—, però, efectivament, s'han signat convenis, s'han signat convenis amb els diferents constructors d'algunes ciutats, i, lògicament, no tot ha estat dolent, per tant, creiem que el paràgraf d'«acabar l'actuació portada fins al moment» voldria dir que també ha acabat l'actuació bona. Creiem que aquesta frase, des del nostre punt de vista, hi sobraria, i proposàvem un nou redactat que vingués a treure-la.

I respecte a l'últim punt, el punt 2, que nosaltres també diem de suprimir-lo, diem de suprimir-lo per una cosa, perquè creiem que és molt difícil, se li faria molt difícil a la Conselleria treure una disposició de rang adequat, tal com diu aquí, per arbitrar el que preveu l'article 6, i es faria difícil perquè cada circumstància, cada situació, és diferent una de l'altra, i treure una norma respecte a això creiem que portaria potser més complicacions i més confusions que no pas clarificació. Creiem que l'arbitratge, la Conselleria té els elements suficients per decidir en cada moment el que és millor. De tota manera, com que això és una qüestió que afecta el Departament d'Indústria i, lògicament, haurà transmès les ordres oportunes al Grup que dona suport al Govern, nosaltres no tenim cap inconvenient que dicti normes la Conselleria, i si el Grup que li dona

suport creu que això es pot fer, nosaltres encantats, perquè això ens facilitaria la tasca a tots plegats.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió té la paraula el Diputat senyor Vallvé.

El Sr. VALLVÉ: Molt Honorable senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, ens trobem davant d'una moció que demana l'aplicació del Decret 394/59, del 17 de març. És un Decret que té més de vint-i-tres anys. Em diran potser els senyors Diputats que hi ha legislació vigent que té molts més anys i que s'aplica d'una forma habitual. Amb tot, aquest Decret té una particularitat que esmentaré més endavant.

És un Decret que està relacionat amb tota la problemàtica de les tarifes de l'energia elèctrica. No detallaré aquí la problemàtica de les tarifes d'energia, perquè l'Honorable Conseller d'Indústria ho va fer ja en la resposta a la interpellació que va ser formulada.

Com a resum, per això, podríem dir que l'usuari consumidor d'energia elèctrica, amb els rebuts que paga bimensualment de forma habitual d'energia elèctrica, no paga el cost d'amortització de la instal·lació de la presa d'energia. El mateix Decret 394/59, del 17 de març, en el seu article primer, considera que l'empresa ha d'amortitzar, mitjançant les tarifes de subministrament, les dues terceres parts de totes les noves instal·lacions de transport i de distribució. Per tant, és lògic i normal que si no es paga en les tarifes mensuals el cost de la presa d'energia, l'usuari hagi de fer una aportació en el cas de contractar energia elèctrica, en el cas d'accedir a aquesta presa d'energia.

Diguem que les competències de la Generalitat en matèria d'energia són definides bàsicament en l'article 10.5 de l'Estatut, en el qual la Generalitat té el desenvolupament legislatiu i l'execució del règim miner i energètic.

L'article 149.13 de la Constitució deixa a la competència exclusiva de l'Estat les bases de règim miner i energètic, i en aquestes bases és on entenem que cal considerar els preus de l'energia elèctrica, els quals —no ho oblidem— depenen del preu del petroli, depenen del preu de l'urani, o de l'enriquiment d'urani, i depenen també de la possibilitat de producció d'energia hidràulica que en funció de la meteorologia es pugui produir cada any en el país.

El Decret de l'any 59, en els seus articles 3 i 4, estableix uns preus en pessetes per a l'any 1959; per això he dit que aquest Decret tenia vint-i-tres anys i que el considerava un Decret molt envellit, un Decret envellit que, d'altra banda, és l'únic Decret que hi ha i és el Decret legal i el Decret que s'ha d'aplicar, però és un Decret que estableix uns preus en pessetes, que són uns preus de l'any 1959 i aquests preus, consideraran les senyores i els senyors Diputats, no tenen cap significació a l'any 1982.

Prova que aquests preus no tenen cap significació —s'ha esmentat aquí en aquesta tribuna— és que un mateix sindicat agrari s'ha avingut a pactar amb les empreses elèctriques uns nous preus de preses d'energia per a les seves necessitats, uns preus, ni cal dir-ho, molt més elevats dels que contempla aquesta legislació, aquest Decret de l'any 1959.

Vull dir també que les necessitats d'energia elèctrica l'any 1982 són bàsicament diferents de les del 59, com són també di-

ferents les possibilitats tècniques per a nous subministraments.

Per tot això, el Grup parlamentari de Convergència i Unió coneix les gestions que el Consell Executiu ha fet i fa per tal que sigui actualitzat aquest Decret de l'any 59; que sigui actualitzat, no únicament en el sentit que aquelles quantitats en pessetes que eren vàlides o podien ésser vàlides l'any 59, s'estableixin i s'actualitzin l'any 82, sinó que aquest Decret actualitzi també les necessitats d'energia elèctrica l'any 82, que són molt diferents de les de l'any 59, que ho actualitzi d'acord amb les possibilitats tècniques que hi ha avui de fer conduccions elèctriques, i que ho actualitzi també considerant, com sempre s'ha de considerar, que l'energia elèctrica és un servei públic.

El Grup parlamentari de Convergència i Unió està d'acord amb el punt primer de la moció, que el Consell Executiu vetlli per l'estricta compliment del Decret perquè, com he dit abans, és un Decret que té vint-i-tres anys, és un Decret que esmenta unes quantitats en pessetes de l'any 59, que a l'any 82 tenen molt poc significat, però és el Decret que és en vigor, i com a tal hem de vetllar pel compliment d'aquest Decret.

En canvi, no podem estar d'acord amb la redacció del punt a), perquè aquest fet de promoure campanyes adreçades als ciutadans entenem que no és el sistema adequat per a complir un decret que, d'altra banda, és un decret que té aquesta antiguitat, que té aquests anys ja per a poder ésser aplicat. Ens sembla que promoure una campanya de difusió d'aquest Decret del qual, d'altra banda, estem demanant l'actualització, seria, en aquest sentit, un contrasentit.

El Decret, de tota manera, ja he dit que s'ha d'aplicar i, evidentment, estariem d'acord a acceptar l'esmena que proposava el Diputat d'Esquerra Republicana que m'ha precedit en l'ús de la paraula, en el sentit que es faciliti la difusió d'informació.

Pel que fa al punt b) el nostre Grup parlamentari ha presentat una esmena en el sentit de substituir el punt tal com és especificat, pel següent: «que prossegueixi les gestions directes amb les empreses subministradores d'energia elèctrica, per tal que es continuï donant compliment a la legislació vigent.»

Esperem que aquesta esmena pugui ésser acceptada pel Grup proponent de la moció.

Finalment arribem a l'apartat 2, al punt 2, i estem d'acord, evidentment, a clarificar la tasca d'arbitratge que el mateix Decret atribueix a les delegacions provincials del Ministeri d'Indústria i que, un cop assolits els traspassos a la Generalitat en matèria d'indústria, energia i mines, exerceixen els Serveis Territorials d'Indústria de la Generalitat de Catalunya.

El nostre Grup parlamentari votarà, evidentment, a favor de tot allò que ajudi a clarificar la tasca dels Serveis Territorials d'Indústria i que ajudi a donar una major transparència a l'administració de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Pot ara intervenir, si ho desitja, el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): El Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES: Senyor President, senyores i senyors Dipu-

tats, molt breument per a anunciar el nostre vot favorable a la moció presentada pel Grup Socialista, tant en la seva filosofia com en el seu contingut.

Evidentment —com han explicat els diversos Diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula—, estem tractant tres temes concrets i puntuals: article 3, drets d'escomesa; article 4, canvi d'usuari amb manteniment de potència, o bé increment de potència amb idèntic usuari; article 6, facultats d'arbitratge de l'Administració, en el cas que hi haguessin diferències, entre l'empresa subministradora i aquest usuari.

I, evidentment, davant aquesta moció ens plantejàvem com a Grup parlamentari dues qüestions, una de forma i una de fons.

Una de forma en el sentit que anàvem a tractar un tema que afectava un decret de l'any 1959 i que, per tant, el Parlament de Catalunya es col·locava davant la disjuntiva d'haver de reclamar amb una moció que el Consell Executiu, utilitzant els mitjans que té al seu abast i les competències que en aquell moment ja té assumides per traspassos de serveis, faci complir —ja sigui regulant la matèria d'arbitratge més enllà del que s'anava complint fins a la data, ja sigui informant el ciutadà, que és una manera també de coaccionar des de la informació, i per l'usuari, l'Administració i fonamentalment les empreses—, una llei, un decret, perdó, que era de l'any 1959 i que, per tant, estàvem reclamant des del Parlament de Catalunya transparència, estàvem reclamant que es complís aquest mateix Decret.

I un segon plantejament de fons en el tema que afectava el comportament de les empreses subministradores d'energia elèctrica a casa nostra. Efectivament, fins a la data hi ha hagut un seguit —potser la paraula «irregularitats» no és la que explica amb claredat el comportament d'aquestes empreses— però, en qualsevol cas, una negació sistemàtica d'aquestes a subministrar a l'usuari informació —en un sentit ampli de la paraula «informació»— en relació amb els drets que aquest tenia a l'hora de contractar una nova escomesa elèctrica.

Hi havia, hi ha encara en aquest moment, per part de les grans empreses elèctriques, una resistència a elaborar pressupostos a priori que després poden ser modificats amb aquest mateix Decret del 59 a la mà. Hi ha un plantejament de dificultats tècniques: jo sóc un pagès que vull que se'm porti l'aigua al pou de la meua finca, les companyies elèctriques reaccionen dient «porti'm un informe d'un topògraf i a continuació ja farem el pressupost», que és una manera de dir-li «llanci vostè en aquest moment damunt la taula cinquanta, seixanta, setanta mil pessetes i després ja parlarem del que passarà amb aquesta escomesa». Hi ha tot el problema de la modificació de potències; hi ha el problema de la instal·lació de casetes, de reles diferencials que dificulten, vulguem o no vulguem, la contractació de més potència necessària, en un moment en què els nivells freàtics han baixat a àmplies zones, per no dir a tot Catalunya.

Hi ha també una negació a discutir aquest tema de forma global, una negació voldria dir no tant per una de les grans empreses elèctriques, en aquest cas concret FECSA, i sí una negació i un tancament total fins a la data per l'altra empresa majoritària a casa nostra, en aquest cas concret l'empresa ENHER. I, efectivament, hi ha hagut pactes entre un determinat sindicat, el sindicat majoritari que té el camp català, la Unió de Pa-

gosos, en relació amb l'empresa FECSA, és difícil que fins a la data hagin pogut quallar pactes amb l'altra empresa, precisament per aquest tancament a discutir el tema globalment i a tenir una preferència a discutir-lo de forma individual que és la manera, en definitiva, d'obtenir més avantatges d'aquesta negociació.

I, en definitiva, hi ha tota, una clarificació de les tasques d'arbitratge que nosaltres creiem que estan ben recollides en aquesta moció.

Per tant, atès que la moció planteja, en primer lloc, difondre la llei, que és una manera de subministrar informació, que sigui coneguda i que, per tant, l'administrat exerceixi també una tasca de control sobre les empreses elèctriques; que, en segon lloc, planteja acabar amb aquests problemes tècnics fonamentalment plantejats per les companyies elèctriques en el moment en què es demana el subministrament d'energia, i que en tercer lloc atorga, recomana al Consell Executiu que, mitjançant una disposició de rang adequat, ordeni les facultats d'arbitratge, per tal que siguin també conegudes pel conjunt d'usuaris i que siguin, en definitiva, una reglamentació molt més acurada que l'actualment existent, és pel que nosaltres donarem suport a aquesta moció. Amb el benentès que entenem que la moció no parla d'actualitzar cap decret, aquest no és el tema avui aquí, si aquest fos el plantejament la nostra posició segurament fóra una altra en funció del que s'hagués plantejat; estem discutint només difondre la Llei, acabar amb els problemes tècnics, actualitzar i regular les facultats d'arbitratge, competències inequívokes de la Generalitat de Catalunya.

En aquest sentit, nosaltres votarem afirmativament a la moció plantejada en el cas evident que les esmenes que s'acceptessin no modifiquessin ni el seu plantejament de fons, ni el seu escrit concret més enllà de l'estrictament acceptable per a nosaltres.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Roig té ara la paraula per a indicar si accepta totalment o parcialment algunes de les esmenes i per a fer conèixer a la Cambra el text definitiu que ha de ser sotmès a votació.

El Sr. ROIG: Honorable senyor President, senyors Diputats, senyores Diputades, jo voldria aclarir —i això es va dir també quan vam parlar en la interpellació— que l'estructura de les tarifes elèctriques que es paguen actualment, que paga actualment cada un dels usuaris, és una estructura matemàtica on hi ha diferents sumands, hi ha diferents coeficients i cada coeficient respon a diferents conceptes. Conceptes a nivell d'amortització d'estructures per a poder fer el subministrament de l'electricitat, i després també conceptes per a pagar l'electricitat que s'està gastant. Per tant, és evident que aquest Decret és antic, no parlem d'aquest Decret, vull dir que és l'únic que tenim, però hi ha hagut diferents pujades de l'electricitat i cada vegada que hi ha hagut alguna pujada en el rebut cada un dels conceptes que són dins les tarifes ha respost a criteris del Consell de Ministres.

Per tant, és la situació en què ens trobem i quan un usuari vol electricitat i paga l'electricitat, paga en concepte d'amortització actualitzat i paga en concepte de l'energia que consumeix també actualitzada.

Una vegada dit això, llavors recollint també l'exposició que

ha fet aquí l'il·lustríssim senyor Diputat Marçal Casanovas, del Grup d'Esquerra Republicana, vull dir que estic d'acord, el Grup Socialista està d'acord amb la filosofia que ha exposat aquí i, recollint el plantejament que ha fet davant la Cambra, fem la proposta que l'apartat a) del primer punt quedi exactament: «promogui la tasca d'informació sobre les normes que regulen les escomeses i instal·lacions elèctriques», anul·lant tot el que vingui després de «promogui una campanya pública adreçada als ciutadans, especialment a través de totes les entitats que per la seva incidència pública puguin facilitar», anul·lant aquest paràgraf, o sigui, agafant «promogui» i a continuació «la tasca d'informació».

A part d'això, nosaltres mantindrem el text de la moció tal com ha estat presentat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, senyores i senyors Diputats anem ara a procedir a la votació. Si algun Grup desitja que es voti el text per parts... (*El senyor Capdevila demana per parlar.*) Senyor Capdevila?

El Sr. CAPDEVILA: Els punts, separats.

El Sr. PRESIDENT: Els punts separats, molt bé.

Doncs, aleshores, votarem primerament la introducció, és a dir, des de «El Parlament acorda» fins a «aquests efectes:», a la qual no hi ha esmena. (*El senyor Vallvé demana per parlar.*) Sí?

El Sr. VALLVÉ (*de l'escó estant*): Nosaltres demanàriem que en el punt b) es votés la frase «d'acabar amb l'actuació portada fins al moment», aquesta frase que és a la línia segona del punt b), que es votés separadament també.

El Sr. PRESIDENT: Bé, una mica complicat, però ... tot és possible.

Si els sembla, doncs, votarem primerament el punt primer fins als dos punts, abans de començar l'apartat a). Sobre això no hi ha esmena.

Els senyors i les senyores Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Bé, aquesta primera part de la moció ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Votem, ara, dintre del punt primer l'apartat a), d'acord amb el text que ha fet conèixer el Diputat senyor Roig, és a dir: «promogui la tasca d'informació sobre les normes que regulen les escomeses i instal·lacions elèctriques».

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Bé, l'apartat a) ha quedat, doncs, aprovat en la forma indicada per unanimitat dels presents.

I ara anem a votar l'apartat b). Primerament sense l'incís, per tal d'acabar en «l'actuació aportada fins al moment.» Després votarem la introducció d'aquest incís. Els sembla una fórmula adequada? (*Pausa.*) D'acord?

Bé, aleshores el text que es va a votar és el següent: «b) Emprengui gestions directes amb les empreses subministradores d'energia elèctrica, per tal que es doni el degut compliment a la legislació vigent.»

Aleshores, els senyors i les senyores Diputats que hi es-

tiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El text que he llegit ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

I ara anem a votar la introducció. Després de les paraules «per tal» de la frase «d'acabar amb l'actuació portada fins al moment i...»

Els senyors i senyores Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors i les senyores Diputats que hi estan en contra?

El senyors i les senyores Diputats que s'abstenen?

La introducció d'aquesta frase «d'acabar amb l'actuació portada fins al moment» ha estat aprovada per 57 vots a favor, cap en contra i 51 abstencions.

Bé, anem a passar ara a la votació de l'apartat segon. I hi ha una esmena de supressió. S'entén, doncs, que està retirada. Doncs, en aquest cas no hi ha cap esmena, és a dir, era igual, hauríem de votar el text tal com havia estat proposat pel senyor Roig. Votem, doncs, l'apartat segon.

Els senyors i les senyores Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstenen?

L'apartat segon ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Preguntes amb resposta oral

Pregunta al Consell Executiu sobre els pròxims concursos de trasllats de professorat d'EGB

Bé, passem ara al darrer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral. Jo voldria recomanar a tots els senyors Diputats preguntants que s'atenguin exactament al que disposa el Reglament, és a dir, que la formulació de la pregunta sigui feta en un temps no superior a cinc minuts. Naturalment, demano també als representants del Consell Executiu que siguin al més breu possible.

La primera pregunta és la que adreça al Consell Executiu el Diputat senyor Joan Besa, del Grup parlamentari de Centristes, sobre els pròxims concursos de trasllat de professorat d'educació general bàsica.

Té la paraula per a formular-la el Diputat senyor Joan Besa. El Sr. BESA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, Honorable senyor Conseller, la pregunta que fa el meu Grup va referida exclusivament —i llegiré literalment el text de la pregunta— a «si es pensa donar publicitat a les vacants per als pròxims concursos de trasllats del professorat d'EGB, sobretot; de quina manera i quin procediment pensa establir perquè les reclamacions sobre les places no aparegudes en concursos de trasllat siguin ateses i resoltes en tots els casos». Ens han portat a fer aquesta pregunta fets com els esdevinguts aquí en l'últim concurs de trasllats publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat* de data del 4 de desembre, en virtut del qual resulta que, per exemple, a Sant Celoni, a Vilassar i a Barcelona ciutat no hi havia cap plaça ni una afectada per aquest concurs. Efec-

tivament, això, donat i pensat que dintre de Barcelona, que deu tenir aproximadament un cens de professorat —parlo sense massa fonament— d'uns dos o tres mil professors d'EGB, això, realment sembla que és impensable.

Les motivacions són molt clares: aquesta pregunta del nostre Grup fa referència a respectar profundament el dret, sobretot dels funcionaris, a cobrir totes les vacants que en un moment determinat puguin sortir a concurs, i en un altre sentit que la política pedagògica en matèria lingüística que el dia de demà de cara a la normalització de l'ensenyament de la llengua es vulgui fer es faci amb totes les garanties legals. Aquest és el sentit de la nostra pregunta, i per això demanem que es doni absoluta publicitat a les normes amb les quals es pensa convocar els pròxims concursos.

Res més, moltes gràcies; espero que atenguin la brevetat de la pregunta.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Besa ha estat realment molt breu. En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Agraeixo la pregunta i la brevetat del senyor Besa, senyor President, senyores i senyors Diputats. Procuraré també correspondre amb el mateix to i amb la mateixa brevetat.

Efectivament, es tracta que les llistes de vacants que van en règim ordinari de previsió de centres públics d'educació general bàsica i de pre-escolar de Catalunya van ser fetes públiques en el *Diari Oficial de la Generalitat*, com diu molt bé el senyor Diputat, amb data del 4 de desembre de 1981, per mitjà d'una resolució de la Direcció General d'Ensenyament Primari, i el que és ben clar també és que la relació d'adscripció d'aquestes vacants està pròxima a publicar-se. L'últim concurs de trasllat va ser publicat, per tant, per la Generalitat, i amb aquesta data, i també seran pròximament publicades, com li deia fa un moment, les relacions d'adscripcions.

També diu el segon punt d'aquesta resolució que es contempla un termini de quinze dies naturals, a comptar des de l'endemà del dia de la seva publicació, per a la presentació de les peticions dels concursants i reclamacions contra possibles errors o omissions en l'anunci de les places a cobrir. I en aquest sentit el que vull dir és que diverses persones han utilitzat aquesta possibilitat de recurs, que s'han rebut reclamacions de vacants i que s'han realitzat les oportunes rectificacions en els casos procedents. És voluntat, és desig i és intenció del Departament que hagin sortit totes les vacants, i si en algun cas no han sortit, estem disposats a rectificar-ho.

Podem assegurar, a més a més, que en els futurs concursos de trasllats es continuaran anunciant les vacants en el *Diari Oficial de la Generalitat* i que evidentment es concedirà el preceptiu termini de reclamacions i es resoldrà segons la procedència o no d'aquestes.

Com a informació complementària —i potser per a poder acabar d'aclarir aquest tema—, li volem dir que en les vacants que van sortir el 4 de desembre es van ometre, com s'ha fet des de fa anys, ja des del període anterior, quan no s'havien produït els traspasos, les vacants que pertanyen a les escoles autoritzades per a l'ensenyament en català, i les de les escoles de més de quatre unitats que són de previsió especial.

La relació d'aquestes vacants del concurs d'escoles autoritzades en català és a punt de sortir, no sé si ha sortit avui o sorti-

rà demà, i en la convocatòria d'aquest concurs, com s'ha fet els anys anteriors, s'explicita igualment el termini de quinze dies naturals per a la presentació dels concursants i per a les reclamacions contra possibles errors o omissions. Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Besa desitja replicar o repreguntar?

El Sr. BESA (*de l'escó estant*): Molt breument, des de l'escó. Amb la cordialitat de sempre, efectivament, fer palès el meu agraïment al senyor Conseller per les explicacions que ens ha donat, però simplement comentar que a la resolució de convocatòria del 4 de desembre, a part que no té cap suport legal —i això no deixa de ser més que un requisit formal—, és a dir, no hi ha un article, no hi ha un precepte legal que justifiqui aquesta convocatòria... Suposo que només és una omisió formal. En les altres resolucions, en les altres convocatòries sí que hi és, però en aquesta, concretament, d'EGB falta. A part d'això, que no hi ha suport legal, no hi ha un precepte legal que justifiqui aquesta convocatòria, dir-li que l'article primer d'aquesta resolució diu: «He resolt fer públiques les llistes de vacants a proveir a Catalunya dels torns de consorts i voluntari els trasllats generals i restringits en localitats de més de deu mil habitants i en unitats d'educació pre-escolar explicitades en l'annex d'aquesta resolució.» Per error o pel que sigui, aquest annex no consta, i només en aquesta resolució, dins el *Butlletí Oficial de la Generalitat*. En altres concursos sí que hi consta. Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Conseller, desitja afegir alguna cosa?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (*de l'escó estant*): Ja ho comprovaré. Estic convençut del que diu el senyor Diputat que probablement aquest annex no consta; el que passa és que aquest ha estat l'annex i aquest ha estat el document pel qual s'han formulat totes les sol·licituds per al concurs de trasllat. Quant al suport legal d'aquesta convocatòria, vull recordar al senyor Diputat i a la Cambra que en el Decret de Traspasos el que queda establert és que es traspassa, entre altres coses, el dret a realitzar el concurs de trasllat per la Generalitat. Per tant, això ve emparat per un decret, que és el Decret de Traspasos.

Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre un reportatge publicat a «Magazine Actual»

Sr. PRESIDENT: Passem a la pregunta següent, que és la que formula el Diputat senyor Marià Lorca, del Grup parlamentari de Centristes, al Consell Executiu, sobre un reportatge publicat en la revista *Magazine Actual*.

Té la paraula per a exposar la pregunta el Diputat senyor Lorca.

El Sr. LORCA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, passo tot seguit a llegir-vos la pregunta que adreço al Consell Executiu per tal que sigui contestada oralment en aquesta Cambra.

La revista *Magazine Actual* núm. 1, fulls 72-73, publica un reportatge titulat «No le toquéis el mercado al alcalde»; parla de la construcció d'un mercat a Cardedeu. Segons sembla està afectat per greus conflictes. El contingut d'aquest re-

portatge es refereix als Serveis d'Assessorament Municipal de Convergència, a la Generalitat, i amb els quals l'empresa Mercatenia, executora de diverses obres planejades pel SAM, es troba fortament vinculada. Ja que aquest escrit de la revista esmentada posa en qüestió l'honorabilitat del Consell Executiu de la Generalitat, aquest Diputat pregunta a qui correspongui i al Consell Executiu que expliquin als membres d'aquesta Cambra quina és la seva posició davant el tema denunciat, ja que el seu contingut posa en qüestió l'honorabilitat del Consell Executiu de la Generalitat i no tenim coneixement que hagi pres fins ara cap mesura en aquest sentit.

Abans de passar a escoltar la resposta em permeto d'afegir que el motiu d'aquesta pregunta és ben simple: es tracta que el nostre Grup parlamentari considera que l'esmentat tema s'ha de clarificar degudament, ja que no és bo que públicament es posi en qüestió, com ja he dit abans, l'honorabilitat del Consell Executiu de la Generalitat i que aquest no surti al pas del fet amb els mitjans que la llei posa al seu abast.

Res més, gràcies, senyor President, senyors i senyores.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu té la paraula per a contestar la pregunta l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, efectivament, tal com ha explicat el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, el senyor Lorca, la revista *Magazine Actual* publica en el número 1, fulls 72-73, el reportatge del qual ell ha fet esment, «No le toquéis el mercado al alcalde». Efectivament, en aquest article hi ha unes al·lusions al Consell Executiu que, segons com, podrien ser considerades atemptatòries contra l'honorabilitat del mateix Consell. El Consell ha seguit sempre davant d'aquestes informacions, comentaris i opinions de caràcter sensacionalista el criteri —jo entenc prudent— de mantenir-se'n tant com pot al marge, amb la intenció de no desbordar temes que moltes vegades no tenen cap mena d'importància, o bé, en tot cas, no tenen cap mena de fonamentació.

Però, això no obstant, en aquest cas concret, i en algun altre, però evidentment en aquest cas concret, ja que es tracta de la pregunta que se'm formula, el Consell Executiu va fer un informe legal sobre aquest tema i sobre les possibilitats d'actuar per aquesta via.

Després d'haver ponderat els pros i els contres i d'haver conegut l'informe dels juristes, el Consell va considerar que no era oportú en tot cas prendre cap mena de decisió per via legal, per via jurídica, i, per tant, no ha realitzat cap acció concreta en aquest sentit, repeteixo, perquè, un cop assessorat degudament, ha considerat que no era ni oportú ni necessari.

Res més, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Lorca desitja replicar o repreguntar?

El Sr. LORCA (*de l'escó estant*): Sí, senyor President. Bé, jo, el que vull dir sobre el tema és que el nostre Grup no valora positivament la decisió presa pel Consell Executiu, ja que considerem que un dels factors que fa més mal al sistema democràtic, en general, i a la llibertat d'expressió, en particular, és que es faci d'aquesta un ús equivocat, tot aplicant aquest dret constitucional per difamar les institucions democràtiques i també els seus legítims representants. Per tot això, considerem

que no és satisfactòria la resposta, ja que el tema de l'honorabilitat del Consell —ho repeteixo una vegada més— per a nosaltres és de suficient importància perquè s'aclareixi a l'opinió pública.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Governació no desitja afegir res més? (*Pausa.*)

Pregunta al Consell Executiu sobre les normes de matriculació per al curs 1982-1983

Passem, doncs, a la pregunta següent, que és la que formula el Diputat senyor Celestino Andrés Sánchez Ramos al Consell Executiu, sobre les normes de matriculació per al curs 1982-83. El senyor Sánchez Ramos té la paraula.

El Sr. SÁNCHEZ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, hem de recordar que les normes de matriculació i la matriculació han estat un tema conflictiu sempre a Catalunya, però també cal dir que aquesta conflictivitat havia tingut una característica, i és que era l'Administració central qui decidia aquesta normativa fins fa poc temps. Ara, és la Generalitat de Catalunya qui ho fa, i, per això, aquest tema té importància, no simplement pel tema concret i específic sinó perquè és l'Administració catalana qui ho fa, i tenim una normativa de matriculació del curs 82-83 elaborada per la Direcció General d'Ensenyament Primari de la Generalitat de Catalunya que planteja un element de retrocés a la realitat que, en moltes escoles, s'està vivint en aquests moments. Aquest element de retrocés —i ho llegeixo textualment— és que mentre hi hagi demanda i necessitat de places escolars, i l'espai físic ho permeti, el nombre d'alumnes no serà inferior a trenta-cinc alumnes per aula. Hem de dir que aquest és un element de retrocés concret i específic en la realitat que moltes escoles estan vivint, i joestic segur que molts dels Diputats que són aquí, i també el senyor Conseller, són conscients d'aquesta realitat, que és que en aquests moments hi ha moltes escoles que estan treballant amb menys de trenta-cinc alumnes. Però aquesta norma no simplement és un element de preocupació perquè planteja aquest tema, sinó perquè, a més, ho planteja l'Administració catalana, i perquè, a més, fa que l'esforç que molts ajuntaments han plantejat tingui ara un problema concret i específic.

La nostra pregunta, per a ser breu, seguint la tònica que fins ara s'ha plantejat, no explicaria tots i cada un dels raonaments que es plantegen en el *Butlletí*, número 74, però és important que l'Administració catalana sigui capaç, des del nostre punt de vista, de tenir en compte aquesta realitat que estan vivint les escoles. És per això que la nostra pregunta va dirigida en el sentit de quin criteri ha seguit el senyor Conseller de la Generalitat per pensar que, augmentat la quantitat de nens per aula, és possible que es pugui millorar la qualitat de l'ensenyament a Catalunya. Moltes gràcies, senyores Diputades, senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu té la paraula, per a contestar la pregunta, l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en relació amb la pregunta del Diputat senyor Celestino Andrés Sánchez Ramos, referent

a les normes de matriculació per al curs 82-83, he d'aclarir, en primer lloc, que la xifra de trenta-cinc alumnes per aula és només un punt de referència que ens permet ajustar recursos i demandes en llocs concrets. Ell ho ha llegit quan ha dit que, mentre hi hagi demanda i necessitat de places escolars, i l'espai físic ho permeti —és a dir, que hi hagi demanda i necessitat de places escolars—, el nombre d'alumnes, aleshores, no serà inferior. Per tant, repeteixo que és un punt de referència que ens permet ajustar recursos i demandes en llocs concrets.

En realitat, aquest curs 1981-82, la mitjana d'alumnes per aula a Catalunya és de 30,68 al pre-escolar —a la província de Barcelona m'estic referint— i de 30,90 a l'Educació General Bàsica, també a la província de Barcelona. I, segons les dades de matriculació que tenim —la pre-matriculació en bona part ja s'ha fet—, les nostres previsions són que aquesta cua no augmentarà. D'altra banda, els estudis demogràfics més recents posen de relleu que en els darrers cinc anys la natalitat ha disminuït en una proporció molt alta, i que la immigració ha cessat pràcticament. Si aquesta tendència persisteix, el nombre d'alumnes per escolaritzar anirà decreixent de manera progressiva, i això voldria dir que, malgrat que s'ha incrementat en un nombre aproximat de 700 professors al sistema educatiu a Catalunya, sobretot a l'escola pública, i els que s'incrementessin aquest any, això complementaria aquesta afirmació que jo he fet. Malgrat això, jo també els vull dir, que en aquest darrer curs —i en la pregunta escrita hi havia una referència al pre-escolar—, s'ha incrementat respecte als dos darrers anys en més de dotze mil el nombre de places de pre-escolar a les escoles públiques de Catalunya, i enguany hi ha una partida de més de sis mil milions per a inversions en el pressupost de la Generalitat. A més a més, no és cert que la cua mestres/alumnes sigui inferior a l'escola privada, com diu en la seva pregunta escrita, sinó tot el contrari. En efecte, les estadístiques ens demostren que aquesta relació és més elevada en l'escola privada, ja que se situa en 31,65 en l'ensenyament pre-escolar i en un 35,20 en l'Educació General Bàsica, enfront del 30,68 i 30,90 de l'escola pública. Jo els demanaria que quan fessin aquestes observacions, les confrontessin amb realitats.

D'altra banda, les nombrosíssimes investigacions pedagògiques realitzades a diferents països han posat de relleu que les causes del fracàs escolar són molt complexes, i es refereixen, en primer lloc, a la procedència socio-econòmica dels alumnes i al nivell cultural de les famílies de procedència, essent la cua una variable més en el conjunt de les que s'han de prendre en consideració quan es parla de fracàs escolar. És una variable, però és una variable més.

Pel que fa a les possibles expulsions d'alumnes de les escoles privades a què feia referència el també senyor Diputat, jo li haig de dir que no són permeses, i li haig de demanar que, si té coneixement d'alguna d'aquestes, que la denunciï als Serveis Territorials que corresponguin, els quals procediran en conseqüència. Aquesta és, jo crec, una asseveració que caldria denunciar, i jo recomano al senyor Diputat que ho faci, si en té coneixement.

En relació amb la circular del Departament d'Ensenyament sobre educació especial, voldria fer present al senyor Diputat que els principis que s'hi exposen s'estan acomplint: enguany hem decidit incrementar, el curs vinent, el nombre d'equips multidisciplinaris fins a 12, i els hem destinat justament a les

zones més deprimides de Catalunya. A part d'això, a les escoles de suburbis tenim, a més, una cua que se situa per sota dels 25 alumnes, i voldria explicar als senyors Diputats que hem revisat la tipologia de les escoles de suburbi i que està a punt de sortir una ordre per la qual s'amplien aquestes escoles arreu de Catalunya, però d'una manera molt especial al Prat de Llobregat, a Badalona, Sant Boi, Gavà, Santa Coloma, l'Hospitalet i d'altres zones de Catalunya on cal aplicar el model de l'escola compensatòria.

Pel que fa al cicle inicial d'Educació General Bàsica, que es pot fer en tres o quatre anys, segons el nivell maduratiu dels alumnes, no comportarà cap increment substancial de la cua, perquè aquestes recuperacions es tenen en compte a l'hora de formalitzar matrícules. Quant al període d'escolarització no obligatòria, i assenyalant el fet de la no obligatorietat del nivell de pre-escolar, cal dir que, en contra del que sosté el senyor Diputat, el Departament d'Ensenyament ha fet un gran esforç en aquest sentit i que actualment estan escolaritzats aproximadament el 80% dels nens de cinc anys, i un 65% dels nens de quatre anys.

I res més, senyor Diputat. Vull pensar que les nostres actuacions —creació dels equips multidisciplinaris, extensió del règim d'escoles de suburbis i preocupació constant per la qualitat de l'ensenyament de les escoles, encaminades a compensar les desigualtats socials i afavorir les zones més deprimides de la nostra geografia, amb uns criteris de racionalitat i d'eficàcia—, demostren més que amb paraules quina és la nostra política i quines les nostres preocupacions.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Sánchez Ramos desitja replicar o repreguntar?

El Sr. SÁNCHEZ (*de l'escó estant*): Des de l'escó mateix, dir-li que, de moltes de les qüestions que el senyor Conseller planteja, nosaltres en teníem consciència. El que passa és que l'element que no acaba de resoldre la seva resposta és per què és necessari, en aquests moments, que l'Administració catalana faci una norma de matriculació de les característiques que es fan, quan aquesta normativa, en la pràctica, com ell ha plantejat, s'està situant a trenta alumnes. Nosaltres voldríem entendre de veritat el que ell ha plantejat, i és que solament és un element indicatiu i que no passarà d'això. Aquesta era, fonamentalment, la preocupació nostra i a veure si és veritat que sigui exclusivament com un element indicatiu.

Moltes mercès, i, segurament, en el transcurs de l'aplicació d'aquesta normativa, el Parlament i el conjunt dels ajuntaments veurà l'actitud de la Conselleria.

Moltes mercès.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Guitart?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (*de l'escó estant*): Des de l'escó. Jo no he dit un punt indicatiu, jo he dit un punt de referència, tal com el senyor Diputat ha llegit, i ho vull tornar a llegir. Diu la nota de la Direcció General que «mentre hi hagi demanda i necessitat de places escolars i l'espai físic ho permeti, el nombre d'alumnes no serà inferior a 35 alumnes per aula». Jo li puc assegurar que, això, ho complirem, i, si s'han de quedar infants al carrer o amb pitjor escolarització, complirem aquesta referència, que és un punt de referència, 35 alumnes per aula. Quan sigui possible no arribar-hi, així es co-

mplirà, però, si hi ha necessitat de deixar-los al carrer, nosaltres complirem els 35 alumnes per aula. Això és el que he dit i això és el que volia dir, senyor Diputat, i com vostè ho podrà comprovar, això, ho drem a terme.

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre el nou traçat per al ferrocarril entre Santpedor i Sallent de Llobregat

El Sr. PRESIDENT: Passem a la pregunta següent, que és la que formula el Diputat senyor Felip Lorda, del Grup Socialista, a l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre el nou traçat per al ferrocarril entre Santpedor i Sallent. Per a presentar la pregunta, té la paraula el Diputat senyor Lorda.

El Sr. LORDA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, la substanciació de la pregunta que adrecem, en particular, a l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques apareix en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, número 78, del proppassat dia 26. La qüestió, la resumeix una breu notícia de premsa apareguda al periòdic de Manresa *Regió 7*, número corresponent al dimarts 23 de febrer d'enguany. Aquesta notícia diu: «El Consell Executiu de la Generalitat va aprovar ahir —és a dir, el 22 de febrer— a proposta del Conseller d'Obres Públiques i Política Territorial, Josep M. Culler, el projecte de nou traçat per a la via fèrria de la Generalitat entre Manresa i Sallent, que ara haurà de sortir a concurs-subhasta per a l'adjudicació de les obres, amb un sostre pressupostari de 600 milions de pessetes. El projecte aprovat correspon a la rectificació del traçat inicialment previst, que havia estat impugnat pels propietaris de terres de conreu afectades.» Hi havia, doncs, un traçat inicialment previst, respecte al qual la decisió del Consell Executiu del 22 de febrer va ser una rectificació. Aquí, cal il·lustrar les senyores i els senyors Diputats amb dues dades que ens indiquen les proporcions d'aquesta rectificació. Primera: el traçat inicialment previst n'estava tant, de previst, que, fins i tot, s'havia adjudicat la realització del projecte a una empresa determinada. Segona dada: el pressupost destinat a la realització d'aquest primer projecte pujava a uns 250 milions de pessetes, és a dir, menys de la meitat de la quantitat que es destina al nou projecte. La diferència és substancial: la rectificació del primer traçat, que ha exigit, doncs, la rescissió de contracte amb l'empresa a la qual havia estat adjudicat el projecte, amb la corresponent indemnització, suposem, li costa al tresor de la Generalitat, és a dir, al contribuent, 350 milions de pessetes. Es diria que el Consell Executiu va tenir poderoses raons per a substituir un projecte per l'altre; ara bé, en voler esbrinar aquests motius, un alt càrrec del Departament de Política Territorial i Obres Públiques declarà textualment: Les raons polítiques han guanyat les tècniques, en aquest cas. I notin l'estructura de la frase; és a dir, sembla que hi ha hagut un combat entre les raons tècniques i les polítiques i han guanyat les polítiques. Simplement preguntem quines han estat aquestes raons polítiques que el Consell Executiu ha valorat en 350 milions de pessetes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a contestar la pregunta té la paraula el Molt Honorable senyor Conseller de Política Territorial i

Obres Públiques.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, en primer lloc, cal remarcar que el Consell Executiu de la Generalitat no aprovà el mes passat de febrer un projecte endarrerit nou, del projecte del ferrocarril entre Santpedor i Sallent, perquè aquesta no és competència del Consell, sinó que simplement aprovà unes bases d'estudi per a concursar a la redacció d'un projecte i a la construcció de l'obra pertinent d'un nou traçat dels ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya entre Santpedor i Sallent.

En segon lloc, es va donar com a pressupot orientatiu màxim de concurs la quantitat de 600 milions de pessetes, la qual cosa no vol dir que sigui la definitiva, sinó que els concursants poden presentar ofertes per sota d'aquest import, sempre dintre dels límits del que es pugui considerar que no sigui baixa temerària.

En tercer lloc, en redactar-se aquestes bases del nou projecte, evidentment, la gent que ha vist o que ha pogut veure el projecte ha pogut comprovar el següent, que s'ha aprofitat aquest nou projecte per a introduir unes millores substancials per tal d'adequar-ho als nous condicionants que ha de tenir aquesta línia ferroviària, per a poder-lo adaptar a la possible perllongació fins a Berga i fins i tot fins a Puigcerdà.

Aquests condicionants són els següents: Radis mínims de 500 metres per velocitats de 100 quilòmetres per hora; previsió de doble via en l'explanació; obres de fàbrica i túnels; supressió de tots els passos de nivell existents i possibles en el nou traçat; perllongació del tram de via més enllà del previst en el primitiu projecte per tal d'arribar a la futura estació de Sallent, cosa que no es contemplava en el projecte primitiu número 1. A més a més, per a resoldre l'oposició dels ajuntaments i altres afectats pel traçat primitiu s'ha suggerit de fer-lo discórrer per la muntanya, lluny de la plana, per tal d'evitar l'afectació de les terres de conreu. Aquestes millores de projecte i el canvi de traçat abans esmentat, les dues coses, millores tècniques per un costat, aquestes millores del projecte i el canvi de traçat abans esmentat, justifiquen amplament l'augment de pressupost, el qual, insistim, encara no és definitiu en la seva magnitud; el que aprova el Consell Executiu és el sostre anunciat com a màxim.

La data de començament de les obres no és forçosament la de mitjan juny; vull aclarir això. Les obres es començaran quan s'hagi fet l'adjudicació definitiva del projecte i obra, i un cop aconseguits tots els tràmits legals per a la seva resolució.

És evident, senyor Lorda, que en unes declaracions, publicades en el número 18 de febrer d'enguany de *Regió 7*, el Director General de Transports, en referir-se al nou projecte, comentà que les raons polítiques han guanyat les tècniques en aquest cas, entre cometes. El traçat de l'anterior projecte, que passava per la plana per tal d'obtenir els pendents mínims, afectava terres de conreu de bona qualitat que cal reconèixer que són escasses a la zona.

Això provocà una forta oposició dels pagesos afectats i de les corporacions locals. D'aquesta oposició, els mitjans de comunicació se'n feren aleshores ja ressò, d'aquella inquietud. A la mateixa *Regió 7*, que vostè veig que coneix, podria vostè trobar aquesta oposició. A aquestes dificultats es referia el Director General en parlar de raons polítiques perquè ha estat,

evidentment, una opció política de govern el fet d'optar per un nou traçat que no malmetés unes terres de conreu i que suposava, evidentment, el fet de malmetre aquestes terres de conreu, un cost social, una anàlisi de cost que, en definitiva, s'assumia des d'aquest Consell Executiu.

Jo li vull dir, senyor Lorda, que aquestes decisions no són úniques, ni seran les úniques, ni seràn les úniques. Evidentment, doncs, d'alguna forma, jo diria que, si vostè vol, és més eficaç, i suposo que vostè no hi estarà d'acord, el fet que des d'una Conselleria d'Obres Públiques es digui que aquesta carretera va per aquí i s'ha acabat i no s'escolti ningú. Molt més ràpid, molt més operatiu; es pot anar molt més de pressa. Jo li podria dir que en aquests moments tenim projectes encallats justament per això, per escoltar i per consultar els afectats i escoltar en alguns casos els mateixos ajuntaments, cas de Das, cas de la carretera de Tivissa, etc. I en tots aquests casos hi haurà una decisió política que de vegades suposarà modificació del projecte i de vegades suposarà encariment del projecte, en tant que suposi el fet d'una disminució dels costos socials que podien repercutir en una determinada comunitat.

Quan en definitiva un partit polític es reuneix i es planteja si ha de ser un embassament fet a Rialp o ha de ser fet en un altre lloc, està prenent una opció política, més que una opció tècnica, perquè està també mesurant els costos socials que significa embassar una zona o negar-ne una altra. I, per tant, és evident que és una opció política decidir aquest lloc o decidir aquest altre.

D'exemples també n'hi podria dir de fets d'ara que no corresponen exactament, diguem-ne..., que en aquests moments estem portant sobre la taula. La variant, per exemple, que en aquests moments s'està estudiant del segon cinturó, que estem estudiant Generalitat amb Corporació, conjuntament, a Santa Coloma. És evident, ja li dic d'entrada, que si vostè troba un projecte inicial del segon cinturó en el seu pas per Santa Coloma, ho dic per si em fa la pregunta, el que segurament sortirà a subhasta serà més car que el projecte inicial. Per què? Perquè l'Ajuntament de Santa Coloma, la Corporació i els tècnics de la Direcció General de Carreteres han suposat que podia ser molt traumàtic per a Santa Coloma el fet que passés un cinturó que no anés, per exemple, rebaixat o enterat. És evident que aquí hi ha una opció política, i per tant les raons polítiques, per dir-ho així, s'imposaran a les raons tècniques, que podria ser perfectament que el cinturó passés, en aquest cas poso aquest exemple, per la plana, sense necessitat de soterrar. Evident en aquest cas; per tant, les declaracions del senyor Toses, Director General de Transports, eren correctes, eren exactes. Evidentment, hi ha una opció política que ha significat des del nostre punt de vista fer que el cost social que significava malmetre unes terres de conreu fos rectificat a través d'un nou pas que significava anar per la muntanya.

L'increment que vostè diu, això ens costa 350 milions, no és veritat. Això és l'únic que és veritat, perquè li dic que a més a més d'un nou traçat que significa passar no per la plana sinó per la muntanya, a més a més hi ha unes prolongacions, que és el que he llegit abans, que no eren en el projecte inicial.

Res més, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Lorda desitja replicar? (Pausa.) Té la paraula el senyor Lorda.

El Sr. LORDA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats.

Bé, escoltant l'Honorable senyor Conseller s'arriba a la conclusió que el concepte raons polítiques no està ben definit, perquè si aquestes raons polítiques deriven de certes pressions que s'exerceixen per la gent interessada, grups de pressions, interessats que no es passi per les seves terres, aleshores jo no veig aquí el que se'n pot dir una explicació una justificació estrictament política.

Nosaltres enteníem que el traçat, o el segment, diríem, de via fèrria entre Santpedor i Sallent, enteníem que si aquest segment s'estava ara refent amb un altre traçat, en vistes a la prolongació a Berga i eventualment a Puigcerdà, de tal manera que això es convertís en una artèria fèrria de comunicació entre França i Catalunya, compreníem que hi hauria raons tècniques que encaririen el projecte perquè s'hauria de muntar una infraestructura adequada a aquestes perspectives. Per això, si no hi hagués hagut la intervenció del seu Director General hauríem admès el canvi de traçat o el canvi de projecte. Ara, nosaltres no ens podem sostreure a la impressió que aquí... Perquè, senyor Conseller, la disjuntiva és entre interès general —aquest és un concepte, almenys doctrinalment i d'una manera molt explícita, vigent des del segle XVIII com a mínim—, la disjuntiva és entre l'interès general i l'interès d'uns quants.

Cal tenir en compte que hi va haver dues reunions per separat de tècnics de la Generalitat amb representants dels partits a Manresa, Convergència i Unió i el Partit Socialista, quan es va començar la campanya per part de pagesos i sobretot de Joves Agricultors en contra del primer traçat.

En aquestes reunions, els representants dels dos partits van coincidir que el traçat millor era el primer, ja que qualsevol altre era excessivament car, i per tant no era justificable el canvi.

El canvi aquest, realment, ha sorprès considerablement l'opinió pública de la comarca. Repeteixo, en resum, que ens és difícil sostreure'ns a la impressió que el Consell Executiu ha cedit en aquest cas a les pressions d'uns quants propietaris, en virtut potser d'allò que el clàssic alemany va anomenar afinitats electives, i no ha vacil·lat a sacrificar l'interès general.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula per a replicar.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: (*De l'escó estant.*) Em sembla, senyor Diputat, que —i em sembla que vostè ho ha copsat molt bé— hi ha un increment de preu que és degut a una variant tècnica, al fet d'allargar-ho, i hi ha un increment de preu degut a una variació del traçat, degut a raons polítiques, torno a dir-ho.

I la política què és, senyor Diputat. Vostè, vostè em sembla que és dels que creu en la lluita de classes, vostè és dels que diu, doncs, que, en fi, els interessos no són sempre afins, vostè és dels que diu, en definitiva, que els interessos d'uns no són coincidents amb els altres. Bé, jo sense creure en la lluita de classes, li dic que, evidentment, els interessos moltes vegades, doncs, dels pagesos no tenen perquè coincidir amb els interessos, per exemple de, en fi, doncs dels botiguers, per exemple; ja veu, no tenen perquè coincidir. I, és clar, del que un potser per la seva formació vol fugir sempre, i de vegades

fa por que hi hagi gent que tingui tendència a no fugir-ne, és d'un cert maniqueisme, és d'aquesta història dels bons i dolents. És a dir, ara li posaré un exemple. Si el Consell Executiu ara diu, per exemple, ara diu que vostè sap que està en aquests moments pel traçat de Das —sap greu que el Diputat senyor Ganyet no sigui aquí, hem estat comentant el tema avui—, el traçat de Das de la sortida del túnel del Cadí, està, diguem-ne, doncs, en aquests moments, sofrint una pressió... Aquest Conseller està sofrint una pressió pels ajuntaments, per pagesos, pels Grups de l'Alt Pirineu, està sofrint una pressió per tal que es digui, bé, quina serà la xarxa de la Cerdanya; que es digui d'una vegada això, si és que realment ha de passar per Das, si s'han de tallar aquests arbres, si no s'han de tallar. Això és una pressió, això és una pressió. O per exemple, li posaré el de Santa Coloma. A Santa Coloma hi ha una pressió. Vaig estar-hi el dilluns. Hi ha un Diputat, o un Regidor, perdó, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que em deia: escolta, és la nostra cremada fer passar això per aquí: per tant estudiem-ho realment. Com realment fem passar per Santa Coloma un segon cinturó que no acabi de trinxar la ciutat?

Aleshores, jo sóc sensible als arguments de Das, de Santa Coloma i de Santpedor, i no trobo dolents ni uns ni els altres ni els de més enllà. Els trobo tots molt raonables moltes vegades. I per tant, és clar, el Consell Executiu ha cedit davant les pressions dels pagesos propietaris, de Joves Agricultors? Escolti, i segurament cedirà també a les pressions i no pressions, realment a les raons objectives però pressions en definitiva, que presentaran segurament l'Ajuntament de Santa Coloma i la Corporació Metropolitana perquè no es faci un traçat que tècnicament és correcte —que econòmicament, en el concepte economicista, em permetrà, perquè és també més barat—, però que evidentment suposo que els costos socials seran molt més forts que no pas els que podrien ser. I, en aquest cas, el Consell Executiu també cedirà, senyor Lorda, també cedirà perquè creu que la seva obligació és tenir, doncs, aquesta visió de conjunt —vostè em permetrà— o aquesta visió globalitzadora que en definitiva és la que permet, crec jo, fer en aquests moments unes obres públiques que estiguin al servei de tothom.

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Treball sobre els cooperativistes afectats per la situació de la Caixa de Crèdit Mutual

El Sr. PRESIDENT: Passem, ara, a l'altra pregunta, que és la que formulen a l'H. Sr. Conseller de Treball els Diputats senyor Joan Codina i Lluís Armet, Xavier Guitart i Pere Ayguadé, del Grup Socialista, sobre els cooperativistes afectats per la situació de la Caixa de Crèdit Mutual.

Per a formular la pregunta té la paraula el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, intentant ser molt breu en aquesta pregunta i fent un extraordinari esforç per no caure en plantejaments maniqueistes, sobretot quan ens dirigim al Conseller de Treball en aquest tema, intentaré presentar aquesta pregunta.

Per tots és coneguda la greu situació de la Caixa de Crèdit Mutual que ha tingut una greu repercussió perquè ha afectat més de dues-centes mutualitats de previsió social, més de

dues-centes cooperatives de les diferents branques i uns cinc mil cooperativistes i mutualistes que optaren al seu moment per aquesta institució considerant-la com un instrument financer idoni, indubtablement, per a projectar els seus ideals de cooperació.

Recordar també les competències que sobre cooperativisme té la Generalitat de Catalunya. Recordar el conjunt d'irregularitats que aquesta institució en els darrers mesos presenta, irregularitats que són conegudes pel Consell Executiu, irregularitats que es fan paleses a través dels mecanismes institucionals o parts d'aquests mecanismes institucionals de la mateixa Caixa de Crèdit Mutual, que proposen unes alternatives d'actuació, que posen damunt de la taula unes irregularitats manifestes, de tipus financer i de tipus, podríem dir-ne, quasi delictiu, i no vull utilitzar un altre tipus de termes perquè en aquests moments hi ha una querella criminal presentada en els jutjats —no vull entrar en aquests temes—, la qual cosa fa que el Govern de la Generalitat de Catalunya fos perfectament coneixedor de la greu situació de la Caixa de Crèdit Mutual.

La situació arriba a uns nivells de deteriorament progressiu, surt en els mitjans de comunicació... Indubtablement significa una mala imatge per al cooperativisme, significa que moltes cooperatives estan afectades i significa que un instrument del cooperativisme català, amb independència dels seus criteris fundacionals, que podria ser idoni, estava posat en dubte. I, sobretot, quan ens trobem en una situació d'absorcions progressives, de crisis bancàries i de dubte o de manca de confiança en relació amb aquelles institucions que són petites o mitjanes, i assistim, si més no, a una situació d'oligopoli financer creixent sobre el mercat financer català.

No voldria, amb aquesta pregunta, referir-me, com un il·lustre Diputat d'Esquerra Republicana va fer al Conseller d'Economia i Finances, que respongué amb la clàssica actitud, diguem-ne, intel·ligent i distanciada dels problemes concrets que afecten la població de Catalunya dient: «La Caixa que ho podria comprar no ho vol comprar i la Caixa que ho voldria comprar, doncs, no ho pot comprar», és a dir, adduint les raons de l'ordre d'expansió de les Caixes d'Estalvis, etc. i fent aquest tipus de consideracions.

El que ens preocupa, a nosaltres, amb independència que el Consell Executiu davant qualsevol realitat social de transcendència ha de tenir una actitud de govern, una actitud de vetllar i tutelar en tot moment, una actitud de presència. El que ens preocupa, a nosaltres, no és enlloc. És a dir, aquí s'ha optat pel mutisme, pel silenci i per la política que podríem definir, fonamentalment, com la política del *Don Tancredo*, que tanta tradició té a les curses de braus, davant de problemes que afecten milers de petits estalviadors.

Nosaltres hem volgut enfocar aquesta pregunta fonamentalment al Conseller de Treball perquè el Conseller de Treball ens pot dir que no té competències sobre una caixa de crèdit, és evident, però el Conseller de Treball té competències sobre el cooperativisme, en el seu conjunt. Estem en aquests moments en debat d'una llei de cooperatives; hi ha, per tant, una voluntat de donar suport actiu a aquestes cooperatives afectades. I aquestes cooperatives afectades han hagut d'anar a una autoorganització amb el conjunt de cooperativistes afectats i fer aquestes accions de forma dispersa en el si de la societat de Catalunya, en el si de l'Administració de la Generalitat, en el

si de l'Administració de l'Estat, sense que hi hagués cap política de tutela de qui té responsabilitat sobre les cooperatives.

Per tant, aquestes polítiques del silenci, del mutisme i de distància absoluta davant de problemes socials, quan es tenen competències concretes, adduint que no es tenen competències en relació amb les caixes de crèdit, em sembla que és una política incorrecta, perquè des del nostre punt de vista, el catalanisme polític passa, entre altres característiques, perquè res del que té transcendència social a Catalunya és aliè al Govern autònom de Catalunya.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres formulem la pregunta següent: quines accions ha portat a terme aquesta Conselleria dirigides a vetllar i a assessorar tothora els interessos dels cooperativistes afectats? I els cooperativistes afectats han intentat arrossegat l'Administració. Hi ha hagut alguna presència simbòlica en el si d'assemblees i de situacions difícils. Aquesta Administració de la Generalitat era en tot moment coneixedora de les dificultats que s'estaven produint, i no vull aquí treure tot un conjunt de documents que són, si més no, per a qualsevol persona prudent, per a qualsevol administrador amb un mínim de sensibilitat, pel que signifiquen interessos populars afectats, situacions absolutament d'escàndol que requereixen, si més no, un posicionament.

Quan parlem, en aquesta pregunta, de quines accions; quines accions ha dut, quines accions pensa dur... Perquè, indubtablement, aquest mutisme, aquesta política no crea altra cosa que desconfiança i si nosaltres, en cadascun dels temes que tenim damunt la taula diem: aquí hi ha unes competències administratives inspectores del Banc d'Espanya, aquí hi ha unes competències en relació amb les Caixes de Crèdit Mutual que no ens pertocuen perquè això està regulat d'aquesta altra manera, aquí nosaltres no tenim més competència que la d'intentar, amb bona voluntat, negociar, cercar solucions perquè els afectats puguin trobar una situació de solució dels seus problemes per la via d'una altra institució financera.

Aquí, del que es tracta és de donar suport al cooperativisme català que estava afectat, suport efectiu al cooperativisme català i, sobretot, tenir present que aquest era un instrument financer específic per al cooperativisme que, sembla ser, determinats responsables no n'han fet un ús degut i, indubtablement, han contribuït a un deteriorament de la imatge del cooperativisme.

És per això que l'actuació del Conseller de Treball era necessària, havia de ser decidida, havia de ser clara perquè no ens estàvem jugant solament els interessos d'uns afectats sinó la imatge del cooperativisme català en relació amb tot aquest afer desgraciat.

Gràcies, senyor President. Gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a contestar aquesta pregunta té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo agraeixo que el Diputat senyor Armet, referint-se a mi no hagi, avui, parlat del maniqueisme, però jo li parlaré d'una altra modalitat, que és el monofisisme.

Està confonent, en aquests moments, el cooperativisme amb una cooperativa en concret i ho extrapola, evidentment, i aleshores parla d'un mutisme del Conseller de Treball, en aquest cas que, fruit d'aquest error monofisita, jo li diria que

està tan lluny la seva orella de sentir el que realment el Conseller de Treball ha dit, que entenc molt bé que no ho hagi sentit.

Perquè jo intentaré explicar-li ara, en aquests moments, quines són les coses que s'han anat fent. I ho faig amb la confiança de la gent que ha anat lluitant perquè aquesta cooperativa en concret pugui tirar endavant. Saben que m'han tingut al seu costat sempre i en tot moment. I ho relataré amb fets. I això ve de lluny.

Aquesta és una cooperativa d'uns cinc mil impositors, tots cooperativistes, amb un passiu de 1 800 milions de pessetes, amb unes cooperatives operant financerament, amb unes societats anònimes laborals també operant amb aquesta cooperativa i que es troben en aquest lapse de la situació actual. Però, abans, és a dir, no en l'anterior consell d'administració sinó en l'altre, ja es trobaven en aquestes situacions, i les quantitats de gestions que se m'havien demanat perquè en les cambres de compensacions s'intentés, doncs, anar sortint del pas de coses molt concretes i que demanaven la intervenció, en aquest cas, del Conseller de Treball, això s'ha anat fent constantment.

Que d'una manera o d'una altra s'ha anat buscant una sortida que signifiqués la continuïtat, d'una manera o d'una altra, d'aquesta Caixa de Crèdit Mutual, buscant solucions concretes que jo no esmentaré ara, en aquest moment, per no caure en el detall molt concret, i així m'ho ha demanat abans que ho fes per prudència política, el mateix Diputat senyor Armet, doncs això s'ha fet. Contactes que han anat des del Ministeri d'Economia, que aquest sí que és el que en té les competències, a la mateixa Presidència de la Generalitat s'han anat fent. En l'àmbit de la Direcció General de Madrid, en aquest cas, hi han estat d'una manera constant; que s'ha anat sortejant el problema de les societats anònimes laborals sobre la base de conceracions bancàries, amb la intervenció directíssima de la Generalitat per poder sortir d'aquella situació en què estaven moltes anònimes laborals que operaven amb aquesta Caixa de Crèdit Mutual; que s'ha donat suport a una assemblea, al meu entendre, regeneracionista amb la intervenció i amb la presència de persones que podien donar fe d'això i que s'ha operat amb la màxima agilitat, a fi i efecte que en la postassemblea es pogués ja buscar un nou context, una nova organització del personal intern, perquè es pogués operar en aquesta línia de regeneracionisme, s'ha anat fent, i, per tant, jo diria —i entenc molt bé que el senyor Diputat confongui mutisme amb veure les coses de lluny— que el qui té la responsabilitat d'una cosa d'aquestes, quan ha anat seguint, ha anat fent tot el que ell creia que havia de fer, penso que val la pena que davant d'una pregunta d'aquestes es pugui justificar relatant fets molt concrets i que, si el senyor Diputat ho vol, els explicaré molt més en particular —penso que val la pena fer-ho— davant el Parlament de Catalunya, que properament haurà de discutir una llei sobre cooperativisme i que, d'una manera o una altra, penso que és important que entrem dintre d'aquestes qüestions.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Armet, desitja replicar?

Té la paraula el senyor Armet.

El Sr. ARMET: Gràcies, senyor President. Molt breument. Hi ha dues maneres d'enfocar l'acció de govern. Una manera és la discreció i els contactes, per tant, fets amb els diferents

afectats per prendre aquelles decisions més oportunes. I vostè coneix a bastament que el nostre Grup parlamentari estigué preocupat des del primer moment en relació amb aquest tema. Que nosaltres actuàrem amb discreció en relació amb aquest tema. Que vàrem fer les trucades al Consell Executiu per tal d'accelerar o d'intentar cercar solucions.

La nostra preocupació, quan jo parlo de mutisme, és que del Consell Executiu, o del Conseller de Treball pel que fa als cooperativistes afectats, o del Conseller d'Economia i Finances, no hi ha hagut cap gest precís, cap gesticulació concreta que decantés la seva posició davant del que sembla un frau evident, una estafa coneguda, pel que sembla —dic—, i vull, per tant, ser molt precís en l'expressió, que hi havia dades més que suficients per a suposar que estàvem davant d'un afer d'unes dimensions extraordinàries i que, indubtablement, no és una cooperativa de crèdit, sinó que són dos centenars de cooperatives que estan afectades per la cooperativa de crèdit. I no m'he volgut referir aquí als ciutadans de Parets o a altres ciutadans de Lleida, etc. No he volgut fer, diguem-ne, el que es podia titllar de «la demagògia de la defensa dels impositors.» Aquí hi havia unes cooperatives. Hi ha una Direcció General de Cooperatives. Hi ha una insistència d'actuació a la Generalitat. Documents que s'entreguen a l'inspector del Banc d'Espanya denunciant unes irregularitats paleses. Aquests documents són coneguts pel Consell Executiu. El Consell Executiu no fa res, amb independència que jo pugui o no pugui jutjar també l'actuació de l'inspector del Banc d'Espanya en aquell moment, que no és aquí el lloc on judicar-la. Vol dir que el Consell Executiu havia de prendre alguna posició de defensa clara i inequívoca, no deixar que la mateixa dinàmica dels fets, una dinàmica organitzada, desesperada i forçadament assembleària, portés a una querella criminal en un moment determinat. Perquè el que ens estem jugant no solament és la salvació dels impositors sinó la salvació de la imatge del cooperativisme o de les cooperatives de crèdit que vagin dirigides a la potenciació del cooperativisme. I, per tant, el que ens estem jugant és la imatge d'un instrument possible per al cooperativisme. I que quedi molt clar que estem parlant d'una cooperativa de crèdit però, indubtablement, l'element creditici, amb el plantejament de l'esquema cooperatiu, és un element fonamental.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres hem dit clarament el mutisme, amb independència que hi hagi hagut la rebuda, la trobada, reunions o la presència, quan s'hi ha insistit reiteradament, d'algun membre de la Conselleria que l'Honorable Conseller dirigeix, en el si d'assemblees conflictives, quan en el si d'aquesta Conselleria es tenia tota la documentació de les irregularitats paleses en relació amb el tema.

Que quedi clar que aquí no es tracta de fer posicions de maniqueisme sinó de definir un principi de govern. En el que passi a Catalunya que afecti sectors importants, siguin del coo-

perativisme o sectors importants, el Consell Executiu hi ha d'estar present, però no present des del punt de vista de negociacions en l'obscuritat, sinó que ha de tenir una actuació que té una simbologia política determinada perquè en aquest tema, no cal dubtar que aquesta no actuació del Consell Executiu malmet les esperances posades pels cooperativismes en aquest instrument financer, malmet, evidentment, un dels elements centrals del cooperativisme: que tingui el suport financer necessari.

I és per això que demanàvem actuacions que no fossin les actuacions típiques, normals, com a conseqüència de pressions molt fortes, com a conseqüència, per tant, d'una situació que és absolutament flagrant, sinó una actuació típica de govern, i és per això que nosaltres hem presentat aquesta pregunta.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Treball té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Molt breument, senyor President, senyores i senyors Diputats, perquè al voltant d'una pregunta en concret, a aquestes hores del vespre parlar de les grans línies de govern i dels grans estils de govern que pot tenir en les seves diverses opcions Catalunya em sembla una mica desmesurat. Però si el que demana el senyor Diputat és si hem fet alguna gesticulació —i recullo la paraula dita per ell— o una simbologia respecte al que significa el suport a les cooperatives, jo li voldria dir el següent: si s'ha de donar suport a un problema que es basa en la confiança financera dels ciutadans d'aquest país en el cooperativisme, gesticulacions d'aquest tipus —i aquesta és una paraula que no em sona ara per primera vegada— penso que és contraproductiu. Per tant, sàpiga el senyor Diputat que cada vegada que un servidor es trobi amb problemes de tipus financer en el món de les cooperatives, no trobarà ni gesticulacions ni simbologies, i això per una línia molt concreta, i és que el que ens interessa és salvar les coses i el que ens interessa és això, i per això estem al Govern, no per a definir quin estil tenim, sinó per a salvar aquestes coses, i és en aquest sentit i en aquesta línia molt concreta que ha intentat actuar el Departament de Treball. Moltes gràcies, senyores Diputades, senyors Diputats i senyor President.

El Sr. PRESIDENT: A la llista de les preguntes que havien de substanciar-se en aquesta sessió hi havia la pregunta de la senyora Concepció Ferrer sobre la crisi a la comarca del Ripollès. La senyora Ferrer m'ha manifestat que retirava la seva pregunta.

De manera que hem acabat l'ordre del dia. La data de la propera sessió, que no coneixem en aquest moment, serà comunicada oportunament a les senyores i als senyors Diputats.

S'aixeca la sessió.

(Són dos quarts i tres minuts de nou del vespre.)